— JULNUMMER —

Svenska Canada-Tidningen

The Swedish Canada News

ÅRG. (YEAR) 22. LÖSNUMMER 5 CENTS. WINNIPEG, MAN., ONSDAGEN DEN 16 DECEMBER, 1914. 12 SIDOR NO. 49

Provincial Library Nov 14 Winnipeg

SVENSKA CANADA-TIDNINGEN ÖNSKAR SINA LÄSARE EN GOD OCH GLAD JUL!

Endast på tingens,
själarnes yta
stormarna kämpa,
vågorna bryta.

Djupt ur det dolda,
högt öfver striden
skälfver en ton af
evighetsfriden.

JULHÄLSNING.

I Jul är den tid, då mörkret är tyngst
och solen mest oss fjärran.
Men nu känner sig själen ock varmast och yngst
och närmast friden och Herran.

Nu öppnas på glänt hvar hjärtedörr
som var stängd det hela året,
och hjärtat veknar och blir som förr,
innan lifvet gaf det såret.

Så söken hvarandra och lycken ej till
igen Edert öppna hjärta
för alla som gråta och vandrat vill
i hjälplös sorg och smärta.

Gån ut på vägar och stigar i natt
att syskon och bröder samla
och bedjen tillsamman om ljusets skatt---
vi alla i mörker famla.

I Jul får ingen gråta
och ingen med bittert sinne gå.
Må vi tyst hvarandra förlåta
för det ljus vi alla vänta på.

Och se i hvar nästa en like
och samloms i jul till en brinnande bön
om ljus och vår för vårt rike
och en sommar, ljuflig och grön.

CARL LARSSON I BY.

Hvarför fira vi jul?

FÖR SVENSKA CANADA-TIDNINGEN,
— Af —
J. V. TENGWALD.

EN stora högtiden nalkas åter med stora steg. Knappast hafva vi hunnit riktigt föreställa oss dess närhet, förrän den skyndat förbi. Veckor af förberedelser, förväntningar och längtan föregå den efterlängtade högtiden. I kyrkor och hem är det brådska på alla områden. Julgranar inköpas, klädas och pyntas. Rummen och husets möblemang rengöras och bonas samt ställas i ordning med nästan feberaktig ifver. Köpmännen försköna mer än vanligt sina butikfönster för att uppvisa och afyttra allt sådant, som kan tjäna till prynad, njutning och "klappar" under dessa dagar. Allt tyder på, att det skall blifva högtid, hvars like man ej söker under någon annan del af året.

Hvarför fira vi jul? För nordbon klappar hjärtat varmare än vanligt dessa dagar. För honom upprulla sig i juletid en mängd oförgätliga minnen. Han tänker på det kära, ofta enkla och tarfliga hemmet, där han i stilla julekväll med fader, moder och syskon vid den tända granen, det dukade julbordet och den sprakande brasan, vid psalmers sång och läsning af det alltid nya julevangeliet njöt så obeskrifligt. Han minnes, huru vid bjällors klang det i arla morgonstund på gnistrande snö bar af mot den i nattens dunkel så hänförande skönt upplysta kyrkan, och där han bland de skimrande ljusen med den högtidsklädda menigheten instämde i den vackraste af alla psalmer:

"Var hälsad, sköna morgonstund!"

och sedan, likasom omsväfvad af ängelavtingar, lyssnade till den alltid lika nya och oförgätliga julförkunnelsen. Ja, redan dessa minnen och det sköna och upplyftande i själfva julfirningen är orsaker nog att hålla julen så dyrbar och helig, att vi med det forna Israel äro färdiga att vid tanken därpå utbrista:

"Om jag förgäter dig, Jerusalem, så vare min högra hand förgäten!"

Men hvarför fira vi julen? Den är ju icke endast ett skönt minne eller vacker poesi. Nej, orsaken till vårt julfirande ligger däri, att Guds Son blifvit såsom en af oss, synden undantagandes, för att frälsa det som förtappadt var. O, hvilken ära och nåd har icke därigenom vederfarits den genom synden så djupt förnedrade människan! Ja, man må väl instämma med sångaren:

Gud min broder — under öfver under!
Större nåd väl aldrig tänkas må."

Ja, "så älskade Gud världen". När världen, människovärlden, gått bort från Gud och gifvit sig åt synden och djäfvulen, då gick Gud i sin obeskrifliga kärlek efter henne och skänkte henne sin enfödde son till en frälsare. Då vi förtjänte att blifva bortkastade i det yttersta mörkret, då låter den nådige och barmhärtige Herren uppgå öfver oss rättfärdighetens sol med salighet under sina vingar. "Han utgaf sin ende Son". "I dag är eder född Frälsaren", så beskrifves Guds största kärleksbevisning. Och i Bethlehems krubba skåda vi den enfödde, honom hvars uppgång var af evighet, ordet som var när Gud, och genom hvilken himmel och jord skapats. Den evige i ett människobarns skepnad. Det är Marie son vi i ringhet skåda. Men icke förarga vi oss öfver den ringhet, hvarmed detta barn framträder. Det är vår ringhet, vår fattigdom, vår förnedring, hvilken likasom en klädnad omgifver Guds Son. Och denna fattigdom och ringhet är dyrbarare för oss än den härlighet, hvarmed Sonen omstrålas i alla himlar. Vi veta, hvad sammanhang denna förnedring har med den härlighetsklädnad, i hvilken de trogna en gång hoppas få stå inför Guds tron. "Vi känna vår Herres Jesu godvillighet, att, ehuru han var rik på gudomlig ära, han likväl blef fattig för vår skull, att vi genom hans fattigdom skulle varda rika."

Då vi betrakta barnet i krubban i detta ords ljus, då se vi i det Guds stora gåfva till syndare. Vi se på det och varda saliga. Det är uppfyllelsen af Guds löfte, det är återföreningen med Gud, den klara morgonstjärnan i alla tvifvels, bedröfvelsers, ja, i själfva dödens natt — och Guds svar på våra hjärtans frälsningsrop. Ty hvad är den syndfulla människans första, mest ängsliga och skriande fråga? Hvarje lefvande samvete har åter och åter svarat därpå i form af frågor: hvilka äro Guds tänkar om den syndfulla människan? Hvad är min ställning inför Gud? Huru skall min ställning bli rättad? Det var omöjligt att människor skulle upphöra att framställa sådana frågor, utom att den gudomliga rösten skulle helt och hållet tystna inom dem. Och Gud gaf på julmorgonen ett nådefullt och härligt svar till dessa mänsklighetens frågor. På det mest uttryckliga och öfvertygande sätt har han tydliggjort för oss vårt förhållande till honom och hans nådefulla afsikt med oss. Ty här är människosonen, som också är Guds son. "Gud var i Kristus och försonade världen genom sig själf." Här är en, som tagit vår natur i förening med sin gudom, i en förening, som aldrig skall upplösas, så att vi må i sanning vara och veta oss vara den Högstes söner och döttrar, om vi blott det vilja. "Oss är född ett barn, en Son är oss gifven, hvilkens herradöme är uppå hans axlar, och han heter Underlig, Råd, Gud, Hjälte, Evig Fader, Fridsfurste." Vi behöfde en sådan frälsare. Han motsvarar våra behof. Och han är oss gifven, därför fira vi jul och prisa Gud för detta hans största nådesbevis mot oss.

Född i ett stall, med en krubba som vagga, talar han mäktigt, särskildt till alla små barn på jorden. Han, den gode, huldе frälsaren, har varit barn, haft barnsliga tankar och i allt ställt sig på barnens ringa nivå. Med dessa lärdomar för ögonen få hans sköna ord: "Låten barnen komma till mig och förmenen dem icke", en härlig klang.

Vi fira jul, emedan den är kärlekens och förbrödringens högtid. I kärlek hade Herren Jesus kommit till jorden, i kärlek handlade han med människors barn. "Såsom Jesu kärlek var, aldrig någons varit har." Huru elända och fallna människorna än voro, kunde de alltid räkna på förbarmande och hjälp, om de uppriktigt och med troende hjärtan vände sig till honom. Vi se aldrig i evangelierna, att Jesus vredgades på den ångerfulle och botfärdige syndaren, som hos honom sökte hjälp och tröst. Hans vrede tändes emot hyckleri, låtsad gudsfruktan och skenheligheten. Under sådana ögonblick slungade han blixtar, förkrossande och genomträngande.

Vi äro alla i behof af kärlek och deltagande. Vi hafva alla våra sorger att dragas med. Lidanden och motgångar lägga sig hämmande och förkrossande i vår väg. Vi lefva i en tid af krig, ödeläggelse, fattigdom och nöd af allehanda slag. Att under sådana omständigheter få samlas omkring en frälsare, som gifvit sitt lif för vår räddning, är synnerligen stort och skönt. Denna kärlek erfara vi i dubbelt mått vid julen. Då kommer den så enkel och hjärtlig, att den lockar fram tårar ur vårt öga och leendet på våra läppar. Den närmar hjärtan till hvarandra, fyller dem med glädje och lycka och gör det varmt och hoppfullt i denna eljes så mörka och kalla värld.

(Forts. å sid. 6.)

Ur plattyskt folklif.

FÖR SVENSKA CANADA-TIDNINGEN,
— Af —
J. DALSTRÖM.

DET är i år jämnt hundra år sedan Sverige lämnade ifrån sig sin sista besittning på andra sidan östersjön, svenska Pommern, som vid fredsslutet i Kiel den 14 jan. 1914 öfverlåts åt Danmark, men i dag hör under tyske kejsarens spira. Fastän provinsen under 165 års tid tillhörde Sveriges krona och närmaste afståndet till Skåne endast är omkring nio svenska mil, ägde dock ingen större folkutväxling rum mellan Pommern och det svenska väldets öfriga delar. Den mest kände svenske man, som var bördig från Pommern, torde ha varit den som vetenskaplig upptäckare berömde kemisten Karl Vilhelm Scheele, hvilken föddes i Stralsund 1742 men som helt ung kom öfver till Malmö och dog som apotekare i Köping år 1786. Befolkningen i det stora hela förblef emellertid tysk, men i den plattyska språkdialekt, som där talas och hvars sammanhang är oförståeligt för en främmande vare sig högtysk eller svensk, förekomma inblandade åtskilliga svenska ord, särskildt kortare sådana, såsom: ut, hus, äte, fräte, vet, ståe (stå), gåe (gå) o. s. v. Verbens ändelser och tonfallet göra äfven detta nordtyska landsmål till en sorts mellanlänk mellan högtyskan och svenskan.

(Benämningen "plattyska" kommer af att detta språk talas af folket som bor på låglandet eller det platta landet, i de tyska östersjöprovinserna.)

Det var svenska Pommern, som förnämligast låg bakom den stolta benämningen "Vendes konung", hvarmed Sveriges monark ända till våra dagar prålat i almanackorna.

På Vendens stränder bor ett folk med sprudlande lifskraft, talträngda och rörliga människor, fulla af arbetslust och med utprägladt ordningssinne, driftiga och sparsamma.

En mängd plattyskar från dessa kanter träffas äfven på denna sidan Atlanten, jämförelsevis få i Canada, men så många flera i Minnesota. De längta sällan tillbaka till sitt hemland. De tycka, att "det är mycket vackrare där, men mycket bättre här" i västern. — — —

Farmaren Kriesel på Sandy Hill hade år 1869 anländt från sin hemort i f. d. svenska Pommern till den då ännu tämligen glest bebygda staten Minnesota. Han var då 24 år gammal. Under öfverresan hade han haft sällskap med en familj, hvilkens äldsta barn var en 11-årig dotter, Augusta, stor och förståndig för sin ålder — en knopp som lofvade att bli en präktig blomma med tiden.

Sedan Kriesel gått som lösarbetare några år, tog han homestead vid Sandy Hill, byggde ett litet blockhus och skaffade sig ett par oxar, hvarpå han efter dessa åkte iväg till Augustas föräldrar, som bodde på sitt homestead 12 mil längre västerut. Iförd träskor (som för några tiotal år tillbaka allmänt begagnades af plattyskarna, t. o. m. på bröllop och vid andra högtider) klef Kriesel med näsan i vädret tvärsäkert in till mrs. och mr. Steinke, Augustas föräldrar, sade dem att han ansåg sig ha storartade framtidsutsikter på sin farm och anhöll att Augusta måtte få bli hans följeslagerska genom lifvet. Den unga flickan var borta på skördearbete, ty hon var nu 16 år och var stark som en karl. Men föräldrarna, som voro uppmuntrade af att få en så försigkommen måg, klarerade saken utan dröjsmål, närmaste präst förrättade vigseln, och Kriesel åkte med sin Augusta tillbaka till Sandy Hill i egenskap af äkta makar.

Det är nästan otroligt, men dock sannt, hur fort en öfverenskommelse om äktenskap kunde afslutas under de tidigare banbrytarnas dagar i Minnesota! Ungkarlen på sitt homestead helt enkelt spände för sina dragare och åkte iväg åt något håll, där han visste det fanns en ogift kvinna i passande ålder; man antog för gifvet att motparten var villig att arbeta, och angående karaktärsskiljaktigheter och tycken skulle man kunnat förklarat med nu gängse slanguttryck: "We should worry?" — —

Detta tillvägagångssätt var i synnerhet vanligt bland plattyskarna. Men äfven de äro människor, t. o. m. i ganska intensiv bemärkelse. Det torde knappt vara öfverdrifvet att påstå, att i majoriteten af fall låter det sig ej ostraffadt göra att förena ett par människor för lifvet på samma sätt som man köpslår om och kopplar tillsammans ett par arbetsoxar eller hästar. Eller kanske rättare: motsvarigheten blir ganska stor beträffande piskslagen i båggedera fallen.

Allt efter som Augusta mognade såsom kvinna, fann hon ut att hon ej begripit hvad som försiggått, då hon förenades med Kriesel. Han var visser-

(Forts. å sid. 6.)

SKOGSRIDT.

Två ädla hästar — en sommarkväll
med sol, som sjunkande dåsar —.
En vildmarksväg öfver mo och häll
mellan skogstjärn och furuåsar —
och ljudlös traf öfver ljung och barr
allt längre bort öfver heden
med betselrassel och sadelknarr —
och en faun, som skymtar bland träden.

Två ädla hästar, en vågsam ridt
och tystnad, som lockande drömmer,
och skogens rike, som stort och fritt
hvar hemlighet troget gömmer.
Två mörka ögon, en mun som brann
en tyst och bejakad fråga —
en stund, som skimrade skön och svann,
två viljor, som möttes i låga.

Var vägen brandt och var stigen smal?
Var stunden för ödet mogen?
Säg, var det en fot, som slintade hal?
Var det Ran, som blåste i skogen?

BERTIL GRIPENBERG.

Krigens innebörd.

För Svenska Canada-Tidningen. Af J. E. F.

Canada deltager nu i ett krig, hvars make ej hittills setts. De detaljerade beskrifningarne fylla våra tidningar och månadsskrifter, och man blir nästan led på de stereotypa berättelser, som dagligen förekomma. Eländet synes vara utan all gräns och man kan ej annat än fråga sig, om det ej är möjligt att förverkliga den ofta omtalade världsfreden.

Härom aftonen började jag titta i mina kära böcker, som jag på grund af min flyttning till Calgary och därmed följande boskingring ej sett på ett par år, i tanke att finna något, som kunde förströ, men äfven här förföljde mig ödet(?). Bland annat, som jag bläddrade i, var en bok af Camille Flammarion, den berömde franske astronomen, och därvid påträffade jag en skizz; skrifven 1885 vid Waterloo. Titeln är "Den mänskliga därskapen" och innehållet så passande för nuvarande förhållanden, att några utdrag synas mig lämpliga.

Flammarions afsikt var att söka väcka afsky för krig i allmänhet, men, när vi sedan dess hafva haft flera blodiga krig — för att ej tala om det, som nu pågår, synas hans ord hafva fallit på döfva öron. Hoppet om en världsfred, hvilket hägrat i så mångens tankar, synes ej kunna förverkligas. Det finnes väl ingen, som vågar påstå, likgiltigt hur nuvarande krig slutar, att de besegrade skola känna sig vänligt stämda mot sina förra motståndare, därför hafva vi ju prof i den franska revanche tanken.

Artikeln är allt för lång att återgifvas i sin helhet, men de utdrag, som nu framläggas för läsaren, måste verka ingripande på hvem det vara må. Något liknande har, så vidt jag vet ej framställts, och totalintrycket kan ej blifva annat än det Flammarion åsyftade.

"Mänskligheten ligger ständigt i krig med sig själf och har ej tagit tid att reflektera för att fråga sig: hvarför? Den öppnar sina ådror endast för att ha nöjet att se det ständigt unga och ständigt förnyade blodet flyta.

Huru många man har kriget förtärt i hvart århundrade? Från officiella rapporter kan man lätt beräkna de antal, som dött eller dödats i de moderna krigen, och fullt tillförlitliga historiska dokument gifva oss tillräckligt material. Så, till exempel, veta vi nu att det oförklarliga frankstyska kriget af 1870—1871 kräfde 250,000 offer å båda sidor. Det onödiga ryska kriget 1854—1855 tog 785,000 medan det korta italienska kriget 1859 såg 62,000 man dö på slagfältet eller i sjukhusen. Tvisten mellan Preussen och österrike i 1866 gjorde ända på 46,000 medan inbördeskriget i Förenta Staterna förorsakade 950,000 mäns död. Vi veta desslikes att Napoleon den 1:s krig kostade fem millioner europeiska lif och att Frankrike sedan dess har tjugu gånger gripit till vapen. Summan af dessa krigets offer belöper sig till 19,840,900 under ett sekel.

Från historiens början har det varit detsamma i alla sekel. Vissa minnesvärda bataljer, i hvilka handgemäng med svärd och klubba spelat hufvudrollen, slutade med 200,000 fallna på fältet, t. ex. Marius seger öfver Cymbrer och Teutoner, och de senaste händelserna i Attilas lif. Korstågen förtjäna likaledes att omnämnas och utan att förlora oss i detaljer, kunna vi beräkna att mellan 18 och 20 millioner män dödats hvarje sekel genom krigets "intelligenta" användning.

Dessa män skulle, om de stode i rad och höllo hvarandras händer, bilda en kedja 21,735 kilometer lång, sträckande sig genom Europa och Asien. Den europeiska krigsmanien griper den ene efter den andre likt en elektrisk ström, och plötsligt ligger hela raden på marken död."

"De asiatiska folken bilda en andra folkgrupp, som i det närmaste gjuter lika mycket blod. Vi påminna oss dess hjältar Ghengis Khan och Tamerlan, hvilka byggde milstolpar af afhuggna hufvuden. Enligt vår kännedom om dessa mer eller mindre barbariska folk lågo de i ständiga strider, under hvilka minst fyra eller fem millioner människor förlorade lifvet.

Kort sagdt, minst 40 millioner män i den bästa åldern förstöras hvarje århundrade genom dessa ständiga politiska, religiösa och internationella krig. Statistiken visar, att från början af vår historia, tre tusen år, det ej gifvits ett enda år, under hvilket krig ej förts. Alltsedan tiden för trojanska kriget, samt under David, som hade en stående här, Semiramis, Sesostris, Xerxes, Cyrus och Kambysus kan summan af offren under dessa 30 sekel noga ställas på 1200 millioner män! Denna siffra representerar i det närmaste befolkningen på jorden för närvarande.

Alltså finna vi, att under dessa tre tusen år man har officiellt och på ärligt manér under afsjungandet af hymner till gudarne, af hvilka hvarje armé har sin egen, slaktat lika många människor, som nu lefva på jorden."

Hvad betyder denna siffra?

Det dagas och solen sprider sitt ljus och sin värme öfver jorden. Fälten äro gröna, städerna i liflig verksamhet och byarne omgifna af arbetare. Millioner människor lefva, arbeta, producera. Vetenskapen utvecklar sig under trägna studier, industrien omändrar jordens yttre, bergen sänkas, dalarne höja sig, vattnet begränsas, ekvatorn och polen räcka hvarandra handen, ångan förkortar tiden, behärskar hafven, banar sig väg mellan folken, elektriciteten pulserar i lifvet, maken för sin brud till altaret, barnet leker i solskenet, lifvet utvecklar sig gladt och härligt på jorden...

Men se, solen sjunker, den svarta natten, den dystra tystnaden! Nedstigande från sina mörka höjder kommer döden, den hemska döden, bärande en ställie. Lik en nattfågel, hvars flykt skrämmer och förskräcker oss, går den fram, sträcker sin hand i de fyra väderstrecken och försvinner i djupet: denna gest hämmar mänskligheten i sin rörelse, denna dödsbringande uppenbarelse söfver människorna i den sista sömnen och följande morgon vaknar ingen. Solen kommer att skina på en död jord. Ej en enda varelse förblifver i något land att se den. Paris, London, New York, St. Petersburg, Wien, Berlin, Rom — alla hafva hämmats likt maskiner, under hvilka elden plötsligt slocknat. Gatorna äro folktomma, husen fyllda med döda, byar och städer likna kyrkogårdar...

Vinden, som efter några dagars förlopp blåser öfver denna universella griftegård, för endast med sig den äckliga lukten af millioner ruttnande lik från de enstaka bygnaderna till de tysta flodstränderna, från de förpestade stora städerna till de omätliga prärierna sprider sig jättetystnaden öfver detta vida och outgrundliga dödsfält, öfver denna döda armé af 1200 millioner lik.

Denna ofantliga mänsklighetens kyrkogård hyser alla krigets offer från begynnelsen af vår historia till nådens år i hvilket vi lefva.

— — — —

Mänskligheten utväljer sina starkaste barn, ammar dem, uppföder dem, sörjer för dem på det bästa till de nå mannaåldern och sedan dödar dem. Enär det endast finnes 36525 dagar i ett sekel och hon måste nedsticka 40 millioner individer, släpper hon ej knifven ett ögonblick, utan dödar outtröttad 1100 om dagen, eller 46 i timmen. Ingen tid måste förloras, ty om hon stannar en dag, måste 2,200 dödas nästa dag.

— — — —

För att fullt uppskatta föregående låtom oss göra några jämförelser.

Om de 1,200 millioner skeletten kunde resa sig och klifva upp på hvarandras axlar, saulle de bilda en stege till månen, och denna rullas omkring denna himlakropp och sedermera resa sig fyra gånger så högt upp i rymden.

Om alla liken kastades i engelska kanalen skulle de bilda en bro till England och på samma gång ett nästan skiljande Nordsjön från Atlantiska oceanen.

Genom att använda hufvudena som "pärlor" skulle man åstadkomma ett sexradigt halsband omkring jorden.

— — — —

För att på bästa möjliga sätt döda hvarandra behöfves det penningar, ty det kostar ungefär 7,000 dollar per man. Den totala krigsbudgeten för de senaste 100 åren belöper sig till den enorma summan af 125,000 millioner dollar. För endast en del af denna summa skulle man kunnat hafva fritt uppfostra alla barn, bygga alla järnvägar, gifva medel till flygkonstens utveckling, afskaffa alla tullar och andra hinder för handelns befrämjande, lindra all nöd, som ej kan tillskrifvas lättja, och man skulle mähända äfven varit i stånd att meddela sig med andra planeter, ja, man skulle äfven... men hvad tjänar det till att upprepa, — — **men skulle kunnat vara lycklig.** Men, nej. Människorna synas vara i behof af mästare, bödlar och olyckor. Vi skola se under många kommande år, huru 99 människor skola känna behofvet af att döda hvarandra, medan den 100:de, som betraktar dem som vanvettiga, anses vara en drömmare och utopist. Upplösa alla arméer på jorden och stänga alla baracker? Tror ni det? Omöjligt.

Det torde emellertid finnas ett medel. En af mina vänner, en god mekaniker har räknat ut, huru mycket det skulle kosta att fabricera träsoldater i naturlig storlek, och af god material. Enär, efter allt, segrar endast bero på antalet soldater, penningar och strategi, har han kommit till det resultatet, att man för 1000 millioner dollar om året bör kunna tillverka alla arméer (soldaterna af gran, kaptenerna af mahogny, öfverstarne af ceder och generalerna af silfver eller guld) samt manöverera dessa, inbegripet artilleri, med ånga eller elektricitet. Statscheferna och deras staber skulle då föra krigen, riskera endast sina lif. Segern skulle naturligtvis då som nu tillfalla den, som kunde förstöra det största antalet "krigare". Denna anordning skulle medföra den fördelen, att jordbrukarbetarne fingo sköta sina fält, fabrikerna ej stängas, studenterna "ligga" vid universiteten och allmän lycka följa."

Så långt Flammarion. Han skref, som sagdt, år 1885 och de flesta af oss hafva varit och äro i tillfälle att pröfva riktigheten af hans spådomar om följande årens händelser.

Huruvida de vidt ingripande följderna af nu pågående krig, som att döma af de olika parternas uttalanden endast kan sluta med enderas fullständiga tillintetgörelse och därför måste blifva långvarigt, förmå människorna att ändra sina åsikter, återstår att se. Om nöd, elände och rubbningar i snart sagdt alla lifvets verksamheter, denna gång allvarsammare än vanligt, ej kunna åstadkomma det, Flammarion åsyftade, må vi och våra efterkommande finna oss i att se blodsutgjutelser under många, många år. Den enda trösten torde vara, att jorden ej alltför snart blir öfverbefolkad och lifsmedlen tryta, hvilket ej så få nationalekonomer frukta.

Enslingens Jul.

En teckning ur lifvet och verkligheten.

(För Svenska Canada-Tidningen).

Julen, denna fridens och fröjdens, och de kära minnenas högtid, har nu återigen firats och gått till ända, men säkert har också denna jul firats med helt olika känslor, för en del af våra landsmän har den kanske gått helt oförmärkt förbi, för andra åter, har den säkert firats med helt likgiltiga känslor, utan att väcka några glada eller sorgliga minnen och känslor. — För hur många har den, härute i främmande landet — männe, varit en verklig fröjdens, glädjens och lyckans högtid? — Hvem ser och känner alla de för människor dolda, och ofta maskerade känslorna, hvem, kan tälja allt som rör sig i djupet af människors tankar och känslor — det fins också de, för hvilka återupplifvandet af julens minnen, kändts som att riva upp ett till hälften läkt sår. — Nedanstående lilla teckning ur verkligheten kan kanske gifva en liten föreställning därom, men också huru en, i och för sig, obetydlig gärd af välvilja af en god medmänniska, kan förmå skingra dysterheten och svårmodet hos en hårdt prövad människa.

Här inne i storstaden Winnipeg lefver en ensam man, i sitt förhyrda ensliga rum. Hans arbete i hans yrke är slut för några dagar sedan, och nytt sådant syns ej stå att få, hvarför han förbereder sig att gå ut i något annat hälst skulle han velat gå ut, från allt som kunde väcka till lif minnena af en gången lyckligare tid.

Men, hvar finnes frid och ro för den lefnadströtte. Därinne på sitt ensliga rum sitter han dock på dagen före julaftonen och minnet tränger sig ovilkorligen på, om svunna lyckligare dagar. O, huru väl han in i minsta detalj minnes sitt lif där hemma i sin födelseort i Sverige. — De många fröjdefulla och lyckliga julhögtider han fått fira i sitt goda föräldrahem i syskons och vänners krets, då lifvet låg ljust framför och de ekonomiska bekymmerna då ej håller gnagde på sinnet, men också hur mörk den dagén var, då hans ögon öppnades för, huru bedrägligt allt kan vara, då han af välvilja och hjälpsamhet mot andra gått så långt, att han genom dem blef på en gång totalt ruinerad, hvarför han, som så mången annan tvangs att fara hit öfver, för att här söka en oviss lycka, — en lycka, som han efter några års vistelse i det främmande landet ej häller här funnit. Men bittrast af allt var dock förlusten af det bästa, det käraste en man i lifvet väl kan erhålla — hon, den älskade makan, med hvilken han några år lefde så lyckligt tillsammans med, — henne hade han också mistat. — — Där satt han nu ensam med alla dessa dystra minnen och tankar. Han såg och hörde, hur andra människor, i hans ögon oändligt lyckligare, hur fattiga än många af dem syntes vara, styra, ställa och ordna för den blifvande familjefästen på julkvällen, där barnaögon lyste af fröjd vid tanken på julgranen och julklapparna, men detta pinade honom endast ännu mer. — Han går åt att hämta sin post. Men, brefven och julhälsningarna från syskon och vänner, hvilka annars alltid brukat komma i god tid, de hade nog ej denna gång hunnit fram i rättan tid. — Men kanske något ledsamt händt. Så att de dröja med att sända sorgebudet — hvad vet man!

Ännu dystrare vänder han åter, för att under vägen göra några små uppköp för sitt — hushåll, men, hvad skall han köpa — han har ju ingen enda, som han kan glädja med någonting. Hemkommen till sitt ensliga rum, blir känslan öfvervåldigande. — Ute får han ej visa något, ty då blir han andra sina medmänniskor till tidsnad och besvär, och därför bör han också hela bördan med sig hem.

(Forts. på sid. 11.)

Mannen från Canada.

För Svenska Canada-Tidningen. Af NILS F:SON BROWN.

De svenska härarne hade med framgång hållit stånd mot den mångdubbelt starkare fienden. I veckor och månader hade den svenska armén, nedgräfd i djupa försvarsningar utmed hela den långa kusten, utstått den mest mördande artillerield, men det ena landstigningsförsöket efter det andra hade omintetgjorts.

Som en flammande eld, röd och stark, hade fosterlandskärleken och samhörighetskänslan efter mer än hundraårig slummer vaknat i svenska bröst. En förunderlig rörelse hade gått genom bygderna, då krigsbudet kom. Först verkade det väl förlamande, men detta varade endast några korta ögonblick. Fast beslutsamhet grep alla, sedan den första oron lagt sig, och efter några dagar fanns det knappast en svensk man, som ej ville kämpa för fosterlandet, för hem och härd. De svenska kvinnorna grepos äfven af samma beslutsamhetens anda, och med leende mun kysste de män och söner till afsked, då dessa sjungande drogo ut i fält, mot krigets fasor för att kanske aldrig mer återvända...

Denna förtröstansfulla beslutsamhet och detta glada allvar närdes och underhölls af underrättelserna från krigsfronten, där de svenska styrkorna redde sig öfver förväntan väl. Landet hade äfven i andra afseenden stått sig väl i denna oerhörda kris. Någon brist på lifsmedel hade, ehuru flera månader förflutit sedan kriget utbröt, icke märkts och någon egentlig nöd hade ingenstädes rådt, ty de, som mera hade, delade med gifmild hand med sig åt dem, som behöfde hjälp.

På fjärde månaden af kriget började emellertid ett smygande rykte gå öfver landet, att man skulle stå inför hungersnöd, om kriget ej snart toge slut, ty förråden voro i det närmaste uttömda, och det mötte oerhörda svårigheter att inskeppa lifsförnödenheter. Förstämmande verkade det äfven, att det icke kom till något egentligt afgörande, att man fortfarande stod på samma punkt, som vid krigets utbrott, och knappast någon ljusning syntes, ty fienden tycktes hafva obegränsadt med folk: där en föll, insattes två i hans ställe i ledet.

Så en dag någon månad före jul kom underrättelsen om, att fienden koncentrerat sin styrka mot den svenska hufvudstaden. Nästan hela dess väldiga flotta låg utanför Stockholms skärgård, bombarderande Oscar Fredriksborg, som skyddar inloppet till staden. Det var nära nog med glädje man hälsade detta budskap, ty man förstod, att nu ändtligen måste afgörandet komma, nu var Sveriges ödestimma slagen, nu måste det blifva seger eller nederlag, frihet eller slafveri. Och tanken på detta afgörande var vida bättre än den långa, tärande ovissheten.

*

I de små forten på Värmdön midtemot Oscar Fredriksborg låg ett af kustartilleriets kompanier förlagdt. Tiden hade blifvit soldaterna i detta kompani ganska lång, ty man hade icke haft något annat att göra än att repetera, hvad man lärt sig under beväringstiden. Dagarna gingo sin lugna gång, och man hade knappast vetat, att landet låg i krig, om man icke dagligen fått underrättelser från krigsfronterna. Man åt och sof och exercerade, och när kvällen kom, smög sig en och annan upp i skogen bredvid fortet. Där sutto de i stilla, hemlängtande tankar. Skogen stod mörk och mäktig kring dem. Nedanför låg den djupa vallgrafven, sprängd i berget, och mot den mörknande aftonhimmeln tecknade sig fortets kommando- och kanontorn.

Det var en sådan kväll, som en civilklädd man med en ränsel på ryggen kom vandrande vägen upp till fortet. Redan på afstånd anropades han af vakten och blef, sedan några ord utväxlats, tillsagd att aflägsna sig. Detta syntes han emellertid icke hågad att göra utan insisterade på att blifva insläppt i fortet och få tala med dess befälhafvare. Efter mycket parlamenterande tillkallades denne en löjtnant.

Löjtnanten studsade, när han såg den ensamme vandraren, en reslig och solbrynt karl i slitna och dammiga kläder. I dennes ögon tändes en underlig eld. Han tog ett steg närmare officeren och betraktade noga hans ansikte, liksom för att öfvertyga sig om, att han verkligen sett rätt.

— Du, framstötte han. Sedan gjorde han en häftig rörelse, liksom för att samla sig.

— Följ mig, sade löjtnanten, hvilken blifvit likblek, och förde främlingen förbi den förvånade vakten in i sitt rum i fortet.

Det var först efter en timmes tid de båda männen kommo ut. Löjtnanten befallde sin närmaste man, sergeanten, att skaffa nykomlingen en manskapsuniform och gifva honom en sofplats i batteriet.

— Under hvilket namn skall han inskrifvas i rullorna? frågade sergeanten.

— I krigstid behöfvas inga namn, sade löjtnanten kort. Gif honom no. 15 efter den, som häromdagen hemsände och se till, att intet fattas honom.

Så blef främlingen hastigt och lustigt en man i ledet.

Det låg något särskildt öfver no 15 — hvad detta egentligen var, kunde dock ingen säga. Han var på samma gång inbunden och öppenhjärtlig, kunde hålla folk på afstånd och draga dem till sig. Alla voro de dock ense om, att han var en god kamrat, och studentbefälet funno snart, att han var en af dem.

Det var ju klart, att soldaterna i fortet voro nyfikna att få veta, hvem no. 15 egentligen var, och denna nyfikenhet stillades ingalunda däraf, att vakten omtalade det egendomliga mötet mellan främlingen och löjtnanten. Man förstod, att det låg något bakom detta, att det icke var första gången de männen sågo hvarandra.

En kväll, när man efter dagens arbete sutto samlade inne i batteriet kring den alltid brinnande kaminen, frågade plötsligen en af soldaterna:

— Hvad heter du egentligen, och hvarifrån är du?

Det blef tyst, tryckande tyst inne i batteriet, och allas blickar riktades mot no. 15, som satt lugnt rökande sin pipa. Han såg upp med en underlig blick på mannen, som frågade.

— Mitt namn är no. 15, sade han, utan att en muskel rördes i hans ansikte. Och jag är från Canada.

Tonen var lugn, men det liksom skälfde något under den. Den var emellertid sådan, att ingen vidare framställde samma fråga.

Nykomlingen var och förblef no. 15 eller Mannen från Canada.

* * *

Underrättelsen om bombardemanget af Oscar Fredriksborg kom nära nog som ett glädjebud för kustartilleristerna i Värmdöns batterier. Nu ändtligen var det slut med den långa, pinsamma väntan, nu var stunden för handling ändtligen inne, nu gällde det visserligen lifvet, men man fick ändock tillfälle att bryta den långa enformigheten, att i likhet med många tusen af sina landsmän, kämpa för fosterlandet. Till fronten, till fronten! sjöng det i blodet på soldaterna.

Det kom eld i blicken, rodnad på kinden, när kanonaden började dåna vid Oscar Fredriksborg. Allt blef strängare, arbetet blef hårdare. Men detta hälsades endast med glädje. Den slentrianmässiga exercisen skulle nu ändtligen utbytas mot verklig aktion. Man skulle få visa, hvad man lärt och hvad man dugde till!

Detta uppvaknande kom ej en dag för tidigt, ty missmodets ande hade varit nära att göra inträde i mångas hjärtan. Den ende, som riktigt hållit modet uppe, var Mannen från Canada. Som dagarna gingo hade han blifvit mera öppenhjärtlig. Med lif och lust utförde han sitt arbete, och det förvånade befälet märkte snart, att han icke var nybörjare i yrket. Det dröjde därför icke länge, innan han anförtroddes en underordnad befälställning, i hvilken han mer än förut blef i tillfälle att lifva sina kamraters domnade andar. Han kunde allt, han visste allt, hade råd för allt. De sjukas små krämpor hade han kurer för, och de friskas mod förstod han att lifva. När kvällens ensliga timmar föllo på och det blef som en brännande trånad efter hemmet i hela batteriet, samlade han kamraterna omkring sig, sjöng nuntra visor för dem, berättade spännande historier från den canadensiska västerns vilda lif och inflikade då och då en tokrolig studenthistoria. Det var endast i förhållandet till löjtnanten, som han förblef hvad han från första dagen var, tillsynes en främling. De talades aldrig vid utom i tjänsten. För de öfriga blef Mannen från Canada emellertid oumbärlig.

Kanonaden hade dånat i flera dagar, utan att fienden gjort några landstigningsförsök på Värmdön. Eventuella sådana försök skulle batterierna söka tillbakaslå, och det var därför med en oerhörd spänning man afvaktade det kommande.

En kväll i skymningen kom löjtnanten ut ur sitt rum och vände sig till sergeanten, som satt och slöade vid batteriets ingång, med befallning att utse den oförvägnaste och bäste af båda männen på obanade stigar genom snår och buskar.

Det var så stilla och tyst därinne bland de mörka granarna. Endast en gren knakade, då de trampade på den. Skymningen började falla, och det var ibland endast med svårighet de kunde urskilja föremålen omkring sig.

Efter en kvarts marsch i hastigt tempo nådde de en höjning i terrängen nära stranden. Från denna hade man utsikt öfver sjön. På andra sidan af sundet låg Oscar Fredriksborg. Där var mörkt och tyst, som om man sofvit den fredligaste sömn inom dess granitmurar. Då och då spred emellertid en strålkastare sitt genomträngande och sökande sken öfver vatten och stränder. Någon fiende kunde emellertid icke upptäckas. Och åter släcktes ljuset för att om några minuter tändas igen.

Löjtnanten hade hukat sig ned på marken och krupit upp på kullen, sedan han tecknat åt No. 15 att stanna nedanför cirka 100 meter från den plats, löjtnanten intagit. No. 15 såg denne försiktigt resa sig upp och spana rundt omkring, och för hvarje gång strålkastaren uppsökte hans plats, kastade han sig ned på marken. Han reste sig åter och med kikaren för ögonen sökte han liksom efter något på vattnet.

Mannen från Canada låg bakom ett träd med karbinen på spänn. Han lyssnade och lyssnade, men kunde intet höra annat än kvällsvindens gång genom träden och vågskvalpet mot stranden.

När han legat så i tio minuter, började han blifva otålig. Han kunde icke förstå, hvarför löjtnanten stod där så länge. Någon fiende kunde han väl knappast vänta att få se, ty så djärf var väl ändock icke en sådan att utsätta sig för fästningens strålkastare och jättekanoner.

Hvad var det? Var det ej en gren, som knastrade under en människofot? No. 15 såg åt sidan, och i dunklet såg han till sin häpnad skuggorna af några människor, som lågo på huk nedanför kullen. Hans blick skärptes, men han kunde icke urskilja, huru många de voro. Han såg emellertid två gevärsmynningar riktade mot löjtnanten, som nu stod fullkomligt oskyddad.

Tusen tankar korsade No. 15:s hjärna, där han låg nedhukad på den mjuka mossan. En känsla af bittert hat liksom frätte i bröstet på honom. Framför honom stod den människa, som han ansett vara sin enda fiende, som svekfullt röfvat hans hjärtas kära och förstört hans lifslycka. Han stod oskyddad med två fiendtliga bössmynningar riktade mot sig och skulle om några ögonblick kanske vara dödens byte. Skulle han verkligen med risk för sitt eget lif söka rädda den mannen?

Förlamande veckade den uppstigande hämdkänslan. Nu var stunden inne att utkräfva hämnd, nu skulle han se denne hatade mans blod flyta, utan att själf behöfva gjuta det. Var detta icke en ödets skickelse?

Det kräfdes hela hans viljekraft för att bekämpa denna gnagande känsla. Han biter sig i läppen, så att blodet sipprar fram och med säker arm riktar han karbinen mot den plats, där den i bakhåll liggande fienden måste vara.

I blixtsnabb följd afskjuter han magasinets sex skott och ser löjtnanten kasta sig mot marken. Han hör några skott från fiendens håll och i blindt raseri störtar han framåt mot löjtnantens plats, för att se om denne träffats af fiendens kulor och för att bistå honom.

Öfver stenar och rötter snubblar han, då han rusar fram. En gammal sång rinner honom i minnet och såsom galen sjunger han: "Mandom, mod och morske män". Plötsligt känner han en underlig känsla i bröstet, och hans hand blir röd af lifsvarmt blod, då han tager sig för detta.

Det mörknar omkring honom och

Mot den mörknande aftonhimmeln tecknade sig fortets kommando- och kanontorn.

han ser liksom tusen stjärnor, när han sjunker ned mot en stenhåll...

Flera dagar hade förgått, då Mannen från Canada åter vaknade till medvetande. Han låg då nedbäddad i en säng inne i batteriet, och det första ljud, som nådde honom, var kanonernas dån.

Vid hans sida satt löjtnanten, som då han såg, att den sjuke vaknade, fattade hans hand.

— Kan du höra mig? Karl, sade han. Och då den sårade nickade jakande, fortsatte han:

— Tack för din hjältemodiga handling, som räddade mitt lif. Jag är icke värd detta, jag vet det. Mycket ondt har jag gjort dig, och för stolt har jag varit att bedja dig om förlåtelse. Nu vill jag dock ödmjukt bedja dig

(Forts. på sid. 11.)

LEGEND af Selma Lagerlöf.

För länge i världen sedan hände det, att en fattig jordbruksarbetare och hans hustru kommo gående utför Storgatan i Palermo. Kvinnan ledde en åsna, som var lastad med två grönsakskorgar, och mannen gick efter med en pikstaf och motade på djuret. Bäst som de gingo sin väg fram, fingo de syn på en munk, som stod och predikade i ett gathörn. Han var omgiven af en stor folkhop, och från denna hörde man den ena skrattsalfvan efter den andra.

"Käre man", sade hustrun, "om du vill som jag, så stanna vi ett par ögonblick och lyssna på den där gudsmannen. Det tycks vara en lustig kurre, och jag har ingenting emot att sluta dagen med ett godt skratt."

"I sanning, det har inte jag häller", sade mannen. "Arbetet är ju slut för i dag. Hvarför skulle vi neka oss en liten förströelse, i synnerhet som den inte kostar något?"

De trängde sig in i folkhopen, men då de hunnit så långt fram, att de kunde urskilja talarens anletsdrag, blefvo de helt förvånade. Han var visst ingen gyckelmakare, som de först hade trott, utan stod där och talade med den allra högtidligaste uppsyn, hvilket dock inte hindrade, att alla, som lyssnade till honom, rent af vredo sig i skratt.

"Hur i all världen kan detta hänga ihop?" undrade den gamla kvinnan. "Den där munken ser ju helt andäktig ut. Hvarför skratta då alla människor åt honom?"

En af de omkringstående hade lagt märke till den fattiga hustruns fråga.

"Ni får inte förundra er öfver att vi skratta", sade han. "Den där munken är ifrån Lucca i Italien, och han tigger pengar till en helig bild, som lär finnas i en kyrka där i staden. Han försäkrar, att bilden är så mäktig, att han vedergäller hvarje gåfva, som man ger honom, hundrafaldt. Kan man tänka sig något löjligare?"

"Jag är bara en olärd landtarbetare", hviskade den gamla mannen till sin hustru. "Det är väl därför jag inte kan förstå, hvarför han finner detta så löjligt."

De trängde sig allt närmare, och ändtligen kunde de med egna öron höra, hur munken bedyrade, att om någon ville ge en gåfva, stor eller liten, till den heliga bilden af den korsfäste, som förvarades i Luccas domkyrka, skulle det vedergällas honom hundrafaldt.

Munken afgaf sin försäkran med den trovärdigaste uppsyn, men stadsborna voro ur stånd att fatta annat än att han skämtade. För hvarje ord han yttrade, blefvo skrattsalfvorna allt högre och gycklet allt friare.

"Jag kan sannerligen inte förstå dessa stadsbör", sade den fattiga kvinnan. "Tycka de då inte, att detta är ett storartadt anbud? Jag skulle bara önska, att jag ägde något, som jag kunde ge den där bilden."

"Du har alldeles rätt", instämde mannen. "Titta på munken! Det är en ärlig och trovärdig man, som vet hvad han säger. Om jag vore en af dessa rika stadsbor, skulle jag icke tveka att ge honom hela min förmögenhet för att få den hundradubblad tillbaka."

"Käre, käre man", utropade nu kvinnan, "gör allvar af hvad du säger! Vi äro ju inte alldeles utfattiga. Ha vi inte våra grönsaksland, vår stuga och vår gamla åsna? Det blefve ingen stor summa, om vi sålde dem, men tänk dig, att den på en gång blefve hundra gånger förstorad! Vi skulle bestämdt bli så rika, att vi hade bröd till döddagar."

"Du talar alldeles orden ur munnen på mig", svarade hennes man. "Vi ha ju sträfvat och arbetat i hela vårt lif utan att bli rikare för den skull. Nu lider det mot den tiden, då vi inte längre kunna försörja oss själfva. Vi böra inte försumma detta tillfälle att skaffa oss en sorgfri ålderdom."

Härmed var deras beslut fattat. Nästa dag begåfvo de sig till sin granne, en rik och förståndig landtbrukare, och frågade honom, om han inte ville köpa deras stuga, deras trädgård och deras gamla åsna.

Den rika bonden hade länge önskat att bli ägare af den lilla jordbiten, som låg tätt intill hans gård, och blef glad åt anbudet. Men innan han afslutade köpet, ville han, som en god granne anstår, ta reda på hvad det gamla folket ämnade lefva af, sedan de hade sålt bort sin egendom, och detta höll på att göra slut på hela affären.

"Det är verkligen sant", utbrast han, då han hade fått veta, hur de ämnade placera sina pengar, "att jag länge önskat äga er trädgård för att kunna dra fram en väg öfver området, men jag kan rakt inte se till svars med att villfara er önskan, då jag hör, att ni ämnar använda köpeskillingen på ett så däraktigt sätt. Ni har ändå varit mina grannar i mer än trettio år, och jag vill inte medverka till er olycka."

De två gamla förklarade för honom, att de hade hört en munk säga, att den heliga bilden hade makt att vedergälla dem hundrafaldt.

"Hvarför inte likaså gärna tusenfaldt?" sade grannen. "Sådant där säga alla munkar bara af gammal vana utan att vänta, att någon skall ta dem på allvar."

Bonden gjorde alla de invändningar, som en hederlig man borde göra i ett sådant fall. Det var först, då de gamla hotade att bjuda ut sin egendom till en annan af de kringboende, som han gaf med sig. Han köpte alltsammans af dem för en summa af trettio floriner, som han räknade upp ur läderpung. "Se här", sade han, "här äro pengarna, men kom bara inte och skyll på mig, när alltsammans är slut och ni inte har någon annan utväg än att gå och tigga."

"Kära granne", sade den gamla kvinnan, "när ni ser oss igen, så skola vi äga hundra gånger så många floriner som i dag. Hvarför skulle vi då besvära er eller någon annan med att gå och tigga?"

"Nå," sade bonden och skrattade, "ni är då så galna, att det inte är lönt att tala förnuft med er. Säg mig nu bara, hvad ni tänker ta er till för det första?"

"Hvad vi tänka ta oss till", upprepade den fattige, "men granne, hvad skulle vi göra annat än gå till Lucca med vår gåfva och nedlägga den inför den heliga bilden?"

"Jag tror sannerligen, att den där munken var en häxmästare, som har förvridit hjärnan på er", sade bonden med stor häftighet. "Hur kan ni inbilla er, att en helgonbild på det där sättet skall kunna betala er jämnt på öret? Eller hvarför skulle ni bli hjälpta på ett så underbart sätt, ni mer än alla andra? Jag har en dotter jag, som ligger sjuk sedan mer än ett år tillbaka. Om ni visste, hur mycket jag har offrat för hennes skull både till Santa Rosalia af Palermo och andra helgon? Men tror ni, att jag har blifvit hulpen? Nej, jag säger er, att ingen af de heliga har rört ett finger för hennes skull. Hon går nog bort ifrån mig inom kort, då är det slut med all glädje för mig i detta lifvet."

När den rike mannen hade sagt detta, vinkade han åt sina grannar till afsked och gick hastigt in i sitt hus, ty han var nära att falla i gråt.

De två fattiga stodo ett ögonblick och sågo efter honom. "Det är en sanning, att ingen blir sparad för sorgen", sade hustrun och torkade sig i ögonen. "Kom i håg för all del, käre man, att vi skola bedja den heliga bilden upplysa vår gode granne om hvarför hans böner inte blifva hörda. Han är en präktig man, som väl är värd, att han får behålla sitt älsklingsbarn i lifvet."

Det gamla paret gick nu att säga ett ömt farväl till sin trogna åsna, och sedan fanns det ingenting, som kvarhöll dem i hemtrakten, utan de kunde anträda färden till Lucca.

Eftersom de emellertid på intet sätt ville minska de trettio florinerna, måste de hela vägen gå till fots, och för att få mat och natthärbärge hade de ingen annan utväg än att tigga. Det blef alltså ingen lätt resa, men de togo sig ändå fram utan någon egentlig svårighet, ända tills de anlände till Messina, där de måste anlita en färja för att komma öfver sundet, som skiljer Sicilien från fastlandet. När de kommo ner till hamnen, varseblefvo de snart en mindre färjebåt, afsedd för sådana resande, som färdades till fots och inte hade stor packning. De ämnade stiga ombord utan vidare, men de afvisades af färjkarlen, en stackars galérslaf, som med starka bojor hölls fastsmidd vid sin farkost.

"Nej, nej, mina medkristna", sade han. "ingen af er kommer ombord, förrän ni betalat en half florin hvar för öfverfarten."

Han hade sträckt ut sig så godt han kunde på roddbänken och kastade en rätt ovänlig blick på de fromma vandrarna, ty de hade kommit till färjan midt i värsta middagshettan, då all rörelse brukade afstanna och han hade rätt till ett par timmars hvila.

"Min vän", svarade den fattige gumman, "jag förstår, att du tar oss för tiggare, som vilja begagna ditt arbete utan att betala något för det, men så är ingalunda fallet. Vi äro tvärtom på vandring till Italien för att förränta våra pengar, och då vi komma tillbaka, skola vi vara så förmögna, att vi kunna betala dig tio floriner, om du så önskar. Hjälp oss bara öfver sundet för intet denna gång, och du skall inte behöfva ångra det."

Galérslafven lyfte litet på hufvudet, sneglade på dem genom sina halfslutna ögon och lade sig till rätta igen.

"Ni ser mig just ut, som ni skulle ha några pengar att förränta", sade han.

"Så sant som jag lefver", sade den fattige, "jag har inte mindre än trettio floriner i min påse, men jag vill inte röra dem, därför att de äro ämnade till en, som betalar igen hundrafaldt allt, som man ger honom. Du kan alltså förstå, att jag inte vill förminska summan nu, utan hellre betalar dig, då jag kommer tillbaka."

Färjemannen lyfte på hufvudet med litet större intresse.

"Hvad är det för en, som betalar igen hundrafaldt?" sade han.

"Hvem annan skulle det vara än den heliga bilden i Lucca?" utropade den fattige.

Galérslafven brast ut i ett bittert skratt.

"Jag vill säga er något", sade han. "Jag är visserligen befalld af öfverheten att begära en half florin af en hvar, som jag färjar öfver sundet, men så här under min fritid har jag rätt att sätta er öfver utan betalning. Tacka mig nu inte för detta, ty det vore mycket större barmhärtighet att inte föra er vidare, men jag har ingen lust att vara barmhärtig, och därför skall ni få komma öfver till Italien. Är ni bara där, så letar ni er kanske också fram till Lucca, och där ska ni få se, hur ni har blifvit lurade."

Han vinkade åt dem att stiga i färgbåten. Under hela öfverfarten sade han ingenting, men då de lade till i Reggio i Italien, började han på nytt med sitt bittra tal.

"Eftersom ni så säkert litar på, att den där bilden skall hjälpa er, så vill jag säga er, att ingen kan ha uppsändt flera böner än jag, som sitter fastsmidd här vid årorna. Jag borde också ha fått hjälp, ty jag sitter här inte för något brott, som jag har begått, utan till följd af en orättvis dom. De mäktiga i himmelen borde ju ha till uppgift att råda bot i dylika fall, men jag kan inte märka, att någon af dem har brytt sig om att göra något för mig."

Då de båda fattiga hade stigit ur båten och börjat gå uppåt stranden, anmärkte den gamla kvinnan, att världen var mer rik på sorg och olycka, än hon någonsin hade trott.

"Ja", sade mannen, "den är sannerligen uppfylld af bedröfvade. Kom ihåg, kära hustru, att vi inte glömma att fråga den mäktiga bilden, hvarför denne man inte kan vinna bönhörelse och bli befriad från sitt lidande."

Efter detta fortsatte de vandringen norrut och använde på denna både veckor och månader. Slutligen nådde de en aftonstund fram till en stad, som man sade dem vara Lucca.

"Kära man," sade den gamla kvinnan, då de gingo in genom stadsporten, "hvad det gläder mig, att vi äro komna till målet för vår resa. Om du vill som jag, bege vi oss genast till domkyrkan. Jag orkar hvarken äta eller hvila, innan jag har fått se den heliga bilden".

"Du har alldeles rätt", sade mannen, "men om vi skola hinna öfverlämna vår gåfva till bilden redan i dag, få vi verkligen skynda oss. Det är så långt lidet på dagen, att det inte kan dröja länge, innan aftonbönen är slut i kyrkorna och kyrkportarna stängas."

Fastän de voro trötta efter en hel dags vandring, togo de ut stegen allt raskare, och när de hunno så långt, att de sågo domens ytterväggar, började de springa. Men de kommo i alla fall för sent. Sakristanen, som hade vård om kyrkan, stod just på kyrktrappan och stoppade den tunga knippan med kyrknycklarna i sitt bälte, då de närmade sig.

"Ack, herr sakristan, herr sakristan!" började gumman, ty det var hon, som kom först. "Vill ni inte förbarma er öfver oss och låta oss komma in i kyrkan bara på ett par ögonblick. Ni vet inte, hur långt vi ha vandrat. Vi äro komna ända från Palermo för att ge en gåfva till den heliga bilden, som finns härinne."

"Herr sakristan", ropade den gamle mannen, afbrytande sin hustru. "Vi äro inga tiggare. Här ser ni en pung med trettio floriner, som det är vår mening att skänka till er undergörande bild, därför att vi veta, att han skall betala oss det tillbaka hundrafallt."

De voro så ifriga, att de grepo tag i sakristanens kåpa för att kvarhålla honom. Men denna deras häftighet var nära att bringa kyrkvaktaren på den tron, att de voro ett par galningar.

"Hvad är det åt er?" ropade han. "Kyrkan är stängd för i dag. Det hålles ingen mässa förrän i morgon bittida."

"Käre vän", sade kvinnan, "vi vilja inte höra någon mässa. Vi ha präster och kyrkor tillräckligt på Sicilien, så att inte ha vi behöft gå denna långa väg för den skull. Vi ha kommit endast och allenast för att ge trettio floriner till er heliga bild, därför att vi veta, att han betalar igen hundrafaldt alla de gåfvor man ger honom."

Den stackars kvinnan talade med än större säkerhet än vanligt, därför att hon nu var kommen till ett ställe, där hon var viss om att man skulle förstå henne. Men sakristanen blef lika häpen öfver hennes påstående som alla andra.

"Käre herr sakristan", sade kvinnan, "ni måste ju ändå veta, hur det förhåller sig. Det är en munk från denna stad, som har talat om bilden nere i Palermo."

"Jag försäkrar er, mina vänner, att jag ingenting vet", sade sakristanen, "och att jag inte förstår ett ord af hvad ni säger. Det är bäst, att ni berättar för mig allt, som rör denna sak. Ni ser ju ut som klokt och förståndigt folk, men ni talar som om ni vore vansinniga."

Medan de nu berättade sin historia ända från början, tänkte kyrkvaktaren:

"Om de där människorna äro så envisa, att de ha vandrat från Palermo till Lucca för att lämna pengar till den heliga bilden, så tjänar det ingenting till att neka dem att komma in i kyrkan. De ge sig i alla fall inte med mindre än att jag öppnar porten för dem."

Han tog verkligen nyckelknippan ur bältet och beredde sig att låsa upp kyrkdörren, allt under det att han gjorde ett sista försök att ta dem ur sin villfarelse. "Ack, mina vänner!" sade han, medan han vred på de tröga riglarna. "Det är visserligen sant, att i denna kyrka finns en gammal bild af den kortfäste, men den befinner sig i ett mycket förfallet tillstånd. Den hänger obemärkt på en pelare, och ingen, som kommer hit till kyrkan, brukar ställa sina böner till den. Jag kan gå ed på, att under de tjugufem år, som jag har varit sakristan i domkyrkan, har den inte utfört några underverk."

De två gamla blefvo ytterligt förvånade öfver dessa underrättelser.

"Ack, mina vänner", fortfor sakristanen, "om denna bild hade sådan makt, som ni tillskrifver honom, då borde han åtminstone kunna hjälpa den där rosenbusken, som står här bredvid kyrkväggen. Det var min största glädje att se, hur den blommade förr i världen. Den klädde hela hörnet långt uppåt tornet med de skönaste rosor, men nu har den sedan några år tillbaka upphört att sätta blom. Jag vattnar den och sköter den så godt jag kan, och den ser alldeles frisk och grön ut. Jag kan omöjligt förstå, hvarför jag inte mer får se den i sin härliga blomsterskrud."

Han suckade djupt, och såg verkligen så bedröfvad ut, att de två fattiga vandrarna förklarade, att så snart som de stodo inför den heliga bilden, skulle de fråga den, hvarför rosenbusken inte längre bar några blommor, men han tycktes inte fästa något afseende vid deras löften.

"Skynda er nu bara", sade han, i det han sköt upp kyrkdörren, "så stannar jag här utanför och väntar på er. Det är ingen svårighet att leta reda på bilden, ty den hänger på pelarn, som står närmast den brinnande lampan."

De två gamla hade visserligen blifvit häpna öfver hans förklaringar, men deras tro var ingalunda rubbad, och de sågo knappt, att dörren var öppnad, förrän de skyndade in i kyrkan. Men väl inkomna stannade de, ty i det ålderdomliga gudshuset, som endast hade få och mycket smala fönster, rådde redan ett fullständigt mörker. Långt framme skymtade visserligen en liten röd låga, men de visste inte, hur de skulle hitta fram till den utan att stöta mot pelare och grafvårdar.

Den gamla kvinnan tog ett steg framåt, men hon höll på att falla utför ett trappsteg och hon hejdade sig helt förskräckt.

"Käre man", sade hon. "Detta är verkligen otur! Att veta att den heliga bilden befinner sig på bara ett par stegs afstånd, och inte kunna nå fram till den."

"Håll dig stilla ett par minuter, tills våra ögon hinna vänja sig vid mörkret härinne", hviskade mannen, ty han var alltför genomträngd af ställets helighet för att våga tala högt.

I detsamma föreföll det dem, som om den lilla röda lågan, som brann framme i kyrkan, klöf sig itu. Den ena hälften började sväfva hit och dit i kyrkan, och öfverallt, där den for fram, tändes plötsligen vaxljusen på altaren och i ljuskronor, så att mörkret hastigt skingrades.

"Ack, käre man", sade den gamla kvinnan, "ser du, att man tänder ljus därframme. Snart blir det inte någon konst att hitta till den heliga bilden."

"Kära hustru," sade mannen, "sakristanen var vänligare till sinnelaget, än han visade sig. Han har gått in genom sakristian för att tända några ljus, så att vi må kunna finna vår väg fram."

"Jag kan bara inte förstå, att han gör sig så mycket besvär för vår skull. Ett par, tre ljus hade ju varit nog, men du ser, att han tänder inte bara på hufvudaltaret utan också i sidokapellen och i takkronorna."

Det var verkligen sant. Hela kyrkan glimmade af ljus. De båda fattiga voro emellertid i detta ögonblick så upptagna af tanken på den undergörande bilden, att de inte länge undrade öfver den stora mängden af ljuslågor och hur de hade blifvit tända.

"Det är ju möjligt, att här skall firas en helgonfest", sade gumman. "I alla händelser är jag glad öfver att ljusen ha blifvit tända. Jag känner mig alltid dubbelt så högtidlig till mods, då jag ser många ljuslågor i en kyrka. Vet du hvad, jag skulle önska, att här också spelades orgel."

Knappt var detta sagt, förrän ett svagt brus af toner hördes från orgelläktarn.

"Nej, men hör bara", sade mannen. "I kväll tror jag, att du får allt hvad du önskar dig. Och så vackert man spelar i den där kyrkan! En så härlig musik har jag inte hört ens i domen i Palermo."

"Det är så ljufligt, att man kunde tro, att det vore en ängel, som spelade", sade den gamla, "men mindre hade jag inte häller väntat mig i denna kyrka. Nu skulle jag bara önska, att den också vore fylld af rökelse, ty de doftande rökelsemolnen komma mig alltid att känna, att jag befinner mig på ett heligt rum."

Knappt hade hustrun talat ut, förrän den gamla mannen utbrast med förvåning i stämman: "Har du någonsin känt en sådan härlig vällukt! Det är den finaste, mildaste och ljufligaste rökelse, som jag någonsin har luktat."

De sågo ingen människa, som svängde ett rökelsekar, likaså litet som de märkte någon organist uppe på orgelläktarn, men de försökte alls inte fundera ut, hur allt detta kom sig. De lefde endast i tanke på den heliga bilden. De hade nu satt sig i rörelse för att nå fram till den, men de vandrade mycket långsamt uppåt hufvudgången, därför att det skulle ha synts dem opassande att visa någon brådska.

Då de voro komna ungefär till midten af kyrkan, hejdades de af att någon kom gående emot dem på gången. Det var en hög och fager kvinna, klädd i en blå klänning med en röd mantel. Hon hade en liten krona af pärlor och ädla stenar på hufvudet och rika smycken på armar och hals.

Hon mottog dem med det allra vänligaste leende, ungefär som en husfru, som kommer emot ärade och efterlängtade gäster, och frågade hvad de sökte i kyrkan så här sent på dagen.

"Högt ärade fru drottning, sade den gamla kvinnan med glädje i rösten, ty ett så godt och vackert ansikte tycktes hon sig aldrig förr ha skådat, "vi äro hitkomna, jag och min man, för att nerlägga vårt offer för den heliga bilden af den korsfäste, som lär hänga på en pelare i kyrkan."

Härpå började de gamla, som deras vana var, berätta hela sin historia, alltifrån den aftonstund, då de hade hört munken predika på Storgatan i Palermo, ända till deras möte med sakristanen ute på kyrktrappan.

Den främmande betraktade dem alltjämt lika välvilligt, men det tycktes dem, att hennes ansikte fick ett mer och mer sorgset uttryck, allt som berättelsen fortskred.

"Ack", sade hon, då hon hade hört allt till slut. "Det anstår inte mig att säga, om era förhoppningar skola bli uppfyllda, men jag fruktar det värsta. Det är ingenting som är så sällsynt, som att Gud är i stånd att tillmötesgå människors önskningar. Deras plåga kan ju vara dem pålagd som ett straff för någon missgärning."

"Se nu bara till exempel på sakristanen här utanför", fortfor hon. "Han klagar öfver att en rosenbuske, som är honom mycket kär, inte mer bär några blommor, men han betänker inte, att detta är ämnadt som en påminnelse för honom själf. Sedan många år tillbaka låter han de många helgonbilderna, som ni ser här rundtomkring, alldeles förfalla och tänker inte på att underhålla förgyllningen på deras kronor eller att laga skador, som så lätt åsamkas dem under de många processionerna. Han finner det hårdt, att Gud inte förhjälper honom till hans åtrådda glädje, och det vore visserligen mycket lätt, ty om sakristanen bara finge veta, att han borde vattna rosenträdet med vatten från en annan och renare källa, skulle det åter bli friskt, men först måste han förstå, att han, som begär, att Gud för hans skull skall smycka rosenträdet med rosor, inte bör försumma att låta bilderna af de Guds heliga män och kvinnor, som stå under hans vård, framstå i all sin härlighet och prydnad."

"Ack ja!" sade det gamla paret suckande. "Vi kunde ju tro, att det skulle förhålla sig på något dylikt sätt. Säkert ha vi syndat värre än han, men vi ha kommit hit i förlitande på det löfte, som har blifvit oss gifvet."

Den sköna kvinnan framför dem höjde litet på ögonbrynen, men sedan fortfor hon med samma milda röst.

"Det är en god sak med en fast tro, men det kan inte vara tillräckligt, för att Gud skall höra era böner. Ni kunde ju lätt önska er något, som vore er själfva till skada."

"Ni berättade mig nyss om den stackars galérslafven, som ror en färjebåt mellan Messina och Reggio", fortfor hon. "För endast några år tillbaka var han en rik köpman, och han var dessutom en god man, som inte gjorde någon något förnär, men han var så begifven på vällefnad och kroppens njutningar, att han skulle ha ådragit sig förfärliga sjukdomar och troligen varit död för längesedan, om inte Gud hade sändt olyckan öfver honom. Det hände sig nämligen, att en tjuf stal bort en ädelstenssmyckad krona från en mariabild i domen, och för att undgå misstankar bröt tjufven lös en af de ädla stenarna ur kronan och lade den i den rike köpmannens ficka. Denna sten blef funnen hos honom, man anklagade honom genast för att ha stulit madonnans krona, och trots alla hans försäkringar om sin oskuld, blef han dömd att sitta fastsmidd vid förjebåten och frakta resande öfver sundet under hela sitt lif. Ingenting vore lättare än att hjälpa honom, ty tjufven har gömt kronan i en vrå på kyrkvinden och lämnat den där. I samma ögonblick, som den komme till rätta, vore köpmannens oskuld bevisad, och han blefve frigifven, men hur skall Gud kunna tillstädja detta, innan han har ändrat sitt sinnelag. Om han blefve hulpen dessförinnan, skulle han ju genast störta sig i samma lefnadssätt som förut och gå till ett säkert fördärf."

"Kära, nådiga fru", sade den gamla mannen. "Vi äro glada, att detta är orsaken till att den där mannen måste lida under en orättvis dom. Vi ha nog själfva tänkt, att det torde förhålla sig på detta vis. Hvad nu oss själfva beträffar, så veta vi inte alls, om det, som vi önska oss, skulle vara oss till gagn eller skada, vi ha endast det där löftet att trygga oss till."

Åter höjde den ljufva uppenbarelsen framför dem ett ögonbryn som af otålighet öfver deras envishet, därpå fortsatte hon med en rost, som endast klang allt mildare, ju längre hon talade:

"Det är mycket godt med en fast tro, men det är inte säkert, att Gud bara för den skull kan höra era böner. Det kan ju hända, att han först vill lära er att vara nöjda med det goda, som har blifvit er beskärt."

"Härvidlag tänker jag på er granne, den rike bonden utanför Palermo", fortfor hon. "Han har utom den dottern, som ligger sjuk, ännu en, men denna är ful och litet missbildad, och därför har han alltid behandlat henne illa. Hon är dock både klok och god och arbetsam och gör honom den största nytta. Hennes lidande har rört Gud, så att han har sändt sjukdom öfver hennes syster, och fastän den vore mycket lätt att häfva, ty den härrör endast af en förgiftad kam, som en illvillig arabkvinna har sålt till henne, så måste hon kanske dö af den, ifall inte hennes far kan lära sig att älska båda sina barn lika. Den sjuka behöfde bara upphöra att kamma sig med den farliga kammen för att så småningom tillfriskna, men detta kommer inte att ske, förrän hennes far har lärt att rätt uppskatta den goda gåfva, som Gud har gett honom i hans fula dotter."

"Sannerligen", utropade den gamla kvinnan, "ju längre jag hör er tala, goda, nådiga fru, desto mer öfvertygad blir jag om Guds vishet och rättvisa. Helt säkert ha vi båda gamla många gånger underlåtit att tacka honom för alla hans välgärningar, men vi lita i alla falla på det löfte, som har blifvit oss gifvet."

Vid dessa ord öfverströlade det ljufvaste leende den ädla fruns ansikte, och hon sade, i det hon vinkade åt de två fattiga att följa sig:

"Jag har varnat er, mina vänner, men jag ser, att det är omöjligt att förmå er att afstå från ert förehafvande. Tänk dock än en gång på hur svårt det är att få bönhörelse, innan ni lämnar ifrån er era floriner!"

"Denna bild är mycket gammal", sade hon, "och mycket illa bevarad, men visserligen föreställer den min son, den korsfäste frälsaren."

De båda gamla voro så upptagna af att betrakta den heliga bilden, att de inte i detta ögonblick utan först senare förstodo hela innebörden af hennes ord.

"Käre man", hviskade den gamla kvinnan, "den helige däruppe skrämmer mig nästan med sin breda ögonbryn och sina djupa ögon. Jag känner mig ängslig, därför att han är afbildad utan skägg. Jag kan inte känna igen honom."

De förundrade sig också öfver att bilden var iklädd en kort lifklädnad af något svart tyg och hade ett bälte om lifvet samt träsandaler på fötterna. Den var dessutom mycket dammig och hade säkert hängt där i åratal, utan att någon hade tänkt på att ge den någon tillsyn.

"Ni känner er säkert mycket oroliga", sade deras ledsagarinna. "Ni hade väntat er, att den mäktige, som skall hjälpa er, skulle ha ett hela annat utseende."

"Kära, nådiga fru drottning", sade den gamle mannen, "vi tänka alls ingenting sådant. Vi äro glada, att vi inte genast kunde känna igen honom. Vi veta, att det var på samma sätt, då han gick här på jorden, att han var ringa till sitt yttre och att människorna inte genast förstodo, att han var Guds son."

Leendet återvände i full klarhet på den främmande kvinnans ansikte.

"Öfverlämna då er gåfva till honom!" sade hon.

Utan att säga ett ord vidare sjönko de båda gamla ner på knä och böjde sina hufvuden ner mot stengolfvet.

"O Kristus, Guds son", sade de, "tag emot vår gåfva och hör vår bön. Se här de trettio florinerna, som vi erhöllo, då vi sålde vår trädgård, vår stuga och vår gamla åsna. Vi ha burit hit dem ända från Sicilien, därför att vi veta, att du vedergäller hundrafaldt hvarje gåfva, som man erbjuder dig. Låt inte vår tro komma på skam, utan skänk oss så mycket, att vi må få njuta en sorgfri ålderdom!"

I det att de sade detta, lossade mannen pungen med florinerna från bältet och sköt den fram mot pelaren, som uppbar korset.

De upprepade än en gång samma ord utan att lyfta sina hufvuden, men plötsligen hörde de ett lätt knakande ofvanför sig. De blickade då upp och sågo, att träbilden hade lösgjordt sin ena arm och sin ena fot från spikarna, som genomträngde dem.

Den gamla kvinnan grep hårdt om sin mans hand, men ingen af dem sade något. Deras hjärtan klappade af salig förväntan. De voro säkrare än någonsin, att deras böner skulle bli hörda.

Men Kristusbilden lossade med ett hastigt grepp träsandalen från sin fot och lät den falla ner till de bedjande. Därpå återtog den sin vanliga ställning och såg ner till dem från sitt kors med samma stränga och sorgsna min som förut.

Det var alltsammans ett ögonblicks verk, och de skulle inte ha trott, att de hade sett rätt, om inte sandalen hade legat på golfvet framför dem.

Det var en helt vanlig sandal med träsula och läderremmar. Det fanns hvarken sten eller smycke på den, utan den var alldeles värdelös. Det tycktes, som om den ädla frun, som ännu dröjde bredvid dem, trodde sig märka, att de båda fattiga kände sig bedragna i sina förväntningar.

"Ack!" sade hon medlidsamt. "Denna sandal är en dålig vedergällning för er stora gåfva. Men det är ju ännu inte för sent för er att ångra er. Ni kan låta den ligga, där den ligger, och ta tillbaka era floriner."

De båda gamla sågo nästan bestraffande på henne.

"Hvad menar ni, kära, nådiga fru?" sade de. "Den heliga bilden har säkerligen gifvit oss så mycket den förmådde i sin fattigdom. Han har gjort ett under för att kunna skänka oss denna sandal. Det är väl tusen gånger mer värdt än våra fattiga floriner."

Knappast hade de sagt detta, förrän den höga kvinnans ansikte upplystes af det ömmaste leende.

"Ni är min sons rätte tjänare", sade hon. "Och ni ska inte bli bedragna i er tillit till honom. De fromma människornas oskyldiga önskningar kan Gud alltid bifalla."

I detsamma hon sade detta, omstrålades hon af en sådan klarhet och glans, att de gamla måste sluta sina ögon. Då de åter öppnade dem, rådde mörker i kyrkan, ljusen voro släckta, orgelspelet hade stannat af, och den strålande kvinnan, som nyss hade stått framför dem, var försvunnen.

Men de hunno knappt att undra öfver förändringen. De voro inte ensamma så länge som en sekund. Kyrkdörren slogs hastigt upp, och sakristanen kom inrusande.

"Kära, heliga vandrare", ropade han, "hvilket underverk! Jag har sett det. Jag satt på trappan och väntade er, men då ni dröjde och dröjde, reste jag mig och tittade in genom nyckelhålet. Jag såg er gå fram i strålar af öfverjordiskt ljus, och den heliga Guds moder, som annars tronar på ett altare härframme, hade stigit ner och gick vid er sida. Sedan såg jag den korsfäste böja sig öfver er för att skänka er sin sandal. Ack, ni måste genast följa mig till herr biskopen!"

Han tog dem med sig till biskopen, som satt i kapitelsalen, omgifven af sina domherrar.

Han berättade. De två gamla berättade, och ändtligen fingo de fromma herrarna klart för sig, hvilket stort underverk som hade skett.

Biskopen skyndade först af allt att vinka till sig sin skattmästare.

"Min vän", sade han, "jag vill betala sandalen, som dessa goda människor på ett så underbart sätt ha erhållit af den heliga bilden, med 3000 floriner, om de vilja sälja den till mig. Jag vill inte, att den skall föras bort från Lucca."

Då pengarna voro uppräknade och lagda i den gamla mannens hand, fortsatte biskopen:

"Innan ni lämnar Lucca, inbjuder jag er att med oss andra närvara vid den heliga bildens flyttning till sin rätta plats ofvan hufvudaltaret, men därpå bör ni skyndsamt gå tillbaka samma väg, som ni ha kommit, och därvid berätta allt hvad ni har upplefvat under er vandring för en hvar, som vill lyssna. Jag gläder mig nu däråt, att genom er galérslafven skall bli löst från sin ära och er goda grannes dotter bli botad från sin sjukdom, liksom jag är viss om att sakristanen inte skall försumma att låta kyrkans rosenträd komma till blomning."

Han tystnade ett ögonblick, därpå utsträckte han händerna öfver de båda gamla.

"I åren de kloka och vi andra äro dårar", sade han. "Också vi veta, att Gud är allsmäktig, men hvem af oss vågar lita på hans bistånd? Tacken Gud, som har gifvit er trons gåfva. Det är den största af hans välgärningar."

TVÅ OVÄNTADE GÄSTER.

För S. C. T. af E. J. Carstein.

I. Han som kom för sent.

JANDRA klassens röksalong å en af "White Star" linjens Atlanterångare, på väg till Europa, ett par veckor före jul, år 1906, satt bland andra passagerare mr Carl Johnson från Chicago. En valkig, af hårdt arbete illa medfaren hand förde en extra fin havanna-cigarr till munnen, som log ett bredt leende af tillfredsställelse och välbefinnande. Den dyrbara pälsen och fina bössan, hvilka hängde på en krok vid väggen, tydde på goda ekonomiska omständigheter; samma intryck gaf äfven den resandes vårdade klädedräkt — efter sista modet, samt den blixtrande diamantringen på ett af fingren. Om ringen var "äkta", därom kan jag dock ej upplysa.

Glada tankar rörde sig för tillfället i mr Carl Johnsons inre. Tankarna gingo dels tillbaka i tiden, dels framåt, och jämförelsen mellan den gångna tiden och den närvarande samt icke minst luftslotten, som hägrade i framtidens dunkel, kunde icke annat än bibringa honom ett strålande lynne.

Mr. Carl Johnson hade icke alltid varit samma "gedigna" person, som han nu med öfvertygelse kände sig vara. Hans barndomshem hade stått i en svensk socken, icke långt ifrån den österbottniska staden Wasa i Finland. Där kände man icke "mr. Carl Johnson från Chicago" Men däremot var Bock-Fias Kalle en någorlunda känd personlighet i detta samhälle, ända till år 1900, då denna unga man, som icke ansåg sig tillbörligen uppskattad i sin hembygd, spårlöst — likt så mången annan före honom — försvann bland de lyckosökande ungdomarna i det romantiska landet i fjärran vestern.

Mr. Carl Johnson från Chicago log åter sitt breda, lyckliga leende. Hvem kunde väl tro, att han någonsin kallats Bock-Fias Kalle! Mr. Carl Johnson påminde mycket litet om denna halfsvultna, fattiga och obetydliga yngling, som hvar och en trodde sig kunna behandla efter godtfinnande.

Väntad till sin hembygd nu till julen var han icke alls. Fadern hade han aldrig kändt. Bock-Fias Kalle hade kommit till världen till följd af "ett missöde" sade man. Härom visste han intet, då hans minne ej sträckte sig så långt tillbaka i tiden, men han undrade om icke "Fadren" utgjorde detta missöde, som världen kallade "oäkta". Mor hade dött redan för tre år sedan. Nej, ingen väntade honom — ingen brydde sig om honom utom möjligen Maja, pigan i klockargården — hon som var hans kärlek, då han reste från det gamla landet.

Men han hade icke hört något från henne på dessa sex år — och för öfrigt: icke passade hon till hustru åt mr Carl Johnson.

Nej, nu skulle han strax gå upp till Storgården och fria till dottern Brita. Det var ett parti för mr Carl Johnson från Chicago. Och Matts, fadern, som var både kyrkovärd och nämdeman, skulle väl blifva glad att få en sådan måg som mr Carl Johnson.

Sådana voro tankarna hos den återvändande. Han såg i andanom det hjärtliga och aktningsfulla mottagandet i Storgården, såg de ljusskimrande fönstren i födelsesocknens kyrka glittra mot sig och Brita, då de med gårdens bästa hästar ilade till julottan, såg de beundrande blickarna från sockenborna, då de iakttogo honom i all hans härlighet.

— — — —

I Wasa tog han in på stadens förnämsta hotell, och med breda, höga bokstäfver skref han i resandeboken: Mr. Carl Johnson från Chicago, United States. Ett par dagar tillbrakte han i staden, ty han ville inträda i Storgården först på julafton — hvarken förr eller senare. När den väntade dagen inbröt, afreste han efter intagen middag till målet med gästgifvareskjuts. Sakerna lämnade han kvar på hotellet.

Hjärtat hoppade i bröstet af glada förväntningar när släden körde in på Storgården. Hack i häl, förföljd af de skällande hundarne, inträdde han, snöig i stugan och bads enligt öflig sed att taga af sig och sitta ner.

Knappt hade han emellertid satt sig och torkat snön af sig, förrän en kvinnoperson, vild af glädje och uppheting, rusade i hans famn, kysste och kramade honom af alla krafter, ropande: "Kalle, Kalle! O, att du kom hem! Så lycklig jag är, att du ej glömt mig!"

Kalle sökte förgäfves frigöra sig "Är du topprasande galen, Maja!" (Det var den gamla fästmön). "Vet du ingen lefvandes hut, kvinna, att uppföra dig så i detta sällskap! Jag kom icke hit för din skull."

"Kalle, Kalle! Huru kan du tala så? Du som lofvat mig både ring och giftermål! Här har du din köttsliga son du usling och lögnare." Och innan Kalle visste ordet af, hade han i sin famn en circa 5 á 6 år gammal pojke som ropade af rädsla öfver uppträdet

Nu närmade sig husbonden själf Matts i Storgården.

"Du är välkommen, Kalle, i detta hus och jag är glad att se, att det gått dig väl i det främmande landet. Maja och son din skall du väl taga vara på som en ärlig karl, ty alla här i bygden veta, att hon var din jänta, när du lämnade socknen."

Matts skulle fortsatt med litet mera tal i samma stil, men Kalle hade rest sig allt annat än blid i synen.

"Jag har kommit hit, Matts, för att begära din dotter Brita till äkta hustru att älska henne i nöd och lust och..."

Matts afbröt: "Tala ej härom Kalle! Brita är redan gift och ville för öfrigt nog ej hafva en annans fästman. Men tag Maja, så handlar du som en karl!"

"Har du tänkt, Matts, på mina pengar och min flytande talang? Icke anstår Maja mig!"

"Din rackare och kvinnoförförare", skrek Maja argt, "det enda som flöt i dig här, var brännvinet! Tvi, sådan karl!" Kalle gick ut.

— — — —

Söndagen efter jul finna vi vår vän, mr Carl Johnson å kyrkovallen, där han för en ifrigt lyssnande publik beskrifver Amerikas härlighet. "Finland är icke för en gentleman med talanger och utbildning. Jag återvänder till United States, där skall jag nästa val uppställa mig till kandidat för kongressen. All right! Good bye!"

* * *

II. Grisen som nyårshärold.

Jag ber läsaren förflytta sig för ett ögonblick till en af de större "arbetscamparna" i British Columbia nyårsafton 1909.

Brokigt var det sällskap, som gjort urskogen till sitt hem. Måhända den förhärskande nationaliteten var "galizier"; i hvarje fall var den slaviska typen starkt representerad i denna fredliga "Främlingslegion".

Arbetet hade afstannat, och alla kände en viss högtidsstämning denna årets sista kväll. Tankarna kretsade helt säkert hos de flesta till svunna dagar i kretsen af kära anhöriga och vänner i ett saknadt och älskadt hem.

Större delen af arbetarne hade dragit sig tillbaka till "campen", där de antingen hvilade sig eller sökte förströelse i konversation och läsning. Ett friluftsarbete, sådant som skogshygge och timmerkörning, är i och för sig så ansträngande, att de knappt afmätta fristunderna förlöpa mycket väl utan program; felet med dem är, att de äro för få och för korta.

I "officen" hade ett mindre kotteri arbetare församlat sig, för att hälla "hälg". "Basen" hade afrest till staden och då katten är borta, hoppa mössen — som bekant — på bordet.

En förslagen skämtare och upptågsmakare, hade framlagt ett program för kvällen, som hade vunnit ett sympatiskt godkännande. "Idéerna" kretsade måhända något lifligare denna kväll, beroende af det förhållandet, att "teamstern" nyss återvändt från staden med "värmande och stimulerande elexir".

Huru som hälst; det beslöts att öfverraska "camp-kamraterna" med en nyårsbudbärare — i form af en gris, vederbörligen utstyrd i den mest "klingande och skramlande" beklädnad, som kunde anskaffas — tomma kannor, fat, klockor m. m. "Inträdet" skulle ske precis kl. 12 på natten. Samtidigt med grisens beträdande af scenen, skulle "intrycket" af hans uppenbarelse förhöjas af "några amatörmusiker", hvilka utfäste sig, att spela ackompanjemanget till grisens solosång med några stämningsfulla och kraftiga ackord, åstadkomna genom "piskning" af camptaket.

Klockan närmade sig den mystiska midnattstimmen, som skulle beteckna inträdet af ett nytt år. I campen rådde det skymning. En lång mörk gång, omgifven af bäddar på hvardera sidan, skar tvärs igenom campen, en gång, hvars enda ända ledde till köket och andra ända ut — i det fria.

Klockan slog 12, och i samma ögonblick hördes ett hiskeligt och oförklarligt buller och skrik.

Yrvakna gnuggade sig de halft eller helsofvande arbetarne i ögonen — sökande att få en inblick i situationen. Men i mörkret var det ej tänkbart, synnerligast som de uppvaknande själfva genom skrik och rop bidrogo till oväsendet. En del sökte komma till utgången, men denna var stängd, hvilket förorsakade ytterligare villervalla, i det att en del ropade "fire", andra upprepade hastigt i minnet inträdande böner, andra åter gåfvo luft åt sina känslor med svordomar m. m.

Småningom fick man det ena ljuset efter det andra tändt — men detta spred ej ljus öfver den mystiska händelsen.

De listiga sammansvurna hade nämligen låtit grisen försvinna lika hemlighetsfullt, som den uppenbarat sig: allt buller (äfven det från taket) hade upphört och utgången var åter fri.

Det blef en orolig och sömnlös natt för mången och först en tid efteråt blef det bekant, att fridsstöraren var ett "en gris", som ville vinna ryktbarhet, som det nya årets budbärare och härold.

JULENS stora budskap: Frid på jorden!
Ligger icke hån i orden,
nu när härar kämpa, folken blöda,
fälten färgas blodigt röda?

Dock - det ligger icke hån i orden.
En gång blir väl frid på jorden,
när de tusen böner från de döda
vänligt öfver jorden flöda,

när de tusen offren ifrån morden
svingat själen upp från jorden
bortom mörka skyar, som nu glöda
skrämmande och blodigt röda.

Lyssna! Frid på jorden! Frid på jorden!
Hvilket budskap i de orden,
som i denna världen kalla, snöda
en gång kärlek skola föda!

NILS F:SON BROWN

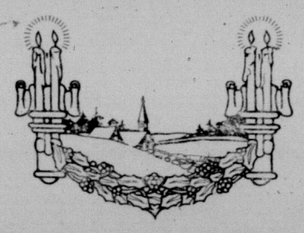

JUL!

För S. C. T. af O. L. H.

Åter är denna minnenas högtid inne, åter skola från tusende predikostolar förkunnas det fridens budskap, som i tusentals år årligen förkunnats och åter skall från tusende sinom tusende munnar klinga den härliga juldagshymnen:

"Har hälsad sköna morgonstund".

Huru många kära minnen från vår barndomstid äro ej förknippade vid denna högtid, minnen från ett kärt barndomshem, minnen af en älskad moder, som offrade sin hvila, arbetande både dag och natt för att i hemmet skapa julglädje och julefrid. Öppna minnenas tempel på vid gafvel, se tillbaka på din barndomstid och i minnet fira din jul, fira den tillsammans med far och mor och syskonen.

Du, som lefver i främmande land, låt dina tankar ila till hemmet i den snöiga norden, öppna hemmets dörr, träd in och deltag i julens fröjd, se på lille bror och lilla syster, se, hur deras små barnaögon stråla af förtjusning. Och mor, se på mor! Kanske har hennes ansikte fått några få skrynklor mera, sedan du såg henne sist, men hennes ögon stråla ännu lika kärleksfullt då hennes blick går utöfver de kära; plötsligt får den ett sorgsset uttryck och en suck pressar sig fram från modershjärtat. Denna blick och den sucken gällde dig — dig, som lämnat hemmet och fosterjorden, för att i främmande land skapa dig din framtid. På dig tänker i denna stund undrande hur du har det på denna kväll, hur du firar din jul. Min vän, har du tänkt på mor och far, har du beredt dem den julglädje, du kunnat, har du sändt dem en julhälsning? Har det efterlängtade brefvet anländt eller har det utebliftvit? Kan du säga till dig själf: "Om mor och far såge mig nu, så skulle de känna sig glada och stolta öfver mig". Eller kanske måste du under blygsel erkänna, att ditt lif skulle blifva till sorg för dem.

Därför, kære vän, lef så att du kan med frimodig blick och högburen panna möta din moders kärleksfulla öga. Tänk på henne, då du frestas att begå en dålig handling, eller befinner dig i dåligt sällskap. Glöm ej, att alla hennes bästa tankar ärd hos dig, och kring dig röra sig hennes nätters drömmar.

Fira din jul, som vore du i hemmets sköte. Kanske var hemmet ringa — hvad mer — det gaf dig ändock kärlek och skydd, mins det, och din jul skall, fast du är fjärran från hemmets tröskel, gifva dig glädje. Då blir det jul för dig hvarhälst du än må vistas, ty för tanken fins ej tid, ej rum.

EN JULDRÖM.

AF G. N. MALM.

"Tack, tack, snälla Missis Lundberg, att I kom å titta te mej, men, som ja säjer, då fattas mej inte nåt. Ja å alright. Ja å ju frisk å kry å har ju allt ja behöfver å ja behöfver ju så lite. Barna tar ju in te mej allting, än ett, än ett annat, å di låter mej aldrig spänna en cent, så ja går ju lång bra så. Men d'å najst då, att I inte glömmer af en gammal ensam stackare. Tack för titten, Missi Lundberg! Kom te mej nu nån gång i jul på en kopp kaffe! Gör då! Good bye, Missi Lundberg. Tack, tack."

Och så gick gamla Stina Rask tillbaka in i sitt lilla varma hem, som var pyntadt och fint som ett dockskåp.

Kaminen var blankpolerad och lyste som gammalt silfver och utstrålade en behaglig värme i hela frontrummet, som en gammal kär god vän. Framme vid det södra fönstret med de hvita nystärkta gardinerna stod, bredvid en blommande Christmas-cactus, på ett litet julbord en ljuskrona, klädd med hvitt silkespapper och med fullstjärnor på ljusarmarna. Öfver brysselmattan låg en hemmaväfd trasmatta och hjälpte till att göra hela rummet så där varmt hemtrefligt. Den gamla blankslitna gungstolen var högtiden till ära behängd med virkade ryggkuddar och dynor, rosetter och sidenband.

Hon ville ha det så fint och rart, gamla Stina, och rent skulle allting vara.

Hon hade nu i många år varit ensam och, fast barnen tittade till henne nästan hvar dag, så var hon ändock med allt sitt för sig själf. De hade ju sitt eget och lefde för de sina. Ingen kunde begära, att de skulle lefva för eller med henne, dela hennes känslor och tankar eller sätta sig in i hennes bekymmer. De tyckte nog, att hon aldrig kunde få det bättre, och det kunde ju också på sätt och vis vara sant.

Men fast hon hade allt, hvad hon kunde önska sig, så hotade dock den där förkrossande ensamhetskänslan att ta öfverhanden och göra lifvet bittert.

Det gick väl an, så länge Rask lefde, men han hade, sedan de lämnat farmen åt barnen och flyttat in i byn, aldrig varit den samme. Den starke, duktige Rask hade på en gång blifvit så där hängsjuk och konstig. Sysslolösheten och välmågan hade så att säga tagit bukt på den ärlige, kraftige, glade Rask och han hade fallit ihop och riktigt tvinat bort. Nog hade det varit deras gemensamma mål att efter slutadt arbete därute på storprärien få slå sig i ro på gamla dar. Detta hopp hade följt dem i "dugouten", i "loghuset", och äfven i "det riktiga huset" med "bay window" och "porch".

"Vänta tills vi komma för oss själf va, mor lilla", hade han alltid sagt Rask, men det blef dock aldrig, hvad han hoppats och väntat. Stillheten och lugnet hade han aldrig kunnat med och gamla Stina fick snart njuta det ensam för sig själf och det var denna ensamhetskänsla som grep så grymt i det gamla skrumpna bröstet, att det riktigt gjorde ondt.

Dock skulle allt varit bra, om det ej varit för ovissheten om Ville, men tanken på honom, som aldrig lät höra af sig, satt som en halfmogen böld inne i hjärtat, och hvar gång hon i tanken rörde vid minnet af denne hennes yngste son, så kändes det, som om någon stötte till bölden. Själf plåstrade hon, så godt hon kunde, med en moders hopp och urskuldande, och lade på alla möjliga salfvor, som moderskärleken kokte ihop.

"Han sköter sig nog, hvar han än är —. Djärf är han ju, driftig och stark är han och vacker, precis som Rask var i unga dar; ja, han är får sin opp i dagen." Till och med faderns hetsiga lynne hade han fått ärfva och det var väl kanske därför han gaf sig iväg. Det gick för sakta med allting på farmen och det tröttnade han på. Han ville tjäna pengar. Till stan skulle han och bli rik i hast. Han tar sig nog fram och skrifver väl också, då han får tid — — — Så där plastrade hon med sitt hjärtesår, gamla Stina, men hvar gång staden dök upp för hennes sinne, så gjorde det ondt. Det riktigt svedde, ty hon hatade och fruktade allt hvad storstad hette, och hon kunde aldrig göra sig riktigt fri från misstanken, att staden gått illa åt hennes Ville på något sätt. Hon hade varit där en gång tillsammans med Rask för att hälsa på en hans släkting, och denna enda gång var nog. Krogar i hvart hörn, spelhus och förgyllda själafällor om hvartannat, och hvem kunde veta, hvad alla de där utklutade grannlåtsdockorna gick för? Usch då! Tänk, om Ville — — — —, men så lade hon nytt plåster på njärtebölden igen, ny salfva, — — Han hade ju karaktär, ambition, lät ej lura sig så lätt, han hade ju fostrats i ett gudfruktigt hem i tukt och Herrans förmaning, han hade ju inte ens vetat hvad Whisky var, tills han var nära nog fullvuxen. Nog hade han skrifvit några korta bref för mycket länge sedan och Stina hade stafvat sig till, att han var i "business", men det var nu en lång tid sedan dess och det fanns ju så många slaks business därute i världen. Tänk, om han inte vore ärlig, om han råkat in i falserier och, som så många andra nu för tiden, gjort något fuffens! Tänk om han kanske begått brott och nu sutte inne på — — —. Nej, nej, och vid sådana tankar ville gamla Stina ta till operationsknifven och skära bort alltsamman, som man gör med en kräftknöl, och så önskade hon honom död — död och glömd. Det gjorde nog förskräckligt ondt förstås, men smärtan var ändock ej det värsta.

Men en sådan operation hjälpte inte häller. Likt kräftknölen kom oron, ovissheten åter och åter, hur hon än sökte bot, men moderskärleken, som är gränslös, kunde ej, ville ej afskaka tanken på sonen. Och nu på själfva julafton kom hennes Ville i tankarna med fördubblad styrka. Tänk om han komme hem nu till jul — — — nu i kväll! Hvilken jul — hvilken fröjd! Hvad gjorde det om han komme utarmad, trasig, smutsig, sjuk, fallen? Hvad gjorde det om han rätt suttit på hä — — —? Inte ett ord af förebråelse skulle han få. Inga frågor, inga bannor; bara töa upp hans sinne, om det vore aldrig så hårdt fruset. — — Tänk om han komme!

Och som hon nu gick där och plockade med sina blommor och sin julgrannlåt, arbetade hon upp sin fantasi. Möjligheten växte och växte och loppet omskapade hennes önskan nästan till en rem verklighet. Hvarför inte? Kommer han någon gång, så blir det nog till jul. — — Han kanske vill öfverraska och har därför ej skrifvit! — — Hvem vet, det kunde ju vara bref på posten nu, fast hon ej kunde ge sig ut i snön till postkontoret. Hon kände sig frestad att be grannens pojk, som just gick förbi, höra efter.

Hon blef nästan yr af hoppet och hon kände det, som hade hon gått i luft. Det nästan svindlade för ögonen på gamla Stina och hon måste sätta sig.

Hon tog ned från hyllan en nött bok, "I morgonstund", och slog sig ner i gungstolen för att samla sina tankar på något annat, något visst.

Boken var skrifven af hennes egen prästafar och fast han själf nu låg därute under snötäcket, så kände hon det, då hon slog upp den boken, som om den käre själasörjaren ännu stode lifslefvande däruppe på predikstolen med sina upplyftande, lifvande tröste- och uppmuntringsord. Då hon med ögat gick från blad till blad, var det henne som hade han, liksom fordomdags, trädt signande öfver tröskeln och, som förr, delat med sig af allt, hvad han hade i så fullrågadt mått: ljus och hopp, lif och varme. Det var maningsord för hvar dag i året, men Stina hade också där funnit tröst och uppmuntran. På morgonen hade hon läst betraktelsen för julaftonen, men nu ville hon gå i förväg, likt barn, som ej kunna vänta med sina julklappar tills tid blir, och så slog hon opp för juldagen också.

"Jungfrun skall föda en son... Immanuel... Gud med oss."

Så där lydde texten, och så läste hon de af julstämning, julfröjd och hopp inspirerade tankar, som hennes präst nedtecknat. Det var lifvande och friskt, kort och hjärtinnerligt godt. Alldeles som han brukade tala. Där hon nu satt kunde hon med slutna ögon i minnet höra den klara, kräftiga rösten framsäga hvart ord. Och så läste hon långsamt, högt och liksom med honom psalmversen, som stod under:

"Blif när mig, o Immanuel.
Med dig och genom dig min själ
är frälst och viss om evigt väl — — —"

Boken föll i knäet, och gungstolen, som hållits i nästan omärkbar vaggning under läsningen, stannade af. Därute föll snön tyst och sakta i stora hvita flingor, och cypresserna vid grinden kurade under det tjocka, hvita täcket, liksom försänkta i djup sömn. Och gamla Stina blef sömnig också och så började hon att drömma; drömma om flydda dar och svunna fröjder.

Det är julstök på herrgården därhemma i gamla Sverige och Lill-Stina springer lätt som en fjäril omkring mellan slaktbod, brygghus och kök.

Hon får hacka kött åt slaktmadamen, bära enris till rökhuset, halm till bryggekaren och bakved åt köksan. Hon får strö det vackraste, grönaste granris på den snöhvita planen framför stora trappan. Natt och dag får hon vara med om julstök, brygd och bak, slakt och ljusstöpning, och hon får själf ett stort, vackert grenljus. Hon får skura bordsilfret och polera messingstakarna, tills de lysa som det klaraste guld i skenet från den stora öppna kökspiseln. Där slamras med grytor och kuttingar, sältekar och bryggkittlar, och drängarna släpa hem stora oxlass med de vackraste julgranar, som ställas upp och bilda allé ända ned till stora landsvägen. Stallpojken sjunger: "Nu är det jul igen å nu är det jul igen å julen varar intill påska", så det ekar i talltopparna. Pigkammarn får rena, hvita gardiner — Stinas fröjd; den får äfven sin lilla gran och Lillstina får sitt eget lilla julbord och julhög med lingpa och kuse och alla de sju slagen, hon som de andra

Gamle Knekt-Jonas kommer nyter och glad med julhälsningar från Rask och får korf och kaka och den sedvanliga julsupen. Drickat jäser och ljusen osa och det blir gladelig jul på det gamla äkta viset. I köket glänsa kopparkastruller och fat som stora solar, och i spiselhörnet ligger den finaste, hvitaste björkved i en hög trafve, som själfva fördrängen staplat upp. Det doppas i gryta och rimmas för gröt och själfva unge-grefven kommer ut i köket och bjuder på julpunsch. Och herrskapets gran är så grann, att ingen sett dess make. Och julklappar får hon, Lillstina: en varm yiletröja, som var för stor för lilla fröken, och

(Forts. å sid. 10)

KODAK SAFETY FILM

WINNIPEG

Till mayor i St. Boniface omvaldes i torsdags dr. F. Lachance.

Öfver sju tusen arbetslösa hade i måndags f. v. registrerat inför board of control.

Pastor A. Alm, som företagit en resa genom Saskatchewan, hemkom förliden vecka.

Skyldig till mordet på J. J. McColm förklarades i onsdags Harry Mason af en jury, och kommer han att hängas.

Logen Strindberg af Vasa Orden sammanträder nästkommande fredag å Scott Memorial hall kl. 8 e. m. Alla medlemmar uppmanas närvara.

En finare kalkon erhöll denna tidnings redaktör förliden dag som julpresent från Svenska Canada-Tidningen, och kommer den antagligen att smaka bra på juldagen.

Angaren Kristianiafjord afseglade i lördags från New York på bestämd tid med tjugufyra förstaklassens, trettioåtta andraklassens och trehundrasjuttiotre tredjeklassens passagerare.

Frälsningsarmén kommer i likhet med föregående år, äfven i år att utställa julgryta. De medel som inkomma, användes till julbaskets för behöfvande, och deras antal är nog i år större än vanligt.

Studeranden A. E. Peterson återvände i torsdags från en jakttur i norra Manitoba. Mr. Peterson hade varit med om att skjuta en älg, men som det fanns cirka 9,000 andra jägare ute, var det ondt om villebrådet.

Elmwood Missionskyrka. Onsdag kl. 7.30 e. m. öfning för julfesten med söndagsskolbarnen. Torsdag kl. 8 e.m. predikan och bönemöte. Nästa söndag kl. 9.30 f. m. söndagsskola, kl. 11 f. m. och 7 e. m. predikan af A. Alm. Kl. 4.30 e. m. ungdomsmöte.

Mr. P. M. Dahl, denna tidnings manager, underkastades i tisdags f. v. en operation i högre armen, hvilken han vid ett fall för tolf år sedan skadade. Operationen, som utfördes af dr. Brandson, aflopp lyckligt, och är mr. Dahl nu nära nog återställd i armen.

Föreningen "Nordens" medlemmar torde observera mötet onsdagen d. 16 dennes. Vid detta möte förekommer val af styrelse för det kommande året m. m. Programkomitén inom föreningen fick vid förlidet möte i uppdrag att anordna om servering af förfriskningar. Alla medlemmar böra närvara. — A. T.

Dömda. De unga automobiltjufvarna, som stulo Peter H. Ross automobil och begåfvo sig mot södern, erhöllo i onsdags sin dom. George Michales dömdes till fem års fängelse, Saffi Johnson och David Cushman till två år, och Ben Bloom till ett års fängelse. David Barger fick villkorlig dom. De äro alla af god familj.

Skyldig att stå till rätta för stöld af $700 från John Björn förklarades i lördags Freida Sortman, hvilken skulle hafva stulit pängarna i ett af osedlighetsnästena i East Kildonan. Dorothy Woods och Jack Boyd, som stodo anklagade för samma förseelse, frikändes. Björn, som är svensk, hade sparat ihop $1,500 under tre års arbete för Hudson Bay railway och förlorade $700 på en natt och återstoden följande natt.

Silfverbröllop och öfverraskning. Ett femtiotal vänner till mr och mrs. O. Nelson, 376 Harbison ave., öfverraskade dem i lördags kväll med anledning af, att det då var tjugufem år sedan herrskapet Nelson ingick sitt äktenskap. Å deltagarnas vägnar öfverlämnade mr O. L. Holmgren till silfverbröllopsparet en pänninggåfva. Flera tal höllos under aftonens lopp, och man roade sig tappert till inpå småtimmarna. Fin-fina förfriskningar serverades äfven. S. C. T. lyckönskar.

Baptistkyrkan. Vid Bethanias möte hos mrs Sundström förra torsdagen valdes mrs. Alfred Rask och mrs Victor Carlson till revisorer. Till komité att sköta serveringen vid årsmötet utnämdes: mrs. J. Esterberg, mrs. Rupert Nyman, mrs Carl Bergström, mrs. A. Walden, mrs A. Westman, mrs J. P. Sundström. — Onsdag sångöfning, torsdag bönemöte, fredag bibelskola. — Ämnen nästa söndag f. m.: "Broderskapets ande", e. m.: "Jesu auktoritet och sinne", ungdomsmötet: "Fred".

Skand. Frälsningsarmén, Logan ave. Veckans möten: tisdag, torsdag och lördag kl. 8 e. m. Fredag hornmusiköfning. Nästa söndag möten kl. 11 f. m., half 4 och half 8 e. m. Söndagsskola och bibelklass kl. 4.30 e. m. Juldagen d. 25 dec. julotta på morgonen samt stort julmöte kl. 8 e. m. Julfest annandag jul kl. 8 e. m. Inträde 25c., barn i sällskap med sina föräldrar fritt. Det blifver en gammaldags julfest. Alla äro välkomna med. Glöm icke att sända in adress på dem som behöfva en julkorg. Sänd den till 284 Isabel st., eller låt oss få den vid något möte. — K. L.

I stadsvalen i fredags blefvo nedanstående personer valda till följande ämbeten: Mayor, R. D. Waugh; Board of Control, J. W. Cockburn, R. J. Shore, Chas. Midwinter och F. J. G. McArthur. Aldermän: Ward 1—Dr. D. M. Lineham och Isaac Cockburn. Ward 2—F. O. Fowler, G. R. Crowe. Ward 3—H. Gray, J. J. Wallace. Ward 4—W. R. Milton, F. F. Davidson. Ward 5—A. Skaletar, R. A. Rigg. Ward 6—Dr. J. G. Munroe, W. B. Simpson. Ward 7—W. J. Long, Alex. McLennan. School trustees: Ward 5—J. A. McKerchar. Ward 7—Mrs Elma K. Brown.

En storartad bankett gafs i måndags kväll å Royal Alexandra för vice president George Bury vid C.P.R., som i dagarna reser till östern för att tillträda sin nya befattning. Bland de 400 deltagarna i banketten märktes premierministrarna för de tre prärieprovinserna. Vid banketten tillkännagaf mr. Bury, att Grant Hall kommer att blifva chef för C.P.R:s linjer i västra Canada.

Svensk begår självmord. En svensk vid namn John Abraham Moline, omkring 35 år gammal, påträffades i fredags morse död på sitt rum i West hotel med en revolverkula ofvanför högra örat. En revolver låg vid hans sida, och självmord förelåg tydligen. Af bref som påträffades i den dödes kläder framgick, att han var från Punnichy, Sask., och att han varit stadd på en resa i östern. På hotellet hade han registrerat sig vara från Toronto. Kvällen förut hade han inkommit på hotellet, tydligen en smula berusad, och det var antagligen i tolftiden han tog sitt lif. Om motivet till den hemska handlingen känner man intet.

Den skandinaviska kören, som höll konsert i tisdags f. v., samlades i söndags kväll å Scott Memorial hall till samkväm, hvari ett femtiotal personer deltogo. Som ordförande för kvällen fungerade skräddarmästar C. H. Nilson. Flera tal höllos, bl. a. af hrr. Thos. Johnson, Manger, K. E. Eriksson, Helgason, Halten, P. M. Dahl, C. H. Nilson och red. Ingvar Olsen. Alla talarna voro eniga om, att den skandinaviska kören borde upprätthållas, och till den ändan tillsattes en komité, som skall undersöka, hvilka möjligheter föreligga därför. Under kvällens lopp sjöng den stora kören flera nummer, äfven som den svenska, norska och isländska hvar för sig. En lättare supé intogs. Alla voro ense om, att kvällen var synnerligen angenäm.

Tolf dagar återstår till "Nordens" julfest, den hålles nämligen tisdagen den 29 dec. kl. 8 e. m. å Scott Memorial Hall. Biljetterna, som nu äro ute till försäljning, hafva god åtgång, ty när det gäller att fira jul, sitter icke slantarna fast hos vårt skandinaviska folk. Och om ni är tvehågsen om hvad som är lämpligt till julklapp åt nära och kära och åt "vännen", så köp biljetter till "Nordens" julfest. De äro både billiga och kärkomna. Programmet består af musik, sång af svenska sångarbröderna, violinmusik af mrs. Olga Nickle, som med detta uppträdande för en längre tid tar farväl af Winnipegpubliken, deklamation, solosång, historier m. m. Åt julgranen kommer att ägnas särskild uppmärksamhet, i det att en speciell elektriker blifvit engagerad att förse den med elektrisk lamputstyrsel. Godt kaffe med hembakadt bröd, frukt och "candy". Biljetter å 50c., 35c. för barn, säljas af komitémedlemmar samt vid ingången. Tänk på festen i tid — blott 12 dagar återstår.

Lämnar staden. Ingenjör Albert Erikson, som för cirka tio år sedan anlände från Sverige till Winnipeg och varit bosatt här så godt som hela denna tid, afreste i fredags till Los Angeles, Cal., för att besöka släktingar och antagligen skaffa sig lämplig sysselsättning. Ingenjör Erikson har varit anställd vid C. P. R., och de senaste åren har han haft anställning som residensingenjör vid Transcontinental railway, hvars kontor i St. Boniface nyligen stängdes. Under den tid ingenjör Erikson vistats i Winnipeg, har han hunnit skaffa sig en vidsträckt vänkrets, som nu uppriktigt beklagar, att "masen" lämnat Winnipeg. — I onsdags hade en del af ingenjör Eriksons vänner tillställt en afskedsfäst hos mr. A. Steelberg, 312 Ellen st., hvarvid mr F. E. Ullström fungerade som toastmaster. Flera tal höllos vid den delikata supén, och alla talarna tolkade den saknad, de kände på grund af ingenjör Eriksons "frånfälle". Det var först inpå småtimmarna, man tänkte på att skiljas åt.

Ett hjärtligt tack bedja vi genom denna tidning få framföra till den publik, som så generöst understödde vårt företag genom att så fulltaligt bevista vår välgörenhets-föreställning i Isländska Goodtemplar-hallen förliden fredags afton. Äfven få vi tacka denna tidning för välvillig annonsering, Skandinaviska Orkestern för musik, Rembrandt Studio för fri lokal under inöfningen af pjesen, samt de många som hjälpte till att sälja biljetter och i öfrigt understödde företaget och hjälpte till att göra föreställningen till succers. Fastän slutrapport öfver det finansiella resultatet ej föreligger då detta skrifves, är det dock troligt att behållningen kommer att uppgå till omkring $55.00. Det är meningen att denna summa — hvad den nu må bli — skall öfverlämnas till den komité, som har hand om behållningen från den gemensamma midsommarfesten, som hölls förliden sommar. Denna komité består af: O. Ström, från föreningen Norden; Herman Larson, från logen Strindberg; Helmer Johnson, från logen Framtidens Hopp. Det vore därför önskvärdt om de personer, som kände till fall af verklig nöd bland landsmännen här i Winnipeg, satte sig i förbindelse med denna komité för att erhålla den hjälp som komitén kan gifva. — Medlemmar af **Svenska Dramatiska Klubben.**

På Strand teater gifves denna vecka ett synnerligen godt och omväxlande program, som ingen borde försumma att se.

Vigda af pastor V. J. Tengwald i Winnipeg den 12 dec.: Mr. Andrew Anderson och Miss Bessie Carlson, båda från Strandquist, Minn.

Eld härjade d. 6 dec White Store i 488 Main st. En stor del af lagret blef skadadt af vatten och säljes nu till mycket billigt pris. **Se annonsen** i detta nummer.

Ingen utställning kommer tydligtvis att hållas nästa år. Föreningen begärde ett anslag af $40,000, men staden röstade ned förslaget med 2,831 röster mot 2,767.

Förslag kommer att inom den närmaste framtiden framställas till alla skandinaviska föreningar i Winnipeg att tillställa en gemensam fäst till förmån för de arbetslösa i staden. Denna fäst skulle helst afhållas någon gång i januari månad. Närmare kommer att meddelas framdeles.

Julnumret af Canada Härold, den sv. luth. Canadakonferensens organ och nyhetstidning, har nyligen utkommit i en prydlig och tilltalande form. Profnummer af tidningen, hvilken tryckes af Canada Weekly Printing Co. här å vårt tryckeri, kan erhållas gratis å Canada-Tidningens kontor, i sv. luth. prästgården och i Svenska Salumagasinet å Logan Ave.

Walker teater. De rörliga bilderna från det europeiska kriget har dragit fullt hus hvarje kväll, de visats. Dessa bilder, som äro synnerligen intressanta, borde alla i Winnipeg se. Två föreställningar gifvas hvarje eftermiddag kl. 2 e.m. och tre föreställningar hvarje kväll kl. 7.45 e.m. — "The bird of Paradise" uppföras nästa vecka på Walker, där det förra säsongen uppförd es med sådan framgång. En särskild juldagsmatiné kommer att gifvas. Ehuru den röda tråden i detta drama är allvarets, är den dock full af sund humor. Det kommer sannolikt att göra storartad success i Winnipeg denna gång. Utstyrsel och dekorationer äro de allra bästa.

Sv. luth. Zionskyrkan, hörnet af Logan Ave. och Fountain st., V. J. Tengwald, pastor; pastorsbostad 372 Logan Ave. Högmässogudstjänst hvarje söndag kl. 10:30 f.m., aftonsång kl. 7 e.m.; söndagsskola kl. 12 m. i kyrkan och kl. 2:30 i 500 Talbot st., Elmwood. God sång utföres vid hvarje gudstjänst af kyrkokören. Söndagsskolan håller nu på att förbereda ett intressant julprogram, som kommer att utföras vid julfesten på juldagsskvällen kl. 7. Julotta firas i Zionskyrkan på julmorgonen kl. 6:30. I onsdags, den 9 dec., samlades ett större antal medlemmar från kvinnoföreningen och ungdomsföreningen i Zionsförsamlingen i herrskapet Thornes hem, 434 Talbot st., för att uppvakta fröken Olga A. E. Thorne, som under ett par års tid förestått söndagsskolan i Elmwood och eljes på olika sätt inlagt förtjänster i församlingens verksamhet, hvilket allmänt uppskattades. Man hade blifvit underrättad att fröken Thorne denna vecka ämnade knyta hymens band och afflytta från vår goda stad till Whitewater, Man. De närvarandes känslor tolkades af pastor Tengwald, som höll tal öfver Frälsarens ord: "Den mig tjänar, honom skall min Fader ära". — Flera värdefulla saker öfverlämnades från de närvarande till den uppvaktade väninnan. Förfriskningar serverades, och aftonen tillbraktes på det angenämaste sätt.

Svenska dramatiska sällskapet gaf i fredags för välgörande ändamål en föreställning å Isländska Goodtemplarhallen, hvarvid August Blanches välkända lustspel i två akter, "Hittebarnet" uppfördes. Flera af de uppträdande äro förut kända som goda amatörskådespelare, och äfven denna gång visade de, att de besitta dramatiska talanger. Mr. Chas. Bruzell var afgjordt den bäste, men så innehade han också den tacksammaste rollen, nämligen den gamle rike ungkarlen Konjanders. Mr. Bruzells saftiga och humoristiska tolkning af denna roll framkallade den ena skrattsalfvan efter den andra. Mr. John E. Lidholm som grosshandlar Kattong var förträfflig och hans maskering utmärkt. Mr. Carl R. Erikson utförde tämligen väl målaren Bällins roll, och mr F. E. Ullström var som vanligt bra i handelsresanden Alenbergs lilla roll. Mrs. Ottilia Egnell hade iklädt sig fru Walströms (Konjanders hushållerska) skepnad, och tecknade hon denna komiska gestalt med vanlig medryckande humor. Anna Lidholm spelade med känsla och schwung fru Kattongs ingalunda lätta roll. Rollbesättningen f. ö. på spinnsidan var tämligen svag, tydligen beroende på bristande scenvana. Samspelet var i det hela godt, om man också här och där stakade sig, och stämningen bland publiken var under hela föreställningen ytterst animerad. Före och mellan akterna gaf den skandinaviska orkestern under ledning af mr H. Hanson på ett förtjänstfullt sätt flera musiknummer. Omedelbart efter föreställningen vidtog dans.

Den stora skandinaviska patriotiska konserten i Grace church i tisdags f. v. blef en större success än väl trolligen de flesta väntat. Den rymliga kyrkan var till det närmaste fylld af en inträsserad och entusiastisk publik, som beräknas hafva uppgått till cirka 1600 människor. Programmet öppnades af orkestern, som spelade ett potpurri af nationalsånger, hvarefter orkestern, kören och publiken utförde kungssången. Mr Thos. H. Johnson framträdde därpå och höll ett kortare anförande, hvari han påpekade, huru kören tillkommit och konsertens ändamål. Under kvällens lopp utförde den till cirka 60 man uppgående kören följande nio stycken: Rule Britannia (mr. H. S. Helgason, ledare), Island, Bara Bla, Islandsljod (mr B. Thorlaksson, ledare), Hjärtat och naturen, Hörr oss Svea, (mr. H. S. Helgason, ledare), Ja vi elsker dette landet, Landskjending (mr. O. Halten, ledare) samt O, Canada (mr H. S. Helgason, ledare). Det kan utan öfverdrift sägas, att alla dessa sånger fingo ett ypperligt utförande, och att man nog litet hvar förvånade sig öfver, att kören på så pass kort tid, som stått den till buds, kunnat komma till en så utmärkt sammansjungning. I Bara Bla utförde mr Alex. Johnson solopartiet, och hans starka basbaryton klingade betagande vacker. Hör oss Svea, sjöngs med en kraft som man sällan får höra, och måste den tagas da capo. Griegs Landskjending, till hvilken orkester och orgel ackompanjerade, var ett af aftonens glansnummer. Det var endast skada, att man icke följde programmet, utan sjöng "Ja, vi elsker" efter "Landskjending". Den vackra norska nationalsången blef därigenom förfuskad, idet den klingade ovanligt svag efter den mäktiga Grieg-kompositionen. — Mrs. Olga Nickle, ackompanjerad af miss Frida Simonson, gaf äfven med vanlig skicklighet några nummer på fiol, bland hvilka märktes Kuhlaus "Divertissement of Elverhoi", som fick ett synnerligen virtuosmässigt utförande. Mrs. Nickle synes, för hvarje gång hon låter sig höra, växa i teknisk skicklighet och artistisk schwung. — Mr. och mrs. Alex. Johnson sjöngo på ett medryckande sätt ett duettnummer, "The Voyagers", ackompanjerade af mr Hall. Programmet i öfrigt utfylldes af ett vackert orgelsolo af mr Vinen och ett nummer af orkestern. Till sist afsjöngs unisont "God save the King". — Behållningen af denna storartade konsert går som bekant till den patriotiska fonden. — Alla de uppträdande äro berömvärda, och särskildt gäller detta körer och dess ledare. Och det är sannerligen att hoppas, att det icke var sista gången som denna kör låter höra sig och vänta vi nästa gång, att den gör ännu större success än vid den storslagna och enastående konserten förliden vecka.

Blue Ribbon Tea

Samma gamla pris

och

en lång, lång väg

det bästa

EN VERKLIG NYHET.

Visar då vackert eller fult väder kommer aderton timmar i förväg. 75c. portobetald och registrerad.

The Williams Coy,
69 Beaver Hall Hill,
Montreal, Que.

JULKLAPPAR

Vi gifva eder den bästa valuta för edra pängar, nyttiga presenter äro alltid mera välkomna.

I MÖBELBUTIKEN.	I JÄRNHANDELN.
Musikkabinett	Silfvervaror
Byråar	Försäkraruppsättningar
Kökskåp	Elektriska strykjärn
Gungstolar	Elektriska spislar
Serviser	Porslin
Sängar	Klockor
Mattor	Syuppsättning
Dockvagnar	Thermosflaskor
Gunghästar	Skridskor
Barnserviser	Skidor etc.

GEO. STAMBER

GROSS- OCH MINUTHANDEL.
JÄRNVAROR OCH MÖBLER
157 och 159 Kelvin Street, Elmwood. Tel. St. John 101.

Låt oss önska Eder godare jul än Ni någonsin haft; och för det nya året, som snart går in, mera framgång, lycka och hälsa än Ni förut haft.

THE GRAIN GROWER'S GRAIN CO., Ltd.

REDUCERADE PRISER FÖR JULEN.
EVERSON PIANO
ETT STANDARD AF UTMÄRKTHET
Reguljärt pris $375. Reduceradt pris $300.
Vilkor $25.00 kontant, $25.00 hvar tredje månad.
5 proc. rabatt för kontaant.
Levereras betaldt till edert hem.
Efterskrif edert piano.
CROSS, GOULDING & SKINNER, LTD.
323 PORTAGE AVE., WINNIPEG.

Värdefull Svensk Bok FRITT!

Hvarje man borde sända efter ett exemplar af den intressanta och lärorika Svenska Rådgifvaren

"Goda Råd"

Denna berömda med flera illustrationer försedda läkarebok, som Doktor Leigh skrifvit speciellt för svenskar i Amerika, lämnar många värdefulla råd och upplysningar för unga män, omnämner alla för mannen säregna sjukdomar, dessas följder, förebyggande och huru de kunna botas i hemmet o. s. v., äfvensom råd i händelse af olyckstillfällen, och borde läsas af män i alla åldrar.—Boken sändes alldeles gratis och portofritt i förseglad omslag till alla, som insända namn och adress till

Dr. L. K. LEIGH, 177 N. State Street., B. 14, Chicago

Minska edra lefnadsomkostnader

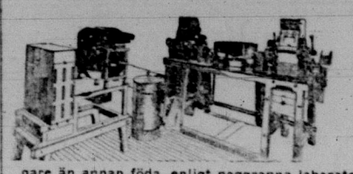

Genom att använda mera PURITY FLOUR och mindre dyrbara födoämnen kan ni reducera edra lefnadsomkostnader betydligt. Hvitt mjöl är mera närande och billigare än annan föda, enligt noggranna laboratorieprof.

Purity flour är tilliverkadt af hvete, af hvilket prof först malts i en experimentkvarn. Det mjöl, som sålunda erhållits, underkastas sedan ett ugnsprof. Detta prof försäkrar husmodern om en god produkt.

PURITY FLOUR
More Bread and Better Bread

JAG KÖPER
RÅA SKINN OCH HUDAR
och betalar högsta priser.
SKICKLIG UPPSTOPPNING
af hufvuden och fåglar. Allt slags konservatorarbete. Edert arbete färdigt inom en månad. Jag köper äfven extra stora älg, wapiti, hjort och caribouhufvuden. Skrif efter priser på skinn, hudar och speciell uppstoppningslista.
KONSERVATORSAKER TILL SALU.
Sänd edra villebrådshufvuden för uppstoppning
E. W. Darbey, 234½ MAIN ST., WINNIPEG.
Officiell konservator för Manitoba regering.

Skall ni sända hem pängar?

Kr. 3.853

fås per dollar hos

P. M. Dahl Steam Ship Agency
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Försändelser garanteras.
Kursen underkastad marknadsfluktuationer.

P. M. DAHL STEAMSHIP AGENCY, Winnipeg.
Var god och finn inlagdt $..... hvilka ni torde hafva godheten sända till
NAMN .....
ADRESS .....
Från .....

MÄN, HÄR ÄR EDERT TILLFÄLLE. Goda löner betalas under hela vintern till sådana, som besöka Hemphill's, Canadas äldsta och största barberarcollege. Vi lära barberaryrket fullständigt på två månader. Platser skaffas efter genomgående af kursen med så stor lön som $25 i veckan, eller kunna vi skaffa eder egen affär på lätta månatliga afbetalningar; hundratals goda platser; stor efterfrågan på barberare, som innehafva Hemphill diplomer; låt icke missleda eder af eventuella imitatörer. Besök oss eller tillskrif oss för vacker fri katalog, se efter namnet Hemphill, förut Moler Barber College, hörnet af King st. och Pacific ave., Winnipeg, eller 1709 Broad street, Regina, Sask.

Män önskas att lära automobil gastractor yrket vid Canadas ledande gasmaskinskola. Endast några veckor att lära. Fria verktyg. Våra studenter läras noggrant att sköta och reparera automobiler, lastautomobiler, gaslokomobiler, marin- och landmaskiner. Vi förbereda och hjälpa eder att erhålla plats som reparatörer, chaufförer, gaslokomobilförare, försäljare och demonstratörer. Besök oss eller tillskrif vår vackra fria katalog. — Hemphills, förut Chicago School of Gasoline Engineering, 483½ Main St., Winnipeg.

AMERIKAS LEDANDE YRKESSKOLOR. De enda yrkesskolor i Amerika, som hafva egen fri platsanskaffnings byrå för sina elever.

D. E. ADAMS COAL COMPANY LIMITED
WINNIPEG MANITOBA
Hufvudkontor: 224 Bannatyne Ave. Telefon: Main 740-741-742

SOO LINE to LOS ANGELES
and the
PANAMA PACIFIC & PANAMA CALIFORNIA EXPOSITIONS
Lv WINNIPEG 5 P. M. Ar. MINNEAPOLIS 7:15 A. M. ST. PAUL 7:55 A. M.
Making Direct Connections With
THRU CARS From TWIN CITIES
J. C. PETERSON, General Agent,
222 Bannatyne Ave., Winnipeg.
A. G. RICHARDSON, City Passenger Agent,
Main & Portage, Winnipeg.
GET YOUR RESERVATIONS EARLY.

Svenska Canada Tidningen
Utgifven hvarje onsdag af
CANADA WEEKLY PRINTING CO., LTD.
265 Logan Avenue. Winnipeg, Man.
Telefon Garry 3174.

PRENUMERATIONSPRIS:
Helt år (i förskott) $1.00
Helt år, efterskottsvis 1.50
Half år 0.75
Helt år till Förenta Staterna 1.50
Helt år till Sverige 2.00
Half år till Sverige 1.00

Prenumerationsmedel kunna sändas såväl i registreradt bref som genom Post eller Express Money Order eller Postal Note. Dessa senare, som ej behöfva registreras, böra göras betalbara till The Canada Weekly Printing Co., Ltd.

Prenumerant, som ämnar sin adress ändrad, anhodras att uppgifva både den gamla och den nya adressen.

Insända prenumerationsmedel kvitteras endast i den gula adressslappen.

P. M. DAHL, Manager — NILS F:SON BROWN, Redaktör.

Redaktionen är alltid tacksam för nyheter och meddelanden från svenskar, på platser där svenskar bygga och bo. Vid insändande af nyheter och berättelser skrif endast på en sida af hvarje ark.

ANNONSPRIS PÅ BEGARAN.
Efterfrågningar, 3 gånger, ... $1.50
Dödsannonser med svart ram och kors $1.50
Förlofningsannonser, Önskas, etc., 50c per gång å utrymme icke öfverstigande 1 tum, enkel spalt. Betalning för småannonser bör alltid insändas i förskott.

Onsdagen d. 16 December 1914.

Julvädret har redan gjort sitt inträde.

Frid på jorden! Det ser knappast så ut.

Det är synd om de stackars soldater, som måste tillbringa sin jul i skyttegrafvarna. Krigets förbannelse!

I en drabbning, vunnen af ryssarna, påstodo tyskarna, att de tagit 40,000 fångar. Antagligen ett tryckfel. De mena 4,000,000.

Det är verkligen sanning, att rusdrycksstrafikens gode vän, premiärminister Roblin, befallt, att krogarna skola stängas kl. 7 e. m.

Det finnes värre fiender än tyska spioner här i landet. De, som vilja använda kriget för att vinna en politisk seger, äro värre, och borde antingen interneras eller skjutas.

Med hundratusentals människor skjutna, med kanske några miljoner sårade, etthundratusen eller mer fångna och med fattigdom, nöd, sjukdom och hungersnöd rådande i landen, huru är o fullt är ej krig!

Dr. Bernhard Dernburg, Tysklands varme försvarare i Förenta Staterna, skref nyligen i en tidningsartikel, att Tyskland är det enda land i Europa, som icke haft krig för fyrtiofyra år. Den tyska lärdomen tyckes icke vara så vidare djup.

Den skandinaviska patriotiska konserten i Winnipeg i tisdags f. v. blef en storartad success. Det är att hoppas, att den stora kö-en icke upplöses utan i en framtid åter låter höra sig. Vore det icke lämpligt att t. ex. en gång om året strax före jul hålla en dylik konsert för välgörande ändamål?

Vi hafva alltid högaktat det tyska folket. Men när nu den ena rapporten efter den andra om tyska grymheter af den mest ruskiga och vidriga natur komma oss till handa, veta vi sannerligen icke, hvad vi skola tänka. Ty det är att märka, att de tyska härarna icke bestå av tegosoldater utan af värnpliktige, direkt tagna från fredliga värf. Dessa grymheter vittna om en oerhörd råhet på djupet af den tyska folksjälen.

Ingen af Svenska Canada-Tidningens läsare har, när detta skrifves, följt vår uppmaning att skänka en slant till den fond, som kommer att insamlas för att föra rättegång mot läkaren, hvilken genom vårdslöshet brakte mrs. A. A. Wikman om lifvet. Vi vilja gärna tro, att detta endast beror på glömska, hvarför vi ännu en gång få påminna om saken. Bidrag mottagas med tacksamhet på Svenska Canada-Tidningens kontor och redovisas i tidningen.

En mission, för hvilken man i Sverike är allt annat än tacksam, är den som dr. Sven Hedin tyckes tro sig kallad att fylla, yttrar Stockholms-Tidningen, tilläggande: En tysk tidning skref nyligen på tal om professor Ostwalds besök i Sverige att ett öfvervakande eller en gränskontroll borde anordnas för en viss sorts lärda, så att dessa icke må kompromettera Tyskland i utlandet. Detsamma kan man från svensk sida yttra i fråga om dr. Hedin. Dess bättre är det dock så att den bestämda neutralitetsviljan inför Europa markeras af två svenska namn, hvilka torde vara i ledande kretsar lika kända och än mer auktoritativa än dr. Hedins, nämligen statsminister Hammarskjölds och utrikesminister Wallenbergs.

TILL VÅRA PRENUMERANTER

Från och med den 1 januari 1915 sändes Svenska Canada-Tidningen endast till dem, som betalt tidningen i förskott. För alla, som till den tiden icke betalt sin prenumeration, blir tidningen stoppad.

Jul.

Det är ingen fridens jul, världen får upplefva i detta sena år nittonhundrafjorton. Aldrig förut har väl en sådan ofrid rådt på jorden som i denna juletid. Blod flyter i strömmar, människor hata och göda hvarandra i hundratusental, och all den ohyggliga nöd, ett världskrig för med sig, råder nu på jorden.

Måste vi då verkligen misströsta om, att frid en gång skall råda på jorden? Det ser mörkt ut dessa dagar. Orsakerna därtill äro mångahanda, och här är icke platsen att diskutera dem. Den väsentliga tro vi dock vara, att människorna sorgligen brista i den fridens anda, som Fridsfursten sökte inplanta hos dem, denna anda, som förlåter alla. Det är först när människorna blifva genomsyrade af denna anda, som budskapet "Frid på jorden!" skall blifva verklighet på denna jord. Först då är den eviga fredens timme slagen.

Vägen till denna kan synas hopplöst lång och svår att vandra. Men en gång måste människosläktet dock nå målet, om det skall kunna bestå genom tiderna. Och alla måste vi redan nu söka arbeta oss fram till detta mål, så att den generation, som kommer efter oss, må slippa uppleva dagens obyggligheter.

Det är väl att hoppas, att världskrigets följder skola väcka människorna till besinning, att de just i denna juletid skola inse, hvilket förfärande misstag, de begått, då de kastat sig själfva och andra i detta elände. Det är att hoppas, att julens fridsbudskap skall ljuda öfver kanonernas dån och vapnens rassel och väcka många samveten.

För oss, som lefva långt från stridens larm, blir väl denna jul ganska enahanda med föregående jular. Vi böra känna oss särskildt tacksamma därför, liksom vi böra inse vår förpliktelse att arbeta för den eviga fredens förverkligande efter vår ringa förmåga. När vi nu gå att fira fridens högtid, medan man därborta i Europa lefver i ofrid, böra vi känna oss tacksamma för att vi förskonats för krigets omedelbara fasor. I vår julönskan böra vi i år lägga något mer än det konventionella. Den bör, buren af den sanna tacksamhetens anda, få en djupare, varmare mening.

Det är en sådan julönskan, Svenska Canada-Tidningen ville rikta till sina många vänner och läsare, då den nu önskar dem

EN GOD JUL!

Något för tyskarna att tänka på.

Svenska Veckobladet skrifver d. 26 nov:

Med hvem sympatiserar Amerika i det europeiska kriget? är en fråga som veckorevyn "The Literary Digest" önskade få besvarad opartiskt och utsände för den skull bortåt fyra hundra bref till tidningsredaktörer öfver hela landet. Trehundrasextiosju svar inkommo, af hvilka hundrafem äro för de allierade, tjugo för tyskarne och tvåhundrafyrtiotvå neutrala. Svaren variera i förhållande till den dominerande nationaliteten i de skilda samhällena. Betecknande för svaren från de allierades vänner är, att de åtföljas af en försäkran, det man icke är emot Tyskland eller tyskarne, utan mot preussisk militarism. De äro ofta bittra mot kejsaren som störtat det tyska folket in i kriget. I ett äro de allierades vänner och de neutrala ense, nämligen att skarpt fördöma neutralitetsbrottet mot Belgien. Tyskarne själfva och deras vänner gjorde väl i att studera dessa siffror och uttalanden.

Kriget och kreatursmarknaden.

Canadas farmare böra i dessa tider icke glömma, att kriget inverkat fördelaktigt icke blott på spannmålshandeln utan äfven kan göra det på kreatursmarknaden. Världens förråd af kreatur har minskats i lika hög grad som dess förråd af spannmål, och normala förhållanden skola med större svårighet uppnås i det förra afseendet än i det senare.

"Canadian Farm" har nyligen redogjort för situationen och skref bl. a. följande träffande ord: "Canada är nu i den ställningen, att det genast kan börja öka sin kreatursafvel. Om Canada börjar nu genast, skall det blifva minst ett år före de länder, som direkt äro inblandade i kriget. Om kriget går in på 1915, hvilket är ganska säkert, får Canada ett stort försprång och blir sålunda i stånd att draga fördel af de stegrade prisen på kött, långt innan dessa länder återgått till normala förhållanden i kreatursmarknaden. Hur man än ser på saken, måste Canada vinna på att öka sin produktion, icke blott af spanmål, utan äfven af kreatur."

HVARFÖR FIRA VI JUL?

(Forts. fr. sid. 1.)

Vi fira därför julen äfven för att

"Närma, värma
till hvarandra
dem som vandra
kärlekslösa
och ur usla brunnar ösa."

Vi glömma ej de lidande, de fattiga, de sjuka. Vi gifva barnen julgåfvor och säga: "Gud vare tack för hans outsägliga gåfva!" Och vi bida den dag, då folken i Jesusbarnets namn skola "smida sina svärd till plogbilar", och då "allt krig med storm och blodig klädnad skall upphöra."

UR PLATTYSKT FOLKLIF.

(Forts. fr. sid. 1.)

ligen icke endast en pratmakare, utan besatt nog en ej så ringa energi, men han var allt för tvärsäker i sin egen visdom och kom därför i handel och umgänge ofta på skam inför slugare landsmän. Det tog inte länge förrän Augusta fann att hans tvärsäkra kommando var ganska mycket uppblandadt af misstag, hvarför hon själf snart tog tömmarna, som hon äfven förstod att behålla och skötte med hård och fast hand. Mera land, som låg intill, köptes och lades till gården, allt i Augustas namn, och Kriesels blefvo snart bland de mest välbergade farmare på trakten.

En talrik barnskara växte under årens lopp upp och bistod föräldrarna allt mer i arbetet. Däribland var visserligen blott en enda son, men denne tycktes af naturen ha ärft föräldrarnas egenskaper samt fick dessutom en god affärsskoleutbildning. Han blef därför ganska snart betraktad som den egentlige mannen på gården, med hvilken alla främmande uppgjorde förekommande affärer. Han var ej mycket öfver tjugu år, då han valdes till fredsdomare, och endast omkring trettio, då han uppträdde som legislaturkandidat, hvarvid han dock föll igenom, kanske delvis beroende på, att han ej hunnit blifva tillräckligt känd i det stora valdistriktet. Under allt detta bibehöll han ett karaktärsdrag, i hvilket, om sanningen tillåtes, den tyska nationaliteten i allmänhet utmärker sig framför den svenska, nämligen frihet från privat högmod. Kanhända det i dessa dagar så mycket omresonerade tyska nationalhögmodet trädt i stället? Nationellt taget äro väl svenskarna i våra dagar så mycket mera tillbakadragna och ringa i sina egna ögon.

Emellertid behöfdes allt som oftast hyrd arbetshjälp på Kriesels farm, trots att döttrarna flitigt deltogo äfven i göromålen på åker och äng. För det mesta var det svenskar som lego des, enär af dessa flera unga män i den trakten funnos att tillgå. För öfrigt äro svenskarna, man för man, något kraftigare än tyskarna, då det gäller hårdt arbete för andra; däremot synas tyskarna ha större ifver och intresse i att "drifva" sig själfva, arbeta på sitt eget.

En solig majdag steg en ung svensk in på gården. Han bar på ryggen en simpel kappsäck, trädd på en käpp, och var hyrd för nyodlingsarbete. Det råkade vara på en lördag, och sedan man sett öfver och mätt ut det stycke skogsmark han skulle "grubba" (d. v. s. taga upp ekar och andra träd med rötterna) samt kommit öfverens om betalningen, hann Erland Falk, den unge svensken, icke utföra så mycket på sitt ackord, innan den för arbetaren efterlängtade lördagskvällen var inne.

Erland Falk var en stilla och tyst natur, och när han kom till det stora matbordet i det rymliga köket och aftonmåltiden skulle intagas, blef han rent pinsamt förlägen, då han såg husets döttrar springa om hvarandra ut och in, härs och tvärs i rummen, allt under det de stojande och skrattande underhöllo den mest lifliga konversation med hvarandra samt föräldrarna och brodern, än på plattyska, än på engelska. Det senare språket för-

(Forts. å sid. 12.)

RÄTTELSE.

På sid. 10 af detta nummer förekommer en dikt af Oscar Stjerne, i hvars rubrik ett störande tryckfel förekommer. Det står "En eriarfärd"; skall naturligtvis vara "EN FRIARFÄRD".

LILLE GEORGS JULAFTON.

Saga, tillägnade alla arälla barn i Canada af farbror Arne.
För Svenska Canada-Tidningen

Förord till de äldre:

Då jag satte mig ned att skrifva mitt utlofvade bidrag till detta julnummer var det i sökandet efter ett lämpligt ämne, som jag kom att tänka på de små, kära vännerna i Canada. Då jag föreställer mig deras jul och jämför den med barnens jul därhemma i fädernebygden, finner jag med smärta att det här i detta land saknas mycket af det material, som skulle hos de svenska barnen kunna skapa en rik fantasi och en vacker föreställning om julen.

Jag tänker nu närmast på den jullekfyr för barn, som det i Sverige finnes så rik tillgång på.

Vi, som nött våra barnaskor i Sverige, vi hafva haft den goda förmånen att som barn, vid juletid få mottaga en rik samling af jullekfyr sådana som "Tummeliten", "Julkärfven", "Jultomten", "Julklockan", "Guldslottet", "Snöhvit" för att nämna några exempel. Far och mor och våra äldre syskon brukade ur denna litteratur läsa julsagor för oss om prinsar och prinsessor, om slott af guld och silfver, om häxor, som straffade den elake och okloke och belönade den snälle och kloke, om tomtar, som bodde i berg och om troll, bärande på klippblock, vräkande omkull stora träd med en spark; om godt och ondt, som kämpade om öfvertaget. Och alltid segrade det goda.

Omkring oss och öfverallt — Sveriges natur i dag och sor, i natt och månsken. Vi kunna ännu se träden i skogarna skifta i en underbar grannlåt.

Denna litteratur är det som till stor del har skapat den i allmänhet vackra föreställning vi ha om julen.

Den jullekfyr som ner oss svenskar i Canada är ägnad de äldre — barnen äro bortglömda i denna. Och ändå talar vi så gärna om att julen är "barnens högtid". En och annan barn-jultidning finner väl sin väg till något svenskt hem, men äro dessa vanligen söndagsskoltidningar, otillräckliga som julläsning för barnen. Moralpredikningar publiceras året om i massor, moralpredikningar hållas hvarje söndag året om, moral, moral får barnen höra hvarje dag i hemmen, så på detta är det ingen brist, men saker, hvilka förmår att hos barnet fostra en gik och liflig fantasi, sagor, historier, som förmår att sätta barnets tankelif i verksamhet och uppöfva detta, är det brist på. Sådant borde mera än hittills ägnas de små, ty det är detta deras natur fordrar.

Det var på detta jag tänkte, och beslutade mig så för att skrifva en julsaga för de små, vackra barnen. Du fader och moder, som läser S. C. T:s julnummer, har du ingen saga eller historia frisk i ditt minne från hembygdens jul att berätta för dina barn på julkvällen, så tag fram detta julnummer och läs farbror Arnes saga för dem. Säg dem att han önskar dem alla en glad och treflig jul. Ske alltså.

* * *

I fars och mors hemland, i Sverige, finnes i de nordliga trakterna många älfvar som rinna ned i den stora sjön som kallas Bottniska viken. Utefter dessa älfvar finnas många, många sågverk, där man sågar timmer, som forslas på älfvarna ned ifrån de stora skogarna. Vid ett af dessa sågverk arbetade en gång en fattig man, som hade ett enda barn och det var en gosse som hette Georg och som var sex år gammal.

Ett långt stycke väg från sågverket låga arbetarnes låga bostäder och i en af dessa bodde Georgs fader, som hette Larson, samt Georgs moder. Närmare sågverket stod en stor, rödmålad bygnad, omgifven af en mycket vacker trädgård, där det om sommaren växte alla slag af vackra blommor och bärbuskar. Här bodde sågverkets ägare, en god men sträng herre. Han hade en liten flicka, som hette Linnea, men, som af arbetarne vid sågverket fått det nätta smeknamnet "Nea" för det hon var så innerligt snäll och vacker. Nea var precis lika gammal som Georg, således sex år. Hon hade det vackraste hår som fanns i hela Sveriges rike, guldgult och lockigt, såg det ut som en knippa solstrålar; hon hade blåa ögon och rosiga kinder samt rara knubbiga händer. Det är klart att Neas föräldrar tyckte mycket om henne och hon fick därför nästan allt hon ville ha. Arbetarna vid sågen tyckte också mycket om lilla Nea, ty hon kom som ett solväder när hon ibland kom ner till sågen.

Ibland kom också Georg ner till sågen med mat till sin pappa och då möttes Georg och Nea och de båda lekte då ända tills Georgs pappa skulle gå hem på kvällen. De blefvo så goda vänner till slut att Georg nästan hvarje dag kom med mat till pappa och då kom alltid Nea dit också.

Men så blef det vinter och kallt och då kunde inte Georg komma så ofta, men de dagar som solen lyste varm på himmelen kom Georg och då byggde Nea och han snöstugor och snögubbar och rullade snöbutar. När det var kallt ute, satt Nea i fönstret och såg på hvad de hade bygt och då önskade hon att det skulle bli varmt ty då kom ju Georg igen. Och tänk hvad den Georg kunde göra många konstiga saker af snö. Han kunde göra lyktor och snöbollar af rödt, grönt och gult papper och när han satte ett tändt ljus i lyktan, lyste det i fyra färger. Så höllo de på att leka ända till själfva julaftonen. Men då hände det något med Georg, hvaröfver Nea och alla andra, både stora och små blefvo mycket ledsna.

Det hände sig nämligen, att då Georg skulle gå ner till sågen för att hämta sin julgran som fadern beställt hem åt honom från skogen, han på vägen dit fick höra en så märkvärdigt vacker sång inifrån skogen. Georg funderade mycket öfver, hvad det kunde vara, som sjöng så vackert. Nog hade mor förmanat honom att gå direkt ned till sågen, det kom han nog ihåg, men det kunde väl inte vara så farligt att gå ett litet stycke in i skogen. Förresten hördes det som om de ej voro långt borta, de som sjöngo och han skulle bara gå dit och sedan gå tillbaka igen.

Georg gick in i skogen och ju längre han gick, dess säkrare vart han på, att det var prinsessor som sjöngo. Då han ej såg dem, stannade han och tänkte gå tillbaka, kanske någon ville taga hans kälke, som han lade i diket vid skogskanten, men då tyckte han att det var liksom om hundra prinsessor stämt upp deras vackraste sång för det att julen var i antågande. Och så gick han vidare. Han vände sig flera gånger om och såg om han skulle känna igen vägen, och det skulle han nog, ty där stod den trädstubben och där låg det kullfallna trädet o. s. v., nog skulle han hitta vägen alltid. Och allt längre och längre bar det af in i den annars så tysta skogen, men prinsessorna kunde han inte se.

Under tiden hade lilla Nea varit ner till sågen och sett efter Georg. Han borde för länge sedan varit där, ty i dag var det så fint väder och Georgs fader hade ju själf sagt att Georg skulle komma ner efter sin julgran. Hvarför kom han inte då? Och Nea gick ned på vägen för att se, om han inte kom. När han inte kom, började hon gråta, och gick upp till mamma och klagade.

Saken var egentligen den, att Nea hade en riktig gunghäst med riktiga ögon och riktig sadel och den hade hon fått lof att gifva till Georg som julklapp. Om nu inte Georg kom, skulle hon inte träffa honom mera före julen och då kanske han blefve utan julklapp. Hon kunde ju sända den med Georgs pappa, föreslog hennes mamma, men Nea ville själf gifva den till Georg.

Nea satte sig vid fönstret och väntade och väntade, hon satt i flera timmar, och hon grät så mycket att hon till slut somnade. När hon vaknade låg hon i sin säng och var mycket sjuk. Stackars lilla Nea, hon hade förkylt sig vid det kalla fönstret och Georg var ändå inte kommen.

Georg hade icke gått långt, tyckte han själf, men nog var det långt för honom, som var bara sex år och ensam i en stor skog. Han kom bort ifrån vägen utan att märka det, och när han, trött och ledsen öfver att ej hafva funnit prinsessorna, ville vända om, fann han ej vägen, utan kom allt längre och längre bort. Till slut började han att springa af alla krafter och ropa på mamma och pappa, men ingen hörde honom. Nu var han i skogen, ensam med de mörka träden och allt det som rörde sig och kröp emellan dem. Han blef rädd. Det led mot kvällen och det blef skumt. Den ena stjärnan efter den andra tändes på himmelen. Georg lade sig uttröttad ned vid foten af en stor gran dit snön ej hade nått och där somnade han in.

När Georgs fader kom hem på kvällen och Georg ej var med, blef hans mamma mycket bedröfvad. Georgs fader hade trott att Georg var hemma eftersom han ej kom efter sin julgran och modern hade trott att han var med fadern. Nu blef det att gå ut i den mörka kvällen och leta efter den olycklige gossen. Man sökte i grannskapet, men inga spår efter Georg syntes till. Det hade också börjat snöa, hvarför man inte såg källen som låg i diket. När inte föräldrarna ensamma kunde finna Georg kallade de på grannarna och snart stod ett tiotal vuxna karlar färdiga att följa med Georgs fader ut i skogen och söka. En af dem sprang ner till sågen och berättade om hvad som händt för Neas fader och denne blef mycket uppskakad däraf. Brandvakten och maskinisten och förmannen fingo också reda på det skedda och de voro alla redo att gå ut och söka. Neas fader var litet villrådig om hur att göra, men då han tänkte på sin egen lilla flicka och att han var i samma belägenhet som Georgs fader, tvekade han icke längre utan följde de andra. Var inte Nea sjuk för Georgs skull? Hade inte han varit, så hade kanske inte Nea suttit vid fönstret och blifvit kall. Tänk om Nea skulle dö? På detta tänkte Neas fader och det var det som gjorde att han gick med ut för att söka efter Georg. Kanske att han skulle finna honom, och då skulle nog Nea bli bra igen.

De gingo alla ut i skogen och de ropade Georgs namn, men endast ekot svarade långt, långt borta med samma rop.

Georg, han sof under en gran, fast det snöade ganska häftigt och Gud vet, hvilka drömmar han drömde...

När Georg sofvit en stund kommo elfva fagra prinsessor och togo honom med sig till "Prinsessans sal" långt, långt borta, där Georg hade sett det lysa rödt om kvällarna när solen gått ned i väster.

När Georg kom in i denna sal såg han endast ett enda bländande hvitt

(Forts. å sid. 12.)

Skidklubben är nu i full verksamhet. Om söndag företages utfärd och samling sker kl. 9 f.m. vid Redwood-bron. Alla intresserade uppmanas deltaga.

EVANS GOLD CURE.
22 Vaughan street, botar för alltid dryckesvana på tjuguåtta dagar utan någon bortovaro från sysselsättning efter första veckan. Fullkomligt privat. 29 år i Winnipeg. Upplysning sändes i förseglad slätt kuvert. Dr. D. R. Williams, examinerande läkare, J. W. Williams, manager. Tel. Sher. 14.

Hvarje Kvinna
är intresserad i och borde känna till den underbara
Lifmodersprutan
MARVEL DOUCHE
Fråga eder apotekare om den. Om han icke kan furnera MARVEL, mottag inga annan, utan sänd frimärke för illustrerad bok — förseglad. Den gifver fullständiga upplysningar och ovärderliga råd för damer.
WINDSOR SUPPLY CO.,
Windsor, Ont. Gen.-agent för Canada.

Frank Tose
Konstnärlig uppstoppare
Sänd mig hufvudena på edert stora villebråd att uppstoppas. Uppköpare af stort villebråd, hufvuden, elgtänder, råa pälsar och skinn.
Eftersänd fri illustrerad broschyr.
179 Fort Street, Winnipeg.
Tel. Main 5185.

INTERNATIONAL DENTAL PARLORS
STEIMAN BLOCK,
Hörnet Selkirk och Andrews.
NYA PRISER:
Reguljära $10.00 kronor för $7.00
Reguljära $7.00 kronor för $5.00
PLATTOR från $9.00

Skandinavisk tandläkare
DR. T. G. Moxnes
L.D.S., D.D.S., D.M.T.

Guldmedalj och diplom i Brussel 1910 för guldbroarbete och annat tandläkararbete.
Mottagningstid:
9—12, 1—6, 7—8.30.
Smärtfri behandling.
Broarbete och modärn tandinsättning.
Röntgenstrålar för tanddiagnos.
Spec.: Behandling af Rigg's sjukdom (en sjukdom, hvaraf tänderna lossna i tandköttet och käkbenet).
620 1-2 MAIN STREET.
Ingång Logan Ave. Tel. G. 3030.

Skandinavisk Tandläkare

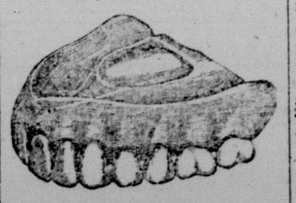

Aluminium- och guldplattor för proportionsvis låga priser.
Tänder smärtfritt utdragna.
Fri undersökning.
Dr. PHILIP A. ECKMAN,
105 Carlton Building,
Ett block ofvanför Eatons.
Telefon Main 2622.
KONTORSTID: 9 f.m. till 8 e. m.

SKANDINAVISKA ADVOKATER
811 McArthur Bldg.
Telefoner: Main 4503 och 4504.
ROTHWELL, JOHNSON & BERGMAN
P. O. Box 1656
WINNIPEG, MANITOBA

FURNITURE
on Easy Payments
OVERLAND
MAIN & ALEXANDER

LÄKARE.

415—417 Pritchard Ave., Winnipeg.
Tel. St. John 474.
DR. B. GERZABEK
TYSK LÄKARE.
som erhållit diplom i Österrike-Ungern, Tyskland, London, England, Canada etc. F. d. assisterande läkare vid de kungliga och kejserliga klinikerna i Wien, Krakau, Prag, Berlin, Paris och London, England.
SPECIALIST
för mag- og lunglidande, sjukdomar i urinförorna, köns- och fruntimmerssjukdomar, sår, förlossningar och operationer. Behandling i och utom hemmet, såväl som i mitt privatsjukhus. Besökande läkare å St. Boniface och General hospital.
Mottagningstid: 8—12 f.m., 3—6 e.m. 7—10 aftonen.

DR. McFARLEN,
312 Nairn Ave., Tel. St. John 850.
Ofvanför Elmwood Drug Store.
KONTORSTID: 3—4 och 7—8 e. m.

Björnson & Brandson
LÄKARE.
Cor. William and Sherbrooke.
Mottagningstid: 2—3, 7—8 e. m.
Bostadstelefoner: Garry 321—Garry 769

J. A. McTAVISH. M. D.
LÄKARE OCH KIRURG.
Hörnet af Kelvin st. och Gordon ave., Elmwood, Winnipeg.
Kontorstimmar:
8—10 f.m., 12—2 och 6—7 e. m.
Tel. St. John 1047 eller St. John 187, dag eller natt.

DR HANS HERSCHMANN
Suite 442—444 Somerset blk.
Tel. Main 4693.
Öfver fyra år i allmänna sjukhuset i Wien. Specialist på hufvud- och könssjukdomar. Använder prof. Ehrlichs preparat 606.
Mottagningstid: 1.30—3.30 och 6.30—8 e.m.
Våning: 363 College ave. Tel. St. J. 465.

DR. J. STEFANSSON
Isländsk specialist på ögats, örats, näsans och strupens sjukdomar.
401 BOYD BUILDING,
Hörnet af Portage ave. och Edmonton.
Tel. M. 4742 eller Garry 2315.

Dr. F. D. McKENTY
802 Boyd Bldg., Portage ave.
Specialist för ögon-, öron-, näs- och halssjukdomar.
Mottagningstid: 2—5 och 11—1
Kontorstelefon Main 247.

PRIVATSJUKHUS.
Dr. G. KALICHMAN,
Wien.
453 Selkirk ave., Winnipeg.
Tel. St. Johns 1772.
Speciell behandling för hud och vanliga könssjukdomar.
Speciellt barnförlossningsfall.

DR. S. W. AXTELL
Telefon Main 3296.
Chiropractic, Spondylotherapy, Thermotheraphy, Massotheraphy, Massotheraphy, Mechanotherapy.
Electro-Therapy: Röntgenotherapy Galvanism, Faradism, Sinusoidal Currents, High-Frequency Currents.
ALLA METODER UTAN MEDICINER
258½ Portage Ave. Winnipeg, Man.

Dr. R. L. HURST
Medlem af Royal College of Surgeons, England. Licentiat af Royal College of Physicians, London. Specialist: Bröst-, nerv- och kvinnosjukdomar.
Kontor: 305 Kennedy Bldg., Portage Ave., midt emot Eatons. Telefon Main 814.
Res. Phone Garry 1175.
Kontorstid: 2—5, 7—8.

Dr. S. C. Peterson
SVENSK LÄKARE OCH KIRURG.
Specialist i kvinno- och könssjukdomar.
Kontor: 28 Steele Block., hörnet af Portage ave. och Carlton st.
TIMMAR: 2—5, 7—8.
Kontorstelefon Main 5320.
Bostad: 96 Dagmar St. Telefon Garry 1225

Svensk Läkare
DR. C. E. JOHNSON.
KONTOR: 678 MAIN ST. Dom. Bank Bldg., (näst intill Gordon-Mitchells Drug Store.)
Telefon: Garry 4284.
Timmar: 1—4 e. m.; Sönd. 3—4 e. m.
Bostad: 150 Cathedral Avenue.
Telefon: St. John 234.

Ambulans tillhandahålles.
THE J. THOMSON CO.
Begrafningsentreprenörer.
501 Main St. Tel. M. 1
Winnipeg, Man.
Midt emot City Hall.

A. S. BARDAL
BEGRAFNINGSBYRA.
Begrafningar utföras skyndsamt och till moderat pris.
HYRKUSKVERK.
Första klassens droskor.
Kontorstelefon: Garry 309 och 375.
Bostadstelefon: Garry 2151.
BARDAL BLK., 843 Sherbrooke Str.

MEDICINER SKRIFMATERIALER
Postorder mottagas
Expedieras skyndsamt.
ELMWOOD DRUG STORE,
J. KERR BROWN, Phm.B.
Apotekare.
Filial:
308 Nairn Ave. Tel. St. John 1146.
200 Kelvin St. Tel. St. John 860

ELD, VATTEN, RÖK!

HISTORIEN

ELDSVÅDAN I WHITE STORE KOMMER SOM EN VÄLDIG PUFF, I DET DEN ÅSTADKOMMIT, ATT FÖRSTA KLASSENS VAROR, ENDAST LITET SKADADE AF RÖK OCH VATTEN, SÄLJAS TILL PRISER SOM MAN ALDRIG HÖRT TALAS OM FÖRUT. — MER ÄN HÄLFTEN AF LAGRET RÄDDADES FRÅN ELDSVÅDAN, MEN BLEF SKADADT AF VATTEN.

INGA BRÄNDA VAROR SKEPPAS FRÅN VÅRT MAIL-ORDER DEPARTMENT.

Förstklassiga Kläder, Ekipering och Skodon.

Till kunder utom staden

DET RYKTBARA WHITE-STORE HÄRJADES AF ELD SÖNDAGEN DEN 6 DECEMBER MED EN FÖRLUST, SOM UPPGICK TILL 28,000 DOLLARS. UPPGÖRELSEN HAR FULLBORDATS, OCH WHITE STORE ERBJUDER NU SITT AF RÖK OCH VATTEN RAMPONERADE LAGER TILL MYCKET MINDRE ÄN HÄLFTEN AF FÖREGÅENDE PRISER.

Försäljningen börjar kl. 9 f. m., onsdagen den 16:de december.

488 MAIN STREET.

Denna försäljning betyder penningar i Eder ficka.

HVARJE ARTIKEL ETT VERKLIGT GODTKÖP.

MÄNS OCH KVINNORS FINA SKOR
$1.59
Föregående pris $4.00.

STANFIELDS RYKTBARA HELYLLE-UNDERKLÄDER. Red label.
65c.
plagget.
Ni känner slaget. Reg. pris $1.50.

SKOGSMÄNS HELYLLESTRUMPOR.
29c.
Reg. $1.25 slag.

MÄNS BYXOR AF BÄSTA KVALITET.
$1.69
Valutor till $6.50.

MÄNS FINA SKODON
$1.95
Reg. $4.00.

MÄNS ÖFVERROCKAR AF BÄSTA KVALITET.
$7.98
Föregående pris $25.00.

STANFIELDS TJOCKA BLUE LABEL UNDERKLÄDER
75c.
Reg. $2.00 valuta.

HALSDUKAR AF HELSIDEN
18c.
Valutor till $1.00.

MÄNS HELYLLE BYXOR
$1.19
Valutor till $4.00.

MÄNS FINA YLLEKOSTYMER
$3.98
Reg. $15.00 slag.

MÄNS HELT FODRADE FÅRSKINNS-ROCKAR
$3.78
Ni betalar vanligen $7.50 för dessa.

MÄNS MACKINAW BYXOR.
$1.19
Vanligen $2.75.

MÄNS FINA FRACKSKJORTOR
49c.
Reg. pris $2.00

DE RYKTBARA YLLE-UNDERKLÄDERNA.
98c.
plagget.
Reg. pris $2.50.

MÄNS HELYLLE CASHMERE STRUMPOR.
17c.
Det slag som ni känner som 50c.

KULÖRTA CHECK MACKINAWS
Helylle och tjocka.
$2.98
Reg. $7.50 valuta.

KAPPSÄCKAR. — Alla storlekar och slag till halft pris.
Priser från **$1.19** och upp.

MÄNS HELYLLEKOSTYMER
New York mönster.
$5.98
Reg. till $25.00.

MÄNS FINA NÄSDUKAR
2c.
10c. slaget.

GOSSARS YLLE SWEATERS
39c.
Reg. pris, $1.50.

DAMERS FINA SKOR
$2.59
Reg. pris $6.00.

MÄNS VINTERÖFVERROCKAR
Varm scotch tweeds.
$5.98
Reg. pris till $20.00.

MÄNS HELYLLE FLANNELL OCH KENSEY SKJORTOR.
59c.
Ni kan icke köpa dessa under $2.00 någonstans.

MÄNS HELYLLE SWEATERROCKAR.
Tjock, varm stickning.
69c.
Reg. priser $2.25, $2.50 och $3.00.

THE WHITE STORE

488 MAIN STREET **WINNIPEG.**

SÄND POSTORDER TIDIGT, ENÄR VAROR TILL PRIS HÄROFVAN ICKE KOMMA ATT RÄCKA LÄNGE. SKRIF ADRESSEN TYDLIGT.

DEN STÖRSTA GODTKÖPSFÖRSÄLJNINGEN FÖR ÅRET.

Segrar på alla fronter.

En brittisk eskader vinner en sjöseger öfver en tysk. — I väster vinna de allierade smärre framgångar, och i öster har krigslyckan vändt sig för ryssarna.

Tyska minor i Bottniska viken?

Den viktigaste händelsen förliden vecka torde vara den stora sjöseger, en brittisk eskader i tisdags f. v. vann vid Falklands-öarna öfver samma tyska eskader, som den 1 november utanför Chiles kust sänkte brittiska kryssarna Monmouth och Good Hope, hvarvid britterna förlorade cirka 1,500 man. I sjöslaget vid Falklandsöarna sänktes de tyska kryssarna Scharnhorst, Gneisenau och Leipzig. Kryssarna Dresden och Nürnberg undkommo. Det senare fartyget upphanns emellertid senare och sänktes. Hvar Dresden befinner sig, vet man ej, när detta skrifves. Tyskarnas förlust i män i denna strid torde uppgå till cirka 2,000. Den tyska befälhafvaren, amiral grefve von Spee, omkom. Befälet på den brittiska eskadern fördes af amiral Sir Frederick Sturdee.

Äfven till lands hafva de allierade haft framgångar. I väster hafva dessa visserligen icke varit så stora, men torde de ändock icke vara utan betydelse. På östra krigsteatern, där tyskarna nyligen vunno en del segrar, hafva ryssarna åter avancerat, och tyskarna hafva retirerat mot den ostpreussiska gränsen.

I Sverige pågår f. n. en undersökning af hvilka som utlagt de minor, hvarigenom tre svenska fartyg, såsom omtalades i förlidet nummer, förstörts. Tyskland nekar till att hafva utlagt minorna, men i Sverige är man icke öfvertygad därom.

Onsdagen den 9 december.

Tyskarna anfalla den allierade linjen söder om Ypres i Belgien, men fransmännen rapportera, att de blifvit tillbakaslagna.

Bombardemanget af den belgiska kusten af de allierades krigsfartyg mellan Ostende och Nieuport började i tisdags eftermiddag jämte landoperationer, enligt ett telegram från Rotterdam.

I öster tåga ryssarna mot Krakau. Tyska trupper hafva kommit till österrikarnes hjälp vid Krakaus fästning.

I västra Galizien har aktiviteten utmed stridslinjen tilltagit, och österrikiska trupper hafva drifvit ryssarna från Dobezyce och Wielzcaka samt tagit 5,000 fångar, enligt telegram från Wien.

Regeringen i Colombia har befallt, att den starka trådlösa stationen vid Cartagena skall upphöra att vara trådlös station. Detta är en följd af Storbritanniens och Frankrikes protester mot påstådt brott mot neutraliteten af Colombia.

Brigadgeneral Christian Frederick Beyers, en af ledarna i upprorat i Sydafrika, blef skjuten, då han jämte andra försökte öfvergå Vaal floden, och man tror, att han drunknade.

I tisdags eftermiddag tillkännagaf en officiell rapport från Berlin att kejsar Wilhelm är sjuk. Han säges lida af luftrörskatarr med feber och har varit nödsakad att återvända till hufvudstaden från fronten. Trots sin opasslighet säges han dock kunna följa med händelsernas gång. Den officiella nyheten om kejsarens sjukdom i förening med de stränga order som de senaste dagarne utfärdats i Belgien med hänsyn till ankommande och afresande, har föranledt till ryktet att kejsaren ämnar besöka Antwerpen och önskar göra detta i allsköns hemlighet.

En brittisk skvadron under befäl af vice amiral Sir Frederick Sturdee var i tisdags i strid med en tysk skvadron under befäl af amiral grefve von Spee vid Falklandsöarna i södra Atlanten och vann en lysande seger öfver tyskarna. Kryssarna Scharnhorst och Gneisenau samt kryssaren Leipzig, som längé skadat den brittiska handeln, och som deltogo i den för det engelska flottan så olyckliga sjöslaget den 1 nov. förstördes, under det att kryssarna Dresden och Nürnberg flydde och förföljdes. Två mindre fartyg tillfångatogos. Två andra tyska kryssare, som deltogo i slaget, blefvo illa ramponerade. En del folk räddades från Gneisenau och Leipzig, men intet meddelande har ingått om, att några räddats från flaggskeppet Scharnhorst och förmodar man därför att grefve von Spee och hans män funno hjältedöden i hafvet. På den engelska sidan voro förlusterna obetydliga.

Torsdagen den 10 december.

Artilleridueller och infanteriattacker fortsätta utmed hela fronten i Belgien och Frankrike, och strider fortsätta på olika punkter i öster från Polen till Karpaterna. I söder påstå serberna, att österrikarna hufvudstupa fly för konung Peters trupper, och att de förlorat mycket i folk, kanoner och förråd.

Det franska krigsdepartementet påstår, att de allierade på den västra krigsteatern haft framgångar, och att de stärkt de positioner, som de återtagit från tyskarna. I Berlin förnekar man emellertid detta. Tyskarna påstå, att de i trakten af Nancy och i Argonnerskogarna tillfogat de allierade stora förluster.

Storbritannien kontrollerar nu fullständigt asiatiska Turkiet från sammanflödet af Tigris och Eufrat till hafvet.

Storbritannien och Portugal hafva ingått ett fredsfördrag på fem år.

Det meddelas från Buenos Ayres, att den tyska kryssaren Nürnberg, som flydde från sjöslaget i tisdags och förföljdes, upphunnits och sänkts vid den brazilianska kusten. Om Dresden vet man intet med säkerhet.

Fredagen den 11 december.

De allierade hafva intagit Roulers, 12 mil nordost om Ypres, och hafva stadigt men långsamt ryckt framåt.

Ett halft dussin tyska undervattensbåtar gjorde i torsdags morse ett försök att inträngа i amiralitetshamnen, enligt ett telegram från Dover. Under en half timme uppehöllo batterierna en häftig kanonad, och minst två hundra skott afskötos. Två eller tre af undervattensbåtarna skulle hafva sänkts. Anfallet företogs under mörker och häftigt regn. I staden uppstod panik.

Kejsar Wilhelms hälsotillstånd är nu något bättre och hans temperatur normal.

En turkisk kanonbåt har sänkts vid ingången till Bosporen af en turkisk mina.

Det canadensiska hjälpfartyget Doric med förnödenheter, skänkta af canadensare till Belgien, har anländt till Devonport, England.

Lördagen den 12 december.

För ryssarna synes åter krigslyckan hafva vändt sig i öster.

I en officiell rapport från Petrograd meddelas, att ryssarna tillbakaslagit två af fältmarskalk von Hindenburgs armékårer nära Mlawa och Lowicz. Tyskarnas förluster voro stora, och många krigsfångar och kanoner togos. Tyskarna retirerade i oordning.

Ryssarna hafva äfven haft framgångar söder om Krakau, där tyskarna dock lära gjort ett häftigt motstånd.

Serberna påstå fortfarande, att de tillfogat österrikarna kännbara nederlag, och att de tagit många fångar och stora proviantförråd. Detta förnekas emellertid i Österrike.

Fäktningen fortsätter i Frankrike och Belgien på flera punkter, och å båda sidor påstår man, att man haft framgångar. Fransmännen, som förlorade förskansningarna i trakten af Ypres, hafva återtagit dem från tyskarna.

Sedan den franska regeringen återvändt från Bordeaux till Paris, hafva aeroplan utfört spejartjänst öfver staden för att hålla tillbaka eventuellt anfall af fiendtliga flygare.

I Frankrike hafva 400,000 ungdomar af värnpliktsklassen för 1915 börjat tränas i militärlägren. Det väntas, att de skola blifva krigsdugliga till våren.

Måndagen den 14 december.

I Belgien rikta tyskarna åter sin uppmärksamhet mot Ypres, där flera häftiga anfall af tyskt infanteri blifvit tillbakaslagna.

Från öster meddelas af den ryska generalstaben: "I Mlawa-regionen hafva våra offensiva rörelser rönt framgång utmed hela fronten."

Ryssarna hafva äfven intagit den tyska positionen nära Przasnysz, och tyskarna hafva retirerat mot den ostpreussiska gränsen. Situationen söder om Krakau är oförändrad, i det striden där fortsätter. Ryssarna påstå sig hafva vunnit en seger på Lodicz-Llow fronten, där en tysk position tagits.

I västra Galizien påstår sig österrikarna hafva besegrat ryssarna vid Limanovo och hafva öfvergått Karpaterna.

Montenegrinska trupper hafva nu intagit Višhegrod, sydost om Sarayevo, och österrikarne ha retirerat till västra stranden af floden Drina.

Tyskland har rådt Turkiet att gifva Italien upprättelse för att det med våld bortfört den brittiske konsuln i Hodeida, Arabien, från det italienska konsulatet, dit han tagit sin tillflykt. Italien har upprepat sin fordran på upprättelse och anhållit om, att konsuln genast frigifves.

Öfverste S. B. Steele har utnämnts till generalmajor och generalinspektör för de västra canadensiska styrkorna.

Den svenske utrikesministern påstår, att förankrade tyska minor påträffats i Botniska viken, där några svenska fartyg nyligen sänktes. Tyskarna påstå emellertid, att inga minor utlagts af dem till den tiden.

Tisdagen den 15 dec.

Ett telegram från Nish meddelar, att serberna efter en hårdnackad strid återtagit Belgrad.

Från Wien meddelas, att österrikarna avancerat i nordlig riktning i västra Galizien, där de återtagit Dukla.

Den argentinske sjöministern har mottagit underrättelse om, att två brittiska krigsfartyg hafva inkommit i Magellans arkipelag, förföljande den tyske kryssaren Dresden, som rapporteras hafva anländt till Punta Arenas. Dresden är tydligen skadad och måste repareras.

Det beväpnade tyska handelsfartyget Oxford har tillfångatagits af brittiska fartyg i indiska oceanen.

Det brittiska amiralitetet meddelar, att det gamla turkiska krigsfartyget Messoudieh, som förde 600 man, förstörts af brittiska undervattensbåtar.

Meddelanden från och om de skandinaviska länderna.

Per telegraf.

Stockholm, via London: — Utrikesdepartementet har börjat en undersökning af utläggandet af minor i svenska farvatten, som förorsakat mycken skada för den svenska sjöfarten. Ändamålet med undersökningen är att finna, hvilken nation, som utlagt minorna. En del tidningar påstå, att minorna utlagts af tyskarna och kräfva skadeersättning.

Från Berlin meddelades d. 5 dec. med radiogram, att den ryska tidningen Novoe Vremja begärt, att Ryssland skall ockupera Spetsbergen utan att taga någon som hälst hänsyn till Sveriges och Norges intressen. Det kan nog hända att Novoe Vremja önskar det, men det är knappast troligt att tidningen gifvit uttryck åt denna önskan. Äfvensä kan det vara möjligt att alltsammans är ett tyskt påhitt för att bland svenskarne öka den gamla misstron mot ryssarne och därigenom göra dem mera mottagliga för de tyska frestelserna.

Kristiania, d. 3 dec.—Konung Haakon lämnade idag hufvudstaden och begaf sig till Trondhjem, där han steg ombord på krigsfartyget Harald Haarfagre för att företaga en kryssning från Trondhjem till Bergen i och för inspektion af de åtgärder, som vidtagits för försvaret af den norska neutraliteten.

Stockholm, via London, den 12 dec. — Tysklands svar på Sveriges anhållan om en förklaring af utläggandet af minor af Tyskland, genom hvilka tre svenska fartyg sprängts i luften, anses vara långt ifrån tillfredsställande af den svenska pressen, enligt Aftonbladet. I svaret förnekas, att tyska fartyg lagt minor förliden lördag och söndag, men säges ingenting om föregående dagar. Det medgifves att minor utlagts i Ålands skärgård "senare än söndagen" på grund af Rysslands afsikt att etablera en vinterbas för flottan där. Härom underrättades Sverige i måndags. Detta var efter det de svenska fartygen sjunkit.

Köpenhamn via London den 15 dec. — På inbjudan af konung Gustaf af Sverige komma konung Haakon af Norge och konung Fredrik af Danmark att besöka honom i Malmö nästa fredag och lördag. De tre konungarna skola åtföljas af sina utrikesministrar och sekreterare och komma att diskutera affärer af gemensamt intresse, som uppkommit till följd af kriget och särskildt åtgärder för att upphjälpa den ekonomiska situationen i de skandinaviska länderna.

London den 13 december. — Den norska ångaren Sigrun, som afseglade från New York den 9 nov., har kvarhållits i Newport, England, på grund däraf att brittiska myndigheterna befallt om en undersökning. Man misstänker nämligen, att krigskontraband finnas bland fartygets last.

Kristiania den 10 dec. — Prisdomstolen i Svinemünde har fällt utslag i saken mot fem norska ångare, som tillfångatagits af tyska krigsfartyg. Deras last blef därvid förklarad som lagligt pris och konfiskerades. Dessa fartyg voro lastade med träprops, konsigneradt till engelska gruffägare. Domstolens beslut är en följd af Tysklands förklaring att trävaror äro krigskontraband. De tillfångatagna fartygen värderas till $400,000. Ägarna till fartygen hafva lifligt protesterat och förklarat detta utslag stridande mot internationell lag.

En kunglig kurir som ej var någon kurir.

För ett par veckor sedan gick genom den amerikanska pressen notisen om en kunglig svensk kurir, Per Östberg, som kommit med speciellt bud från konung Gustaf till president Wilson och man gissade hit och dit om hvad det dokument han bar mände innehålla. Nyheten lät så apokryfisk att vi ej ansågo den värd någon uppmärksamhet, och "händelsernas gång" har visat att vi hade rätt. Hr Östberg har själf på hotell Waldorf-Astoria i New York förklarat sig inte alls stå i någon förbindelse med utrikesdepartementet i Sverige, utan vara svensk fabrikör och exportör, som reser i trämasseaffärer. Han hade visserligen med sig några bref från utrikesdepartementet, och i erkänsla härför hade departementet satt stora sigillet på hans pass. Och så antar man, att någon tidningsrapportör sett det granna sigillet och genast gjort innehåfvaren till kunglig kurir. Huru mycket hr Östberg själf hade att göra med historiens spridande, veta vi ej. Det är ju möjligt att han inte hade något emot att briljera något med det granna passet. I sinom tid torde det blifva klart hvad slags budskap hr Östberg förde med sig, n. b. om det gällde de krigförande landens behandling af de neutrala småmakterna, eller kanske ett förslag till fredsuppgörelse, såsom pressen gissat. Innehöll det endast vanliga order till Sveriges representant i Washington, hvilket är mera troligt, blir väl också detta ändt — när tid blir.

Isländska ministären afgår.

Från Köpenhamn telegraferades den 13 dec., att den isländska ministären afgått. Regeringen hade vägrat att underkasta en motion om ny konstitution till konungens af Danmark ratifikation, emedan den icke kunde gå in på konungens fordran, att det danska statsrådet skulle hafva rätt att "diskutera" isländska affärer. Konungen vägrade med anledning häraf att bevilja Island rätt att använda egen flagga. Konungen ämnar nu konferera med politici på Island och försöka komma till en öfverenskommelse.

Tre telegram från Norge.

— Det är nu officiellt afgjordt, att Nobelska fredspriset icke kommer att utdelas i år.

— Norska ångfartygsbolaget har beställt fyra Diesel ångare för handel med de västra hamnarne af Amerika via Panamakanalen. Ångarne komma att kosta $2,000,000.

— Södra kusten af Norge har hemsökts af en våldsam storm, och stora nejder äro öfversvämmade. Vattnet steg åtskilliga fot i Kristianiafjorden, hvilket gjorde, att en del smärre skepp lösrycktes från sina förtöjningar. Det stora varfvet i Wylands ligger under vatten, och varorna i nederlagshusen ha lidit betydlig skada. Femtio motorbåtar ha gått under i närheten af Moss i Kristianiafjorden och den australiska ångaren India har förlist i närheten af Larvik.

För att Göra Såpa Uppmjuka VATTEN Desinficiera skåp, Afloppstrummor o. Slaskrör.

LÄR ATT DANSA af PROF. och MRS. E. A. WIRTH
308 Kensington block.
(Hörnet Portage & Smith).
Ingång från Smith St.
PRIVAT DANSSKOLA
Tel. Main 4582.
Nybörjares klass måndag och fredag kl. 8 e. m.
Full kurs på 10 lektioner (1½ timme långa).
Damer $1.00. Herrar $3.00.
Modärna danser $1.50 per lektion, 4 lektioner $5.00.
Privata lektioner i vals och Two-step $5.00 per 6 lektioner.
Privata lektioner alla tider.

Ångbåtsbiljetter till och från Sverige till LÄGSTA PRISER
Alla förfrågningar besvaras genast och med nöje.
P. M. DAHL S/S AGENCY
325 Logan Ave. Winnipeg.
EN GOD JUL
Tillönskas Eder af
P. M. DAHL S/S AGENCY

Ostiga exkursioner
Den 1 december till den 31sta
Första klassens rundtrippsafgifter från Winnipeg till

2 EXPRESS TÅG DAGLIGEN	TORONTO	TERRITORIUM	$40 00
	MONTREAL	TERRITORIUM	$45.00
8:10 TILL TORONTO OCH MONTREAL	ST. JOHN	TERRITORIUM	$59.30
21.10 TILL TORONTO	HALIFAX	TERRITORIUM	$63.45

Motsvarande afgifter från andra punkter och till alla stationer i
ONTARIO, QUEBEC OCH KUSTPROVINSERNA.
Uppehåll öster om Fort William. Returgräns 3 månader.
Standard sofvagnar, turistsofvagnar o. restaurationsvagnar på alla tåg.
För vidare upplysning, biljetter och sofvagnsreservationer, hänvänd eder till Canadian Pacific biljettagent eller till
WINNIPEG TICKET OFFICES
Hörnet Main och Portage, Tel. Main 370—371. Depot, Tel. Main 5500.
City Ticket office öppet kvällar kl. 20 till kl. 22.

EDDY'S TANDSTICKOR
Här Singe 1851

Ständigt Uppfinnande och förbättrande.
Alltid, öfverallt i Canada FRÅGA EFTER EDDY'S.

UNGA MÄN
som ha lust till att lära känna sig själfva, skulle skrifva efter ett exemplar af N. Rosenberg Co's berömda bok
"LIFVETS HEMLIGHETER"
Boken omhandlar lifvets hemligheter, äktenskapet, många slags sjukdomar, hemliga synder, deras följder, förebyggande och hur man kan bota sig själf i hemmet, o. s. v., och är i hög grad intressant. Sändes fritt i försegladt omslag till en hvar som på ett postkort eller i bref insänder sin adress till den välkända läkarefirman
N. ROSENBERG CO., 180 N. DEARBORN ST., CHICAGO, ILL., U. S. A.

Home For Christmas
Splendid Routes to Eastern Canada United States and Europe
Low Fares
Ask The Agent For Special Literature
$00 ONE
J. C. PETERSON, Genl. Agt., WINNIPEG
R. T. Duffy, Trav. Passgr. Agt. J. H. Murtaugh, Trav. Passgr Agt. Moose Jaw, Sask. Edmonton, Alta.
W. R. SHELDON, Dist. Passenger Agt., Calgary, Alta.

Läs Detta!
DET BLIR INGEN JUL FÖRUTAN
för den som ej förser sig med ett exemplar af
"NORDISK JUL"
"NORDISK JUL" har utkommit i absolut förstklassig utstyrsel och har fått fördelaktigt erkännande af tidningspressen.
"NORDISK JUL" är den enda skandinaviska jultidningen som utgifves i Canada.
"NORDISK JUL" sändes till hvar och en som insänder 25 cents.
"NORDISK JUL" sändes till Sverige, om adress bifogas.
"NORDISK JUL" har ett omväxlande innehåll, gediget och underhållande.
"NORDISK JUL" bör finnas i hvarje svenskt och norskt hem i Canada.
"NORDISK JUL" har en begränsad upplaga, hvarför de som önska förse sig med ett exemplar böra göra detta I DAG.
"NORDISK JUL" kommer att öfverraska dig.
"NORDISK JUL" erhålles från O. L. Holmgren, 418 Sinclair Street, Winnipeg, Man.

ASHDOWNS
Den Praktiska Presentbutiken
Låt edra vänners goda jul vara under hela året genom val af någon af dessa praktiska och nyttiga julpresenter

JULSILFVER TILL 25 PROC. RABATT.
Många trefliga presenter i denna samling.

Brödbrickor	$ 4.00	för	$ 3.00
Brödbrickor	$ 5.00	för	$ 3.75
Kortbrickor	$ 3.50	för	$ 2.65
Kortbrickor	$ 5.50	för	$ 4.40
Saladfat och förläggare	$ 7.00	för	$ 5.25
Casseroles	$ 4.00	för	$ 3.00
Casseroles	$ 6.00	för	$ 4.50
Casseroles	$12.00	för	$ 9.00
Bakträg	$ 5.00	för	$ 3.75
Bakträg	$ 9.00	för	$ 6.75
Bakträg	$10.00	för	$ 7.50
Rostarnät	$ 2.00	för	$ 1.50
Skedbrickor	$ 5.00	för	$ 3.75
Blomstervasar	$ 2.00	för	$ 1.50
Smörassiette och spade	$ 1.00	för	$ .75
Smörassiette och knif	$ 2.00	för	$ 1.50
Smörfat	$ 2.50	för	$ 1.90
Smörask	$ 4.50	för	$ 3.40
Bon Bon fat	$ 3.50	för	$ 2.65

Detta är endast några få af de många fina silfvervarorna.

RAKUTENSILIER.
En idealpresent för män.

Gillette Safety razors	$ 5.00	till	$25.00
Auto Strop razors	$ 5.00	till	$ 7.50
Ever Ready razors	$ 1.00	till	$ 6.50
Gem Junior razors			$ 4.00
Yankee razors	$ 1.00	till	$ 2.50
Durham Duplex razors	$ .40	till	$ 8.00
Hollow Ground razors	$ .50	till	$ 5.00
Rakborstar	$ .25	till	$ 7.50
Rakknifs striglar	$ .25	till	$ 4.00
Rakknifs brynen	$ .50	till	$ 4.00
Rakmuggar	$ .25	till	$ .75
Rakspeglar	$ .25	till	$ 1.50
Rakuppsättningar	$ 1.00	till	$10.00
Militärborstar	$ 2.50	till	$18.00
Brynjemaskin för Safety razor, blad och hollow ground razors	$ 1.00	till	$ 4.00

ELEKTRISKA HUSHÅLLSARTIKLAR.
Julklappen som är nyttig hvarje dag.
Elektriska strykjärn: The Hotpoint $4.50. The Universal $5.00 och the Thermal $3.50.
Elektriska rostare: The Hotpoint $4.50. The Westinghouse $4.50 och the Universal $4.50.
Elektriska kaffefiltrerare: The Hotpoint aluminum filtrerare $6.50.
Maskin stil Hotpoint filtrerare $14.50.
Universal filtrerare i kannstil och antingen nickel eller koppar. $9.50 till $13.00.
Universal filtrerare i urnstil $11.50 till $18.00.
Elektriska grilluppsättningar $6.50.
Elektriska äggkokare $10.50.
Elektriska hetvattenskittlar $8.00 till $11.50.

IDROTTSARTIKLAR.
Presenter för gossar och flickor, som älska friluftslif.

Skridskor af de bästa tillverkningar, såsom Boswell, Tubes, Lunns, Starr, Automobile och Diamond "A", per par,	50c. till $6.00
Hockeyskor, per par,	$2.75 till $6.00
Handkälkar, per par,	35c. till $2.50
Boxhandskar, per uppsättning,	$2.25, $3.00, $3.50, $4.50 och $5.00
Thermosflaskor och karaffer	$1.25 till $6.00
Snöskor, per par,	$2.75 till $5.00
Sweaters och sweater rockar i alla färger och kombinationer af färger	$2.50 till $10.00
Gossars autovagnar,	$12.50 till $15.00

BETRAKTA VÅRA UTSTÄLLNINGSFÖNSTER.
ASHDOWNS

DENNA SPIS HAR POLERAD TOPP, MATTPOLERAD YTA, SOM LÄTT HÅLLES REN.

McClary's
Sask-alta
Range

BIBEHÅLLER SITT VACKRA UTSEENDE MED MYCKET LITET BESVÄR—INGEN SVÄRTNING BEHÖFVES. BESÖK McCLARY HANDLAREN.

Säljes af McGavin & Lennox, 878 Sherbrooke St.,
A. E. Wyatt, 332 Main St., Weir & Wilson, 666 Main St. Winnipeg.
John De Wilde, West Kildonan.
Harvey & Eastwood, Elmwood, Man.
FABRICERADE I CANADA.

HEMLANDET.

ALLMÄNNA NYHETER.

En kungörelse har utfärdats i Berlin, enligt hvilken bränslematerial skall behandlas såsom villkorligt krigskontraband.

De svenska verkstädernas anbud på de nya pansarbåtarna äro nu brutna. De gälla ej båtarna färdiga utan blott maskiner, inredningar och dylikt.

De sakkunniga, som af k. m:t tillkallats för att beräkna ersättningen åt de verkstäder, som verkställt reparationsarbetena på pansarbåten "Tapperheten", eller Finnboda, Bergsund, Kockum och Götaverken, ha aflämnat sin utredning, som visar att reparationskostnaden går löst på 347,000 kr.

Världskrigets verkningar på den svenska industrien är för närvarande föremål för en noggrann undersökning inom industrikommissionen. Af de redan inkomna upplysningarna framgår, att krisen ännu så länge haft betydligt mindre menligt inflytande än hvad som i allmänhet antages ha varit fallet.

Siffror, som verka beklämmande. Enligt inom socialstyrelsen verkställda beräkningar utgör sammanlagda antalet af de genom arbetsinställelse inom 10-årsperioden 1903—1913 förlorade arbetsdagar inte mindre än 19,257,189. Däraf enbart under året 1909, då 102 strejker och 22 lockouter ägde rum, 11,799,700. Sammanlagda antalet arbetsinställelser under perioden utgjorde 1,997, däraf 1,620 strejker.

STOCKHOLM.

Sjöfarten på Umeå afslutad för året. Sjöfarten på Umeå stad afslöts härom dagen för året.

Tobaksarbetarne uppsägas. Vid Hellgrenska tobaksfabriken i Stockholm uppsades d. 20 nov. ett par hundra arbetare och vid den Nordströmska ett åttiotal.

På förslag af öfverinspektoren vid Centralstationen har järnvägsstyrelsen beslutat inrätta en särskild expedition med i hufvudsak samma uppgifter som tillhöra en resebyrå.

Högsta domstolen har i likhet med Svea hofrätt i fråga om det bekanta målet Staaff—Mittag-Leffler funnit, att det icke tillkommer hofrätten att i första hand upptaga påståendet om ansvar för ärekränkning mot hr Staaff till behandling.

Kvinnlig yrkesinspektör. Socialstyrelsen hemställer, att regeringen måtte från ingången af nästa år besätta den kvinnliga yrkesinspektörsbefattningen med ordinarie innehafvare. Styrelsen föreslår härtill t. f. inspektrisen, fröken Kerstin Hesselgren.

Den af den Staaffska regeringen tillsatta lärarelönenämden med förre ecklesiastikministern P. E. Lindström som ordförande har efter snart 2½ års arbete nu blifvit färdig med sin huvuduppgift och aflämnar i dagarne sitt förslag till konungen.

Prof. G. Sundbärg död. Professorn i statistik vid Uppsala universitet G. Sundbärg, den bekante statistikern, särskildt känd såsom ledare af den stora emigrationsutredningen, har aflidit i sitt hem i Stockholm efter att under ett par månaders tid ha varit fjättrad vid sjukbädden i en svårartad reumatisk feber. Den aflidne var född 1857. Till professor vid Uppsala universitet utnämndes han 1910.

En vacker flygning utfördes härom dagen med arméns nieuport-maskin förd af löjtnanten Winblad vid fortifikationen. Löjtnant W. startade kl. 1.55 e. m. från Malmslätt med Stockholm som mål. Som flygningsspanare medföljde löjtnant Florman vid Svea artilleri. Färden gick i allo lyckligt på en höjd af omkring 1,000 meter och i 5 graders kyla. Nedslaget på Gärdet skedde kl. 3.35, alltså endast 1 timme och 40 minuters färd efter starten.

Dr. Sven Hedin återkom den 12 nov. till Stockholm. För en intervjuare, representerande N. D. A., berättade han, att han vid elfva olika tillfällen varit med där kulor och projektiler hvinit som tätast. Största intresset i intervjuen knyter sig till hans kommentarer till Björnson-intervjun. Han yttrade på tal härom: "Skrif, att jag aldrig sagt, att vi nu skola kasta oss ut i kriget, men jag har sagt, att nu är tiden inne att vi skola intaga vår ställning till händelserna därute och icke sitta med armarna i kors eller sofva. Vi skola vara beredda att värna vår neutralitet."

Bondetågets försvarsförbund upplöst. Bondetågets försvarsförbunds styrelse sammanträdde härom dagen under ordförandeskap af landshöfding Bergström. Arbetsutskottets berättelse föredrogs och godkändes, liksom revisionsberättelsen, af hvilken framgick, att återstående tillgångar uppgå till kr. 5,650:71 kontant och kr. 1,348:29 i utestående fordringar. Rörande dessa medel hade man till en början tänkt att öfverlämna dem till den Björkquistska nationalinsamlingen, men man hade senare beslutat sig inom arbetsutskottet att föreslå medlems öfverlämnande till landstormsbefälets kamratfond. Detta blef äfven styrelsens beslut. Därjämte lämnade styrelsen sitt bifall till utskottets förslag att upplösa förbundet. Försvarsförbundets representanter sammanträdde omedelbart därefter. Härvid höll ordföranden, landshöfding Bergström ett anförande, som de talrikt församlade medlemmarna stående afhörde. Sedan styrelse- och revisionsberättelser föredragits, beviljades ansvarsfrihet för räkenskaper och förvaltning åt förbundets arbetsutskott. Styrelsens förslag i fråga om disponerande af återstående tillgångar godkändes af förbundet. Därefter beslöts förbundets upplösning och bemyndigande lämnades arbetsutskottet att företaga härmed förbundna åtgärder. Grosshandlare Frykberg riktade därefter till förbundets ordförande, landshöfding Bergström, några hyllningsord. Anförandet följdes af fyra kraftiga hurrarop för landshöfding Bergström. Sedan representanten för Skaraborgs län, hr Otterström, framburit förslag att genom årliga landskapsfester bland deltagare i bondetåget hugfästa bondetågsminnet, uttrycktes grosshandlare Frykberg ett fyrfaldigt lefve för konungen. Till sist talade löjtnant Björnberg för grosshandlare Frykberg och tackade för hans nitiska arbete, hvarefter sammankomsten upplöstes.

LANDSORTEN.

Den svåraste difteriepidemi man kan erinra sig under de senaste 15 åren, har utbrutit i Salatrakten.

I en ålder af öfver 100 år afled härom dagen i sitt hem i Ringstena, Sexdrega, förre handlanden Anders Karlsson.

Den nyutnämnde professorn i nordiska språk vid Göteborgs högskola, Hesselman, blef nyligen installerad i sitt ämbete.

På grund af den jämförelsevis stränga kylan under de senaste dygnen har redan stark is bildats i Göta kanal och de närliggande mindre sjöarna.

70-åring död för egen hand. Härom natten påträffades af portvakten vid Upsala järnvägsstation B. F. Lund hängande död i sin bostad.

75 år. Härom dagen fyllde ledamoten af Första kammaren Olof Jonsson i Hof 75 år. Han har vid 34 riksdagar deltagit i det politiska lifvet i Sverige.

Dödsfall. Seniorn bland Göteborgs prästerskap prosten och kyrkoherden i Näsinge pastorat Theodor Emil Anders Beckman hrа aflidit. Han var född i Starkärr 1821.

En ung posttjuf. För tillgrepp af ett större antal postförsändelser på postkontoret i Sunne i Värmland har häktats 15-årige ynglingen E. K. Liljegren, som någon tid varit behjälplig med landtbrefbäring vid postkontoret.

En försvunnen förmyndare. Sedan en tid tillbaka har en hemmansägare Per Andersson varit försvunnen från sin hemort. Orsaken till försvinnandet tros vara, att han icke kunnat klargöra en del förmyndarräkningar.

Malmö stadsfullmäktige ha beviljat 11,110 kronor som gratifikation till spårvägarnas personal för det nit och den plikttrohet, hvarmed denna under den gångna utställningssommaren fullgjort sina åligganden.

Drunkningsolycka. Då två arbetare vid Karlsborgs sågverk 19-årige Orare och 55-årige L. P. Engström härom kvällen voro på hemväg, råkade de i mörkret komma ned i en ångbåtsränna och omkomma.

24-årig korpral begår självmord. En 24-årig korpral Karl Nilsson, anställd vid Södra skåningarna beröfvade sig härom dagen lifvet medelst ett skott ur ett mausergevär. Kulan gick rakt genom kroppen. Anledningen till självmordet är okänd.

Nyupptäckt hälsokälla i Medelpad. Enligt ett af dr. N. Sahlbom i Stockholm utfärdat intyg innehåller hälsokällan vid Gamla Boda hälsovårdshem, Erikslund, ett efter svenska förhållanden synnerligen starkt radioaktivt vatten.

Då lifvet blir en börda. Från sitt hem i Granvåg, Sollefteå socken försvann härom dagen arbetaren August Jonsson Toll. Då han ej återkom gjordes efterforskningar, hvarvid hans döda kropp återfanns i Granvågsforsen, Faxälfven.

En sorglig händelse timade härom dagen i Tärendö, då folkskolläraren V. Nyström omkom genom drunkning. Han hade gått öfver från sin bostad till andra sidan älfven på ett besök. På hemvägen på aftonen råkade han gå ned i en vak och drunknade.

Fallet medförde döden. En svårare olyckshändelse har inträffat vid Manufakturbolaget vid Scaniavägen i Malmö. En där anställd smed, Anders Jeppson-Alberg, föll baklänges ned från en två meter hög ställning och skadade sig så svårt, att han afled.

Under strömmingsfiske drunknade härom natten två fiskare Lars Cardell och Petter Pettersson från När. Båda de omkomna voro gifta. Gardell efterlämnar två vuxna barn och Pettersson två minderåriga. Olyckan skedde under svårt väder.

En sorglig händelse timade härom dagen i Tärendö då folkskolläraren V. Nyström omkom genom drunkning. Han hade gått öfver från sin bostad till andra sidan älfven på ett besök. På hemvägen på aftonen råkade han gå ned i en vak och drunknade.

Massakrerad till döds. En 25-årig bondson, Erik Nordin i Hänick, Harmånger, skulle härom dagen slipa en yxa vid Hänicks ångsåg. Därvid skulle han lägga på en rem öfver en remskifva, men fastnade och drogs in i axelledningen samt krossades till döds.

Öfverklagar häradsrättens dom. Kyrkoherden J. A. Dalén i Nysätra har hos Svea hofrätt anfört besvär öfver Lagunda häradsrätts utslag, hvarigenom Dalén bl. a. förklarades afsatt från sitt ämbete och ådömdes tre år och én månads straffarbete för förskingring m. m.

Föll öfver bord och drunknade. Strax utanför Falkenbergs redd drunknade en dag sjömannen K. A. Karlsson på motorskonerten "Ture af Falkenberg." Karlsson skulle vid tillfället göra fast klyfvaren, då ställningen brast och Karlsson föll öfver bord och omkom. Alla räddningsförsök voro resultatlösa.

Strandad Vänern-ångare. Ångaren "Ivar", hemmahörande i Säffle, på väg från Åmål till Göteborg med last af props, strandade under snötjocka härom natten 3 km. sydväst om Navens fyr på ett litet skär. I den höga sjön slogs ångaren läck och torde bli vrak. Besättningen, 8 man, räddades.

Försvunnen från sitt hem är sedan den 26 oktober kommunalnämndsordföranden J. Nordin i Attmark. Nämnda dag begaf sig Nordin till Sundsvall, hvarifrån han uppgaf sig skola resa till Stockholm för att besöka en person där. I hufvudstaden, där förfrågningar gjorts på alla hotell, vet man ingenting om något besök af Nordin.

En donation till Moheds sanatorium. Aflidne hemmansägaren Lars Jonssons i Vij, Idenors s:n, testamente bestämde bl. a. att af hans förmögenhet, sedan åtskilliga legat utgått, ett belopp, som beräknas utgöra omkr. 25,000 kr., skall tillfalla en anstalt för tuberkulösa eller lungsjuka i Hälsingland.

För förskingring af post- och järnvägsmedel häktade stationsmästaren J. Larsson i Finnmossen har nu slutransakats inför häradsrätten i Filipstad. Han dömdes till 3 år och 4 mån. straffarbete med afdrag af 19 dagar förden tid, under hvilken han suttit häktad, samt till 2 års vanfrejd utöfver strafftiden.

Biskop Ullman donerar till stiftsbiblioteket. Biskop Ullman har med anledning af sitt 25-årsjubileum som biskop i Strängnäs stift till Strängnäs stiftsbibliotek donerat en betydande del af sin värdefulla boksamling. Donationen omfattar flera hundratal böcker och skrifter, af hvilka en hel del äro sällsynta och dyrbara.

Eldsvåda i Johannedal. En morgon utbröt eld i Johannedals handelsförenings bygnad. Elden observerades strax efter kl. 4 af en tjänarinna i huset, hvilken omedelbart tillkallade folk. Inom några timmar återstodo endast ruinerna af huset; det enda man hunnit rädda var affärens böcker. Hur elden uppkommit vet man ännu ej.

Sergeant Martin befriad. Sergeant Karl Martins anhållan om befrielse vid Färösunds kustposition på Gottland under 3 år afslogs som bekant för någon tid sedan men på grund af mobiliseringen blef förflyttningen uppskjuten en tid. Nu har likväl ordern återkallats och en annan underofficerd har transporterats till Färösund i hr Martins ställe.

En olyckshändelse med dödlig utgång inträffade härom dagen i Kusgården, Frösthults socken. Ladugårdskarlen Johansson råkade, då han befann sig på skullen för att hämta ner foder åt kreaturen, slinta och åkte så ner på stillbordet. Där återfanns han af gårdens arrendator, som jämte tillskyndande personer konstaterade, att döden redan inträdt.

Hemsk olycka i kanalen. Under det kanalångaren "Rolf" härom dagen var på uppgående från Göteborg, och kommit i närheten af Lödöse, inträffade å densamma en svår olycka. Lättmatrosen August Theodor Johanson och köksan Anna Maria Mellquist råkade under lek på däck båda komma för nära relingen, föllo öfver bord och gingo genast till botten.

Den falska slumsystern, f.d. fabriksarbeterskan Johansson-Blomma från Göteborg, rannsakades nyligen af Lunds rådhusrätt och förklarades därvid skyldig till att under bedrägliga uppgifter ha tillnarrat sig penningar. Blomma, som förut gjort sig skyldig till liknande brott i Karlskrona och Kalmar, kommer antagligen att förvisas till Göteborgs rådhusrätt för att där slutdömas.

En hemsk dödsolycka inträffade en afton vid 5-tiden vid Torpshammars trämassefabrik. 15-årige Sigurd Norén var sysselsatt vid timmeruppfordringsverket, då han af hittills outredd anledning drogs in i maskineriet och ohyggligt massakrerades. Den olycklige blef nästan fullständigt söndermalen och bl. a. rann hjärnan ut. Döden följde naturligtvis ögonblickligen.

Svår bilolycka i Göteborg. En automobilolycka har härom dagen inträffat i korsningen af Västra Hamn- och Drottninggatorna. En hos Singers symaskinsaktiebolag därstädes anställd omkring 20-årig maskinreparatör, Allan Widmark, som kom farande på cykel, påkördes af en bil, med påföljd, att han föll i gatan och erhöll ohyggliga krossår i hufvudet. Till synes liflös fördes han genast i bilen till sjukhus.

Ett nervositetens offer. En 39-årig maskinarbetare vid aktiebolaget Nordiska kompaniets verkstäder i Nyköping, K. A. Jonsson, tog sig härom natten af daga genom att dränka sig i Nyköpingsån. Hans hustru anmälde hos polisen att hon från sin man, som varit på besök hos nervläkare i Stockholm, mottagit ett bref med innehåll, att han, som led af höggradig nervositet och vid ett besök i Stockholm fått detta konstateradt, ämnade frivilligt söka döden.

Eldsvåda. Härom natten nedbrunno samtliga bygnader på den gamla handelsplatsen Fågelviken i Bro socken. Mangårdsbygnaden, ett större tvåvåningskomplex, inrymde, förutom handelslager, poststation samt bostäder för arbetare vid platsens stenhuggeri. Så godt som intet kunde räddas, då elden öfverraskat de inneboende, hvilka skyndsamt måste rädda sig. 7 familjer blefvo genom branden husvilla, deras bohag förstördes. Bygnaderna och handelslagren voro försäkrade för 40,000 kronor.

Mordbrandsaffär i Bjärtrå. Natten till den 30 oktober utbröt eldsvåda i ett hemmansägaren P. Kjönberg i Kungsgården. Bjärtrå, tillhörigt bilgarage, hvarvid en Empirebil fullständigt förstördes. Polisundersökningen har ledt till att Kjönberg och dennes chaufför O. A. Sundberg häktats såsom skäligen misstänkta att ha anlagt eldsvådan. Båda neka visserligen, men ha lämnat i viktiga stycken stridande uppgifter. Bilen kostade som ny 7,000 kr., men var försäkrad i utländskt bolag för kr. 8,000.

Polismisstaget i Smedjebacken. K. blfvde i Falun har infordrat förklaring af länsmannen i Smedjebacken med anledning af det misstag, som för någon vecka sedan begicks där, då polisen anhöll 56-årige slaktarmästaren A. Karlsson från Grängesberg, hvilken träffats af hjärnblödning och blifvit liggande sanslös på landsvägen samt senare fick tillbringa mer än ett halft dygn i ortens förvaringshäkte. Länsmannen redogör utförligt för de omständigheter, under hvilka Karlsson från Grängesberg, hvilken träffats af hjärnblödning, äro i hufvudsak lika med dem hos en drucken person, anser länsmannen polisens misstag lätt förklarligt.

NORGE.

Det norska statslånet. Nya förhandlingar mellan finansministern och bankerna ha resulterat i att öfverenskommelse träffats rörande det inhemska statslånet.

Otack är världens lön. I Kristiania har man anordnat nödhjälpsarbete för c:a 300 af kommunens arbetare, hvilka annars skulle bli utan sysselsättning i vinter. De tillerkändes en dagaflöning af 3 kr. Härom dagen höllo de emellertid möte för att protestera mot den låga aflöningen!

Koppepidemi i Norge. Det har visat sig att en norsk sjökapten Thobiasen, som aflidit i koppor i Kristiansand och blifvit begrafven, äfven har smittat andra. Hans broder har nämligen angripits af kopporna. Kapten Thobiasens syster har äfven insjuknat och skulle det visa sig, hvad läkarna frukta, att äfven hon blifvit angripen af kopporna, blir det mycket betänkligt. Hon är nämligen innehafvarinna af en matservering i Kristiansand. Kaptenen reste tillsammans med ett större antal norskt sjöfolk öfver land från Sibirien till Stockholm och vidare till Kristiania och Kristiansand.

Engelska soldater interneras i Trondhjem. Engelska ångaren Veimar som var på resa från Arkangelsk till Leith med styckegods, stötte härom dagen på grund vid Börreholmen. Fartyget gick med full fart upp på grundet. De ombordvarande räddades. Bland dem befunno sig 28 engelska marinofficerare och soldater, som hade fört en isbrytare från Canada till Arkangelsk och nu skulle återvända hem. De militära myndigheterna i Trondhjem komma att vidtaga sådana åtgärder, som internationell lag kräfver med hänsyn till det brittiska sjöfolkets internering.

DANMARK.

Förskingringar i danska Tryg. Kontorschefen Suhr i försäkringsanstalten Tryg, som för ett par dagar sedan försökte begå självmord, har förskingrat omkring 10,000 kr. för anstalten. Inspektören Moos har van. honom behjälplig och själf mottag. 5,000 kr.

Danskt ingripande mot exportbrott. Mot Aarhusfirman Korn- og Foderstofkompagniet, den största spannmålsfirman i landet, har igångsatts en polisundersökning för öfverträdelse af förbudet att utföra spannmål. Firman hade i Amerika inköpt en hvetelast, som afskeppats med ångaren "Skjoldborg". Fartyget hade certifikat till Fredrikshavn och gick in till denna stad. Efter några timmars uppehåll här beordrades den till Lübeck på ett annat certifikat. Firman häfdar, att den därigenom icke öfverträdt utförselsförbudet, då hvetet kommit direkt från Amerika. Saken kommer att handläggas inom justitiedepartementet en af de närmaste dagarne.

Ett kärleksdrama, som kan skrifvas på svartsjukans konto, ägde härom dagen rum i Köpenhamn. En 22-årig man vid namn Th. Elström aflossade nämligen på aftonen i ett af de små husen vid Amagerbrogade fem revolverskott mot sin frånskilda hustru, som sårades dödligt. Elström var på sin tid inblandad i en stor stöldaffär i Magasin du Nord i Köpenhamn och blef dömd fängelsestraff. När han kom ut från fängelset nekade hans hustru att mer lefva tillsammans med honom. Elström förföljde emellertid henne med böner om att åter flytta till honom och hotade henne till lifvet, om hon ej ville gå in på hans begäran. Härom kvällen trängde sig E. ånyo in i hustruns bostad och dödade henne.

FINLAND.

Finska äggexporten åter tillåten. Enligt till utrikesdepartementet från svenska generalkonsulatet i Hälsingfors ingånget telegrafiskt meddelande har utförseln från Finland af ägg nu mera frigifvits under vissa villkor. Lin och hampa ha jämväl frigifvits.

Ett nytt varnande exempel. I dagarna har utfärdats en märklig rysk ukas, som går ut på att fullständigt russificera hela den finska förvaltningen. Aktstycket förtjänar att uppmärksammas som ett karakteristiskt tidstecken äfven hos oss, och icke minst här. En och annan synes nämligen ha hyst den uppfattningen, att de i krigets början af ryske öfverbefälhafvaren proklamerade löftena till polacker och vissa andra undertryckta folk inom tsarriket pekade hän på, att nya och riktigare principer hädanefter skulle tillämpas äfven gentemot Finland. Nu ha dessa förhoppningar i grund grusats. Det är uppenbart, att de styrande i Ryssland nu funnit tiden och situationen alldeles särskildt gynnsamma för russificeringen och assimilationen af den finska samhällskroppen. Från Finlands vänner i Frankrike och England behöfde näppeligen under nuvarande förhållanden några protester befaras mot alliansbrodern, och eventuella protester från tyskt håll kunde man med förakt sätta sig öfver. Finland är isoleradt och lämnat åt sig själf och sitt öde i högre grad än någonsin.

Bland nordbor i Amerika

Som bakteriolog för Jamestown, N. Y., salubjuden mjölk kommer miss Julia Lincoln att anställas.

Drunknad. 8-årige Nels Nelson drunknade för några dagar sedan i älfven strax nedanför Valley City, N. Dak.

Belöning har tilldelats 13-årige Arthur Olson i Minot, N. Dak., i en hvetetåflan, som anordnats af North Dakota Farming Association.

Högt landpris. Josef Almquist i Essex, Ia., har köpt en egendom i närheten af staden, som betingade ett pris af $28,800 eller $240 per acre.

Gustaf Bohstedt, graduerad från västra högskolan i Des Moines, Ia., 1911, har blifvit vald till president för seniorklassen vid Wisconsin universitet.

25-årsdagen af sitt bröllop firade härom dagen mr och mrs John W. Anderson i 1530 So. Fifth ave., Rockford, Ill. Ett femtiotal gäster hade kommit tillstädes.

Mr och mrs Theo. Lindström å Cliff st., Escanaba, Mich., ha i dagarne firat sitt silfverbröllop i kretsen af sina närmaste vänner. Vackra presenter kvarlämnades.

Pressen. Erik G. Westman, senast redaktör för Gamla och Nya Hemlandet och förut anställd vid Lindsborg-Posten, har i dagarne inträde i Svenska Kurirens redaktion.

Frikänd. Charles S. Johnson, som stått åtalad för mord å en gammal vaktman vid en järnvägsöfvergång i Moline, Ill., frikändes den 25 nov. från denna svåra anklagelse.

Svenska Romanbladet i Minneapolis, Minn., har i dagarne försålts till Daily Eagle Publishing Company i Red Wing, Minn., och kommer att i en framtid utgifvas från denna ort.

För en annans namn. Emedan han skrifvit H. A. Youngs namn på en check och därmed skaffat sig $27.50, dömdes nyligen Hans Larson i St. Paul, Minn., till fängelse på obestämd tid.

Vårdslöshet i apotek. Apotekare O. J. Larsen i Napoleon, N. Dak., har af coroners jury anklagats för att genom försumlighet ha blifvit vållande till Chris Nords död genom att ha gifvit denne felaktig medicin.

Död i ett gasfylldt rum påträffades härom dagen 16-åriga Helen Hanson i Chicago. Flickan tros själf i afsikt att förkorta sitt lif, ha skrufvat på gasen i rummet, men saknar man dock fullständiga bevis för att detta varit fallet.

Afliden blomstervän. Olof Olson, den svenske blomsterodlaren i Austin, Tex., ändade för några dagar sedan sitt lif med en revolverkula. O. var född i Skåne och hade vid sitt frånfälle uppnått något öfver 50 år. Han led af melankoli.

Skjuten af polisen. Eric Lindroth i Menomenee, Mich., kallades häromdagen till Wausa, Wis., till sin 19-årige sons dödsbädd. Ynglingen, hvilkens namn är Ernst, satte sig af någon anledning till motvärn mot polisen, som skulle arrestera honom, och blef därför skjuten.

Död genom gasförgiftning. Christ Christensön från östra Grefvié i Skåne glömde att stänga gaskranen i sitt hem å St. Charles Hotel, 450 6th st., San Francisco, Cal., härom kvällen, hvilket hade till följd att han under nattens lopp inandades nog gas att förorsaka döden.

Gammal eremit afliden. Af hunger, köld och öfveransträngning föll härom dagen Mike Larson död ned framför sin ensliga hydda i närheten af Red Wings (Minn.) fattighus. Larson var en gammal eremit och bodde i en jordhåla, hvilken ej kunde göra anspråk på att kallas människobostad.

Arbetets faror. En svensk vid namn Alfred öfverström, 25 år gammal och bosatt i 877 Stebbins ave., New York, var nyligen sysselsatt att utbyta sleepers å 2nd ave. luftbana i närheten af 36th st. Han råkade därunder slinta och falla i gatan. Fallet var 30 fot högt. Han dödades så godt som omedelbart.

Bränd till döds. B. Eklund, förman i Shulls konfektfabrik i Seattle, Wash., erhöll nyligen i en olyckshändelse under arbete därstädes så svåra brännskador att han fördes till Svenska hospitalet för att vårdas. Trots alla ansträngningar att rädda honom afled han af sina skador. Han öfverlefves af hustru.

Albert L. Berg i Jamestown, N. Y., har arresterats för förfalskning och sitter häktad i afvaktan på grandjuryns utslag. Berg uppgifves ha utlämnat två checker, ställda på Warren Savings Bank i Warren, Pa., den ena på $15.20, försedd med namnet A. J. Lawson, och den andra å $18.80 med namnet A. Friedman.

Stadskassören C. A. Bloomquist i Minneapolis, Minn., har nekat att mottaga $8,177, som erbjudits honom af Northern Pacific-järnvägsbolaget såsom ersättning för en del skador, åsamkade hans egendom. Bloomquist tror sig ej hafva laglig rättighet att emottaga beloppet, som tillerkändes honom af den federala domstolen.

Hetsigt blod. En svensk vid namn August Anderson, 551 Broadway, St. Paul, Minn., kom på tacksägelsedagen i dispyt om kriget med en engelsman på en krog. Halfdruckna, som de voro, slutade dispyten med att engelsmannen, hvars namn var George Bennet, stack Anderson med en knif så svårt att han måste föras till lasarett. Bennet fick friskjuts till finkan.

Svensk-amerikanska skjuten af mexikanerna. Nyligen meddelades från Naco, Ariz., att mrs A. F. Krohn, hvilkens man är tjänsteman vid Southern Pacific-järnvägen, blifvit träffad i hufvudet af en förlupen kula, som afskjutits af stridande mexikaner och gått öfver gränsen. Förut hade makarne Krohn fått sitt hem fördärfvadt af en mexikansk kanonkula.

Dahlströms efterträdare arresterad. Ånyo har Axel Dahlström-historien kommit på tapeten, i det hans efterträdare som hufvudman för "heliga sekten", "rev." J. M. Wannebo blifvit arresterad på grund af sina fria kärleksförbindelser. W. är målare till yrket och bosatt i 1223 S. K. st., Tacoma, Wash. Han var en af Dahlströms bästa vänner och hjälpare, då denne förverkade sin borgen och rymde till Sverige för att undgå fem års fängelse. Liksom D. har Wannebo arresterats på anklagelse af sin lagliga hustru, hvilken beskyller honom för att hafva öfvergifvit henne och barnen, två flickor och en liten gosse, för en annan kvinna. Hon påstår att han ej varit synlig i hemmet på en månads tid och att hon mäst anlita barmhärtiga grannar för familjens underhåll. Wannebo arresterades härom dagen i Mountain View nära Everett, där sekten har en koloni, för hvilken han är president. Bland medlemmarne äro äfven Edna Englund, hvars syster säges hafva rymt med Dahlström, och dennes lagliga hustru. Wannebo anklagas af sin hustru för otillåten förbindelse med Hilda Carlson, ett ungt fruntimmer från Vancouver, som äfven tillhör "de troende". Hon säger att Wannebo öfvergaf henne, då hon vägrade miss Carlson tillträde till deras hem. Wannebo är äfven anklagad för att hafva öfvergifvit sin familj.

Augustana College och Seminarium. År 1818 på den 3 december blef Illinois en stat i vår union. I år uppmanades vi af gavernören att fira denna "Illinois Day". Följaktligen anordnade vi under professorns i historia, dr C. W. Foss', auspicier en föreläsning af hr William Meese i Moline öfver ämnet "History of Early Illinois". Hr Meese har gjort grundliga studier i detta ämne och illustrerade den föreläsning han höll inför våra studerande med många ljusbilder.

Vid Concordia-föreningens sammanträde den 4 december höll dr C. F. Lindberg en föreläsning öfver ämnet: "Different uses of the Powers of the Mind".

Ombuden från Augustana till "The Synodical Luther League", som sammanträdde i Kansas City, Mo., den 4 till 6 december voro, af fakulteten, prof. S. J. Sebelius och från studentkåren, studerande Conrad Bergendoff.

Från pastorer och söndagsskolföreståndare hafva inkommit beställningar på dr Forsanders bok "Life Pictures from Swedish Church History". Nu mot jul vilja vi åter väcka uppmärksamheten på denna på engelska skrifna bok, som för vår ungdom framställer lefvande bilder ur fädernas historia. Denna bok borde finnas i hvarje ungdomsförenings bibliotek och är en särdeles passande julgåfva både i hem och i söndagsskola.

De församlingar som insändt julkallelse för erhållande af studerande kunna känna sig förvissade att predikokomitén skall uppfylla deras begäran. Ifall flera församlingar skulle vilja insända julkallelser, är det ännu ej försent att erhålla predikohjälp, ty vi hafva många goda studerande vid vår skola.

Vårterminen börjar med inskrifning på den 4 och 5 januari. På morgonen af den 6 januari samlas vi till gudstjänst i kapellet och taga sedan itu med studiearbetet. Vi hoppas få se många elever vid början af vårterminen, och ombedjas alla som tänka härpå att tillskrifva läroverkets president, som med glädje besvarar alla förfrågningar.

Vårt läroverks kassör, prof. A. Kempe, uttrycker sitt hopp att Augustana må få mottaga den julklapp som tillkommer henne i form af 25 cents- och 10 cents-afgiften. Utan denna bestämda årsafgift kan vår gemensamma skola icke reda sig. Men om den inkommer regelbundet från alla församlingar kunna vi båda möta alla våra utgifter och äfven betala något på skulden. Under de två senaste åren har vår kassör till synoden kunnat inrapportera att skulden något förminskats, d. v. s. att våra inkomster varit större än våra utgifter. Nu hoppas vår kassör, och vi alla med honom, att han äfven vid slutet af detta räkenskapsår skall kunna till synoden inlämna samma glada årsredogörelse. Och detta kan ske om alla våra församlingar insända den bestämda afgiften. En hjärtlig hälsning till våra vänner som uppehålla, omhulda och bedja för vår skola. — G. A.

Morgondagens strykning med ett SIMPLEX ELECTRIC

Ni skall finna det lättare, renare och mera tillfredsställande i alla afseenden. Simplex är det bästa elektriska strykjärn i marknaden. Garanterat. Pris $4.50. Besök oss angående det.

Gas Stove Department
Winnipeg Electric Railway Co.
322 Main St., Phone Main 2522

Holmberg Bros.
Hörnet af Gordon & Stadacona,
Kol och Ved
på lager, Billiga priser.
Elmwood.

För Importerade Varor, GROCERIES och PROVISIONS besök
P. Nelson
Den Skandinaviska Groceryaffären.
Telefon St. John 319 — 409 Dufferin Ave.
OBS.! Ägg och smör uppköpas till dagens högsta priser.

C. H. Nilson
DAM- och HERRSKRÄDDARE
325 Logan ave
Telefon Garry 1310.
Winnipeg ... Man.

Abingdon Hotel
7—9—11 Abingdon Square, New York, N. Y.
Ledande hotell för skandinaviska resanden med alla modärna förbättringar för andra och tredje klassens passagerare.
Rekommenderadt af de främsta ångbåtslinjerna.
Passagerare mötas på järnvägsstationen vid deras ankomst till New York.

Occidental Hotel.
D. & N. RIPSTEIN & CO.
Förstklassiga rum och finaste matservering
Hör. af Main St. & Logan Ave
TELEFON 1688

Prenumerera på Canada Tidningen

Det var härmligt.

Missis Sjöberg hade varit sick, och doktorn hade sagt att det var bestämdt något hemligt poison gumman fått i sig och att det skulle bli "coroner's inquest" om hon kolade vippen. Men si, missis Sjöberg kom sig och var snart på benen igen och lika led mot sin man, hvilket kom Sjöberg att tyst och stilla reflektera för sig själf:

"De va' jaggu bra harmlit att de inte ble' någe åf me' den där inquestion på cornern."

En hemgjord fyllbult.

För Svenska Canada-Tidningen.

Att skrämma en flicka från norra Sverige är ingen lätt sak, och huruvida jag lyckades den sista Luciferskvällen, det vet jag ej. Här i landet är det tillåtet att spela allehanda spratt på "Halloween". Både gammal och ung deltager.

Gerda hette flickan, från Medelpad, förstås, hvarifrån alla vackra töser komma. Hon har ännu ej låtit en karl sticka sin näsa in i sin sängkammare. Därföre skulle det ju göra ett ovanligt intryck på Gerda, om hon vid sin hemkomst från arbetet fann en karl ligga full i hennes säng.

Med värdens och värdinnans hjälp började vi att fabricera en karl på 6 fot. Ett par af mina gråa byxor stoppades med två filtar, en gammal prästrock uppstoppades, med två kuddar bildades en extra fin mage och dito bröst. I armarna stoppade jag 6 handdukar. Sedan gjorde vi hufvudet. Därtill åtgick 6 par strumpor och ett lakan. Hår, ögonbryn och skägg gjordes af fårskinn från en gammal pels. En mössa med stor skärm anskaffades och trycktes långt ner i pannan. En resårsko på ena foten och en stöfvel på den andra. Sedan lades vår man i Gerdas bädd. Han hade tydligen lagt sig vårdslöst, ty ena foten låg ofvanpå täcket, den andra under. I handen satte vi en ölflaska och på golfvet låg en dito, tom förstås.

Sedan släckte vi ljuset och lämnade dörren på glänt.

Klockan närmade sig 10 på kvällen, den vanliga tiden för Gärda att komma hem. I mitt rum midt emot stodo underteckned samt två af husets gäster på lur. I badrummet stod värden och värdinnan på lur. Vi hade ej väntat länge, förrän dörren åt gatan öppnas, och med raska steg kom Gerda uppför trappan, öppnade sin dörr, trädde in och tände sitt ljus på byrån. Vi tittade alla genom våra dörrar. Gerda tog af hatten, vände sig sedan mot sängen, såg mannen i sängen och gaf till att gällt skrika på polis. Med två språng var flickan nere för trapporna, skrek polis sju gånger under färden ut på gatan. Och värkligen, där stod i hörnet en af Winnipegs 6 fot och 2 tum långa poliser, och innan jag hade hunnit stanna henne, hade hon redan raporterat för polisen, att det var en full man i hennes bädd.

Jag gömde mig bakom knuten. Med långa och säkra steg klef polisen uppför trappan. Gärda, som gick några steg bakom, hviskade: "Dörren till vänster". Han öppnade den, trädde in, och med en kännares erfarenhet såg han, att mannen var hemgjord och förklarade för Gärda, att hon skulle akta sig för att drifva med polisen. Därpå skrattade hon åt det hela, och jag fick naturligtvis skulden och förlorade för evigt Gerdas vänskap.

F. E. U.

Fredrik.

Af Hazze Z.

Jag hade slutat frukosten och gick ut på verandan. Fjärden låg vid och djupt blå där nere. Solen lyste. Jag lade märke till, att vinden gått vackra vägen, och jag väntade mig en härlig dag.

Jungfrun kom med ett telegram. Jag höll det i handen och tänkte: Jag känner ingen oro öfver innehållet. Och ändå vet jag inte alls, hvad det kan vara. En begäran om något. Ett brådskande svar på en fråga.

Min hustru kom ut.

"Här är ett telegram", sade jag. "Kan du gissa, hvad det innehåller?"

"Jag löser inga gåtor så här dags. Bryt det och se efter."

Jag bröt och läste:

"Sökt dig i staden. Kommer med 4.30-båten. Hälsa din hustru.

Fredrik."

"Detta hade du aldrig kunnat gissa", sade jag.

"Nej. Hvem är Fredrik?"

"Har inte en aning om den saken. Jag känner bara en Fredrik och han söker mig inte och far inte häller till mig."

"Kanske telegrammet är till någon annan?"

"Nej, adressen är riktig. Fredrik, hvem han nu är, kommer klockan sju. Du bör ta på dig en bättre klänning och tvätta barnen en kvart före, så att de hålla sig rena."

Min hustru gick. Jag blef ensam och glömde Fredrik i min motorbåt mellan kobbarna mot hafvet. Det var en underbar dag.

Då vi ätit middag, sade jag till min hustru:

"Klockan är strax sju, låt oss gå ned och möta Fredrik!"

Vi gingo till bryggan. Där var den vanliga societeten. Den unge målaren med den röda mössan och den försiktiga gången. Där var också den franska damen, som trodde allt, hvad man sade henne. Hon gaf mig hela sin själ i sina stora ljusblå ögon och jag sade:

"I dag på morgonen har det utbrutit revolution i Paris. Hela staden är försatt i belägringstillstånd. Man skjuter på gatorna, så att man inte hör, hvad man säger, utan måste gå in i portarna, då man vill tala med hvarandra."

"Min mor! Min mor!" sade den franska damen, ty hennes mor bodde i Paris.

"Alla kvinnor och barn ha förts ut på en äng utanför staden", sade jag lugnande.

I detsamma kom båten. Den stack fram bakom udden, och jag hviskade till min hustru:

"Var vänlig mot Fredrik!"

Båten lade till. Kaptenen lyfte på mössan för mig, för den unge målaren och för den franska damen, som ropade upp i luften:

"Är det något nytt?"

En äldre herre gick i land. Det är inte Fredrik, tänkte jag. Ty jag kände igen den äldre herrn. Han var gift med en dam, som hade herrekiperingsaffär, och hon var kvar i staden, ty det går åt mycket kragar på sommaren.

En fru och hennes dotter stego i land. Jag kände dem och hälsade. I detsamma steg en herre fram på landgången. Det var en stor, kraftig man, elegant klädd, med något djärft och säkert i sitt väsen, som jag inte förut sett på den landgången. Han steg i land och såg sig omkring. Så gick han rätt på mig, slog mig på axeln och sade med verklig och oförställd glädje:

"Här har du mig, gamle gosse!"

Det var Fredrik.

Jag hade aldrig sett mannen förr. Han kände mig. Vi voro bröder! Vi voro gamla gossar med hvarandra! Han fortsatte att prata:

"Nå, hur har du det här ute? Ungarna må bra? Och Märta?"

Han visste, hvad min hustru hette!

"Tack, tack", sade jag, "alla må bra. Alla må mycket bra. Tack! Tack!"

Han räckte mig en liten kappsäck och sade:

"Den här tar du! Den stora kör vi upp sedan. Du blef väl öfverraskad öfver att jag kom —?"

I detsamma kom min hustru. Fredriks ansikte strålade upp. Han bugade sig djupt och sade:

"Skönare för hvar gång jag ser dig!"

Min hustru gaf mig en förtviflad blick, men jag sade:

"Fredriks stora koffert köres upp sedan. Fredrik har nämligen en stor koffert utom den här lilla väskan, som jag skall bära. Fredrik har en mycket stor koffert."

Min hustru stirrade. Och vi gingo alla tre uppför backen till villan.

"Du bor vackert", sade Fredrik. "Hvad ger du för den där? Nå, det angår mig inte. Hvar skall jag bo?"

"Hvar du vill", sade jag. "Hvar du vill, gamle gosse."

"Nu känner jag igen dig", sade Fredrik.

"Det är synd, att jag inte kan säga detsamma om dig", sade jag litet sväfvande.

"Hursådå? Va?? Har jag åldrats? Nej, du gubbe lilla, jag håller mina 80, och det har jag gjort i 6 år, du. Tycker du Märta, att jag har fetmat?"

"Nej", sade Märta, "åtminstone inte något att tala om."

Vi fingo in Fredrik i gästrummet och jag blef för ett ögonblick ensam med min hustru.

"Hvem — är — människan?!!" sade Märta.

"Det är Fredrik", sade jag. "Han, som telegraferade i morse, att han skulle komma. Det är han."

"Ska — han — bo när — hos — oss??"

"Det ser så ut. Han har åtminstone tänkt det."

Vi stodo på gårdsplanen. Fredrik stack ut hufvudet genom fönstret och ropade:

"Tvål får du ge mig, min ligger i stora kofferten."

"Märta kommer strax med en tvål", ropade jag tillbaka.

Men Märta gick in i sängkammaren, sträckte armarna i luften och föll baklänges i sängen. Det är hennes sätt.

Jag fick själf gå upp med tvålen.

Fredrik hade tagit af sig i skjortärmarna och ordnade med sin toalett.

"Jag har inte haft det roligt, må du tro", sade han, "på sista tiden. Det där med Alma tog mig djupt."

"Jag förstår det", sade jag. "Hvilken Alma kan det vara?" tänkte jag. "Är han gift eller förlofvad?"

"Men kvinnorna äro sådana!"

"Har du något att beklaga dig öfver?"

"Inte nu! Inte just nu! Men man kan aldrig veta!"

"Alma har rest."

"Det var bäst", sade jag.

"Ja, hon ville själf det."

"Så klokt".

Fredrik var klädd, och vi gingo ned på verandan. Vi drucko litet punsch och Märta var med. Fredrik var vid utmärkt humör, han skämtade och pratade och fick min hustru att skratta tre gånger.

Den stora kofferten bars upp. Jag sprang efter i trappan och tittade på adresslappen. Där stod: Fredrik Lundholm.

Ingenting vidare. Lundholm. Han hette Lundholm! Alltid något.

Fredrik Lundholm stannade hos oss. Efter 3 dagar kände vi hvarann för hela lifvet. Fredrik var oumbärlig. Han lekte med barnen, hjälpte mig med båten och vann min hustrus hjärta. En dag sade hon:

"Du skulle vara som Fredrik! Han är glad och hjälpsam — med honom har man aldrig tråkigt."

Jag blef litet fundersam. Men lifvet gick. I sol och frid.

Då Fredrik varit hos oss i 8 dagar, fick han ett bref. Han läste det, blef allvarlig och sade:

"Ja, kära gosse, nu är det slut med det här. Jag reser i morgon bittida."

"Ja", sade jag. "Jag förstår. Men det var mycket tråkigt. Vi ha ju haft så trefligt tillsammans. Du måste snart komma igen!"

"Kanhända", sade Fredrik.

Min hustru blef mycket ledsen, då hon hörde, att Fredrik skulle resa. Jag sade henne, att det var Almas fel alltsammans, och hon sade, att Alma var en dålig kvinna.

Vi följde Fredrik till båten på morgonen. Det var mycket tidigt, men vi voro uppe allesammans. Fredrik gick ombord, båten lade ut och försvann, men länge lyste hans hvita, fladdrande näsduk från akterdäck.

Vi gingo tysta hem. Vid grinden stannade vi och Märta sade:

"Hvem var han egentligen?"

"Jag vet inte", sade jag. "Men kanske att vi hade glädje af honom, därför att vi inte visste, hvem han var. Jag saknar honom."

Jag kom in i mitt rum. På mitt skrifbord låg ett bref, som jag läste 2 ordentliga gånger. Det löd:

Herr redaktör!

För en vecka sedan satt jag med några vänner, och vi talade om, hvar jag bäst kunde tillbringa en veckas ledighet. Någon af vännerna, som kände er, nämnde ert namn och talade om den vackra plats, där ni bor. Far dit, sade han. Jag förklarade, att vi ej kände hvarandra. Men så plötsligt fick jag en idé: Jag sade till mina vänner: Vill ni hålla vad med mig, att jag skall bo hos mannen en hel vecka utan att vara bjuden eller förut presenterad?!

Vadet ingicks. Villkoren gjordes upp på det noggrannaste och jag skaffade mig några upplysningar om Er och er familj. Sedan vet ni, hur det gick. Jag har vunnit vadet, men nu skäms jag för alltsammans. Jag måste berätta er sanningen. Kan ni förlåta mig. Jag skall aldrig göra så mer. Åtminstone inte med er.

Eder ödmjuke

Fredrik.

Jag gick ut och lämnade brefvet till min hustru. Hon läste det med vild fart, så sade hon: "O!" så läste hon det en gång till, så drog hon en djup suck och så sade hon:

"Det var i alla fall en mycket trefflig karl!"

EN ERIARFÄRD.

* * * * *

Nog var han väl gammal och härjad af åren
han Pelle, den stormrike husbond' på Hörn,
och krokig i kroppen och gråhad i håren,
men ännu han blickade skarpt som en örn,

så snart som det gällde att vakta på Lina,
hans dotter, en jänta på aderton år,
med kinder som rosor så blommande fina,
med ögon som bläklint, med korngyllne hår.

Vi gossar, vi fingo knappt skåda åt skatten,
ty gubben han kunde allt vakta, gunås.
Om dagen han följde sin tös och om natten
han höll henne gömd bakom riglar och lås.

Men Johan i Bo det var en, som på fickan
just inte har styfrar, men fullärd och vis
i älskog det var han och förde med flickan
bak ryggen på gubben sin ögonkurtis.

Han tyckte till sist, att han borde bli mågen
åt gubben på Hörn och fann utväg som dög;
Med kärlek i kroppen och illfund i hågen
en kväll ned till Hörngården sakta han smög.

Han gömde sig där invid stugan vid knuten,
som vetter åt vallen, som ligger i väst,
och kurade hop sig och spände ut truten
och gnäggade till ackurat som en häst.

Han gnäggade muntert en tre, fyra gånger,
och då slogs allt stugdörren upp, må ni tro,
och husbond' på Hörn, som en blixt, i kalsonger
och skjorta kom rännandes ut och skrek "ptro".

Det flög en, förstår man, med fart genom skallen
att Brunte, hans häst, hade slitit sig lös
och åt sig koliksjuk på klöfvervallen,
då glömde han pojkar och vakt och tös.
Han gnodde till vallen — det sad's, att den natten
ett spöke i hvitt man man på Hörngården såg.
Men Johan han tassade sakta som katten
på trappan till loftet, där Hörnjäntan låg.

Och gubben, som flåsande svett sprungit runde
kring tegar och åkrar, han gjorde en sväng
till stallet, där Brunte beskedligt stod bunden.
Förargad och snopen kröp Pelle i säng.

Och sent nog på morgonen vaknade gubben
och tog sig en titt på sin förstugubro,
och där, antura, stod Lina i stubben
och gaf en adjösskyss åt Johan i Bo!

Nu blef det förstås, när allt detta begaf sig,
i socknen ett himmelens slammer och snack,
ja, Skvallrare-Lena bröt benet utaf sig
i brådskan och halkan — Gud vare tack!

Men gubben på Hörn, var han gick måste höra
från fnittrande ungdom ett gäckande "ptro".
Till sist fanns ej annat för honom att göra
än gifta sin Lina med Johan i Bo.

Oscar Stjerne.

En upplysning.

Den resande: "Kan du säga mig hvad klockan är?"
Gossen: "Ja, ho ä tolf, för di ringer medda ve herrgårn."
Den resande: "Tack, ja trodde hon var mera."
Gossen: "Naj, här i byn blir ho allri mer, för när ho kommer så långt, så börjar ho på ett igen."

EN JULDRÖM.

(Forts. fr. sid. 4.)

en silkesschalett af Rask, som är knekt på roten.

Till julottan får hon åka med det öfriga tjänstefolket i stora slädar, nedbäddad i halm och fällar. Genom djupaste tallskog går färden mellan höga drifvor, och drängarnas glada rop eka mellan talistammarna. Hon hör i drömmen, huru slädbjällrorna söka öfverrösta storklockans klang i kyrktornet.

Och därinne i templet i julljusröken ser hon honom, Rask, hög och grann med det lockiga håret och den trotsande läppen — — eller är det Ville — —? Ibland är det Ville och då är hon så innerligt nöjd och lycklig, men så åter är det Rask, och så griper henne ängslan midt i all glädjen. Det är skönt att drömma om julljus och julsång och höra hemkyrkans orgeltoner milda och smekande i drömmen. Så ser hon honom igen och nu är det bestämdt Ville. — Men så hviskar en hård röst, att det ej är han — att Ville aldrig kommer åter, och då gör det så hemskt ondt i hjärtat, att gamla Stina rycker till och söker resa på sig. Hon stirrade ut mot de snöhöljda cypresserna och kände på sig, att det blott varit en dröm. Han kunde ännu komma — — han skulle — han måste komma, och så sjönk hon matt tillbaka i sin kära stol igen. Det var så varmt och godt att få sitta still, och snön såg så kall ut därute. Alldeles som därhemma, då de hade julkalas på herrgården. Så drömde hon igen. Nu var det stort julkalas på herrgården, och allt folket skulle samlas i stora salen, som lyste med gnistrande kristallkronor och ljus i oändlighet.

Midt på det hvitskurade golfvet stod den väldiga granen, prunkande med stjärnor och ljus, dignande under bördan af äpplen och nötter. Julen skulle dansas in på gammalt sätt och drängarna skulle få ta sig en svängom med själfvaste fröknarna, och herrarna skulle gå i ringdans med Lillstina och de andra pigorna. Och Rask var där och gamle Knekta-Jonas, som var så dråplig att rimma för gröten, och ställpojken sjöng och gnolade: "Nu är det jul igen", och guvernanten slog upp pianot för att leda festen. Men ingen sång, ingen ringdans blef det af. Man liksom väntade någon, som skulle komma. Lillstina greps af beklämning och spanade ut i månskenet. "Nu kommer han", hviskade hon. Där borta i skogsbrynet såg non en svart punkt, som blef större och större, så hörde hon bjällrorna, hvars klang blef allt starkare och starkare. Men så försvunno hästarna och det såg ut, som en automobil glidit ljudlöst fram öfver det hvita fältet. I månskenet ser hon, hur den underliga släden stannar framför den stora trappan och ut tumlar en stor, grann, pälsklädd karl, som hjälper hustru och barn uppför trappan.

Hon tycker sig stå ensam i den stora salen, där julljusen flämta i luftdraget, då dörrarna slås upp på vid gafvel.

"Ville — min Ville — jag visste väl, att du ändock skulle komma till sist" — och så borrar gamla Stina sitt trötta hufvud och längtande hjärta djupt, djupt in i en öppen famn och kraftiga armar omfamna en skälfvande svag kropp.

"Nå, men Ville då... inte så hårdt ... aj... du hurtar mej... släpp mej, Ville... då gör ondt... ja kväfs... ja tror ja d...

Och så funno de gamla Stina Rask sittande kall och stel i sin stol med sin kära bok i knäet och ett oförklarligt leende öfver de stelnade dragen. Man hade undrat, hvarför hon ej varit på sin gamla plats i julottan, och så hade man tittat in på vägen hem.

Nog sade doktorn, då han kom, att det var slag och ålderdomssvaghet och sådant där, som han läst sig till, men inte hade han en aning om, att den hemkomne sonen omfamnat sin gamla mor så häftigt, att hon dött i drömd glädje.

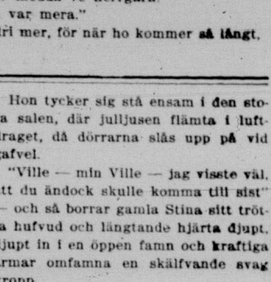

Jaktlycka.

"Fick ni nå'nting förra jaktsäsongen?"

"Hm!... Jag fick 39 dagars fängelse för jag sköt en ko."

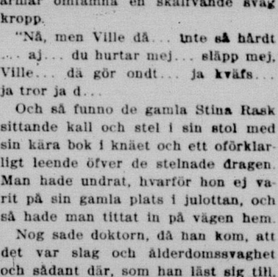

Romantiskt.

"Släpp mina händer, mr Peterzon."

"No, miss Kunigunda, jag släpper dem inte förrän du lofvat bli min."

"Yes, släpp dem, så jag kan lappa till muskiten, som sticker mig på skenbenet."

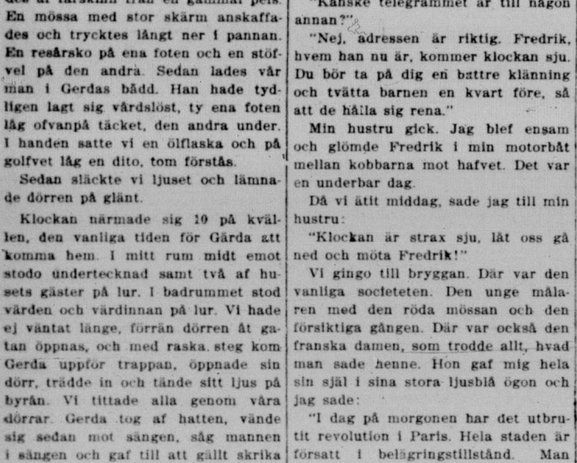

I skolan.

Skolläraren vid jullofvet: "Nja mina barn, när vi nu skiljas åt på denna sidan jul sau ska ja önska er alla tre saker å alla tre så börja di med f, å de å frid, fröjd å ett godt samvete."

Öfverträffad.

Den unge friaren (till föremålet): "Ack, fröken Anna, jag är kär öfver öronen i er."

"Verkligen! Men kusin Wilhelm har sagt mig precis detsamma."

"Det kan väl hända, men jag har längre öron än han."

CANADA NYHETER.

Vinterutställningen i Guelph, Ont., som hölls förliden vecka, blef en storartad success.

En militärskola öppnades förliden vecka i London, Ont., och 60 voro första dagen inskrifna.

Ontarios inkomster för det just afslutade fiskaläret uppgå med under året lånade pängar till $19,577,414.

En utställning af "dressed poultry", den tredje i ordningen, hölls förliden vecka i Brandon och blef en stor success.

En häftig eldsvåda utbröt i onsdags kväll i Fenelon Falls, Ont., hvarvid fyra hus vid Main str. totalt förstördes.

Nedbrunnen elevator. Förliden dag nedbrann en elevator i Deloraine, Man., ägd af F. J. Hassard. Man vet icke, hur elden uppkommit.

Fem drunkna. Två män, en kvinna och två barn drunknade i Longue Sault Rapids i St. Lawrence floden i onsdags kväll, då en båt kantrade.

Då polisen förliden dag skulle arrestera Karl Holmes i Cobalt, Ont., som stulit sex kreatur, gick han rättvisan i förväg och beröfvade sig lifvet.

Utnämningen af Frank Stillman Barnard i Victoria, B. C., till lieutenant-governor af British Columbia har officielt tillkännagifvits i Canada Gazette.

Ett möte af liberaler från Qu'Appelle valkrets hölls förliden vecka i Wolseley, Sask., hvarvid Levi Thompson nominerades till liberal kandidat för valkretsen.

I en tågsammanstötning 11 mil öster om Cayuga, Ont., förliden torsdag blefvo lokomotivföraren Joseph Beckley, eldaren Sam Courtenay och bromsaren Earl Precoor dödade.

Dödsfall. Mr. O. Persson, som har en son, mr. Fred Person, bosatt i Calgary, afled stilla och fridfullt den 7 nov. i en ålder af 60 år. S.C.T. beklagar sorgen.

Tre dödade. Mr. och mrs. Moses Cameron och mrs. H. Dupuis, som äro bosatta i närheten af Vankleek, Ont., dödades förliden dag, då deras vagn öfverkördes af ett järnvägståg.

Eldsvåda. Dominion Cartage companys varuhus i Macleod, Alberta, förstördes natten till förliden söndag af eld. Förlusten beräknas till $5,000. Om eldens uppkomst känner man intet.

Mr. Hjalmar Tideman, som i ett och halft år varit manager för Fraser Lumber co. i Plaster Rock, N. B., afgår den 1 jan. från denna befattning för att inom den närmaste framtiden tillträda en förmånligare plats.

Canadas spannmålsförråd. Den 26 nov. funnos i Canadas elevatorer 13,-69,401 bushels hvete mot 17,038,175 bushels vid samma tid förlidet år. Af annan spannmål fanns den 26 dec. 5,-979,214 bushels mot 14,910,371.

Mr. W. Heggmark, vår energiske "flygare", har nyligen besökt Canwood, där han skaffat en hel massa nya prenumeranter. Vi bedja alla hafva dollarn redo, när mr. Heggmark kommer.

P. B. Mignault, K. C., Montreal, har utnämnts till medlem af den canadensiska sektionen af International Waterways commission. Han efterträder Hon. T. Casgrain, som nyligen utnämndes till generalpostmästare.

Canadian Peace Centenary association höll förliden onsdag möte i Ottawa, hvarvid beslöts, att den beramade hundraårsfästen skall få en mindre fästlig karaktär än från början afsedt var, på grund af kriget.

Ett "banish-the-bar" konvent hölls förliden onsdag i Regina. Af detta möte framgick, att nykterhetsvännerna i Saskatchewan ämna anhålla hos båda partiens kandidater om att de understödja deras sak, och om de icke vilja det, uppställa en egen kandidat.

Mord och självmordsförsök. Guy Argles ihjälsköt i fredags kväll sin värdinna mrs. Edith McFarland, hvilken han på sista tiden visat en viss uppmärksamhet. Han vände därefter vapnet mot sig själf. Man har föga hopp om hans tillfrisknande.

Hon. George J. Clark, attorney-general i New Brunswick, har af provinsens guvernör uppmanats att bilda regering efter premierminister Flemming, som nyligen afgick. Mr. Clark har ännu icke officielt svarat härpå, men det tages för gifvet, att han kommer att blifva New Brunswicks näste premierminister.

Arresterade blefvo i tisdags f. v. Charles Nedoba och John Pollock vid Peoples, Sask., emedan de systematiskt förfalskat konduktör T. E. Taskers namn på godsvagnar, som föra spannmål till Winnipeg. De fördes till Melville, där Nedoba i sin cell försökte begå självmord. Han fördes till sjukhus, och man tror, att han skall tillfriskna.

Kipling, Sask. Ett högtidligt bröllop firades inom Sv. Luth. Edenförsamlingen, omkring 7 mil sydöst om Kipling, den 8de dennes, då herr Erik Abrahamson förenades i äktenskap med fröken Inga Erickson i närvaro af ett 70-tal släktingar och vänner. Bröllopet hölls i herr och fru Abraham Andersons rymliga och vackra hem, brudgummens föräldrahem, hvilket och kommer att blifva de nygiftas hem. Under det fröken Mary Nelson, Immanuel-församlingens i Percival orgelnist, lät tonerna af Lohengrins vackra bröllopsmarsch ljuda från orgeln tågade brudparet, ledsagade af herr Oto Abrahamson (en broder till brudgummen) såsom marskalk och fröken Anna Forsberg såsom brudtärna, in i hemmets förmak, där den högtidliga vigseln förrättades af pastor C. Thunberg. Sedan vigseln förrättats vände brudparet samt marskalken och tärnan sig mot de i huset församlade, hvilka stående afsjöngo sv. psalmen 337, som har följande lydelse:

"Nu blott för världen två, För Gud ett lif en anda, De hulda makar gå Att sina öden blanda Och dela ljuft och ledt, Allt efter ditt behag, O du, som vis beredt Så klar som mulen dag!

Välsigna det förbund, De vid din kärlek trygga, Låt dem sitt hopp hvar stund På dig allena bygga, Och sist, när jordens band Af döden lösas opp I fridens ställa land Fullborda deras lopp!"

Det sades skrifvaren af dessa rader att det var en sed i Jämtland att såsjunga denna psalm omedelbart efter vigselakten. Och afsjungandet af denna psalm vid det här omtalade brölloppet den 8:de dennes, bidrog i en e'ringa mån till att höja stämningen och högtidligheten. Sedan nämnda psalm afsjungits lyckönskades brudparet af alla närvarande. Lite senare serverades en finfin bröllopsmåltid. Och under det att denna affäts förekommo korta tal af pastor Thunberg och herr Forsberg från Dubuc. Der förre sade bland annat: "Låten Kristi ord rikligen bo ibland eder, säger apostoln till församlingen. Men detta gäller äfven den lilla församling, som vi kalla familjen. I många hem taias det mer än tillräckligt om jordiska ting, men om Guds ord är det tyst som i grafven. Och just på grund af detta förhållande uppkomma så många familjetvister och annan huslig eländighet. Herren har sagt: "Mitt hus är ett bönehus", och hvarje kristligt brudpar bör säga: Vårt hus är ett bönehus. Kära brudgum och brud! Låten dock Guds ord få hjärterum och husrum hos Eder! Gören dock Edert hus till ett bönehus, där hvar gärning blir helgad genom bön! Herren sade till sina sändebud, att när de inträdde i ett hus, skulle de säga: Frid vare med detta hus. Hur mycket bören då icke I, när I träden öfver tröskeln till Edert eget hus, säga: Frid vare med detta hus och arbeta på att framkalla och bevara husfriden. Men Guds frid skapar den sanna husfriden." Herr Forsberg sade bland annat följande: "Glömmen ej att I ej ären änglar utan endast ofullkomliga människor, som lätt kunnen förfela Eder. På grund utaf att människan är ofullkomlig uppkomma lätt små tvister i hvarje hem. Men uppgören dessa tvister medan de äro små och låten dem ej växa tills de blifva stora som berg, hvilka åtskilja Eder. På det hjärtligaste tillönskar jag Eder lycka och välsignelse." Senare på aftonen sjöngos flera vackra och passande sånger af en del af de tillstädesvarande, ett poem upplästes, och herr Music, principal för skolan i Kipling, deklamerade ett vackert stycke. Till sist hölls aftonbön, hvarefter de flesta gästerna aflägsnade sig.

Brudgummen är en välbergad farmare och äger en half sektion land intill sin faders farm. Men fader och son ha byggt åbyggnaderna å deras land tillsammans. Under 3 års tid har herr E. Abrahamson haft sin farm utarrenderad och själf arbetat med snickring. Nu kommer han att bruka både sin egen och sin faders farm. Det var under det han var ute på snickarearbete i Shaunavon, Sask., som han först blef bekant med sin brud, som är af dansk börd och som vistats här i landet 4 år. Under dessa år har hon lyckats spara ihop närmare $400. Fru Abrahamson är endast 21 år. Herr och fru Abrahamson fingo emottaga många vackra och värdefulla bröllopsgåfvor. Lycka och välsignelse tillönskas dem!

ENSLINGENS JUL.

(Forts. fr. sid. 2.)

Där är fortfarande tomt och dystert. Hon, den kära makan, som brukade möta honom med en öm smekning, och med sitt glada väsen och skratt, alltid höll missmodet på afstånd, hon var nu borta — för alltid — ingen kär liten barnunge, som jollrande och smekande kunde ge honom någon lindring — hvad hade han nu att leva för — var det någon mening i att söka förlänga och uppehålla ett lif, som blifvit så glädje- och hopplöst. — Vore det ej ändå bäst att med ens göra slut på ett sådant tillstånd. — Men tanken för honom öfver tröskeln in i det oändliga, tanken på odödligheten och en vedergällning efter detta lifvet var för starkt inrotat ända sedan han som barn låg i sin moders knä, och hon lärde honom de små barnabönerna. — Nej, han vågar ej begå denna handling. Hans gudfruktiga fader och moder ha för länge sedan gått ur tiden. Han erinrar sig sin döende moders sista ord: "Min son, säg, vill du lofva din moder att du vill hålla ut. Så att hvad du än har att genomgå, hon ändå får möta dig — älsklingsbarnet, i ett bättre lif efter detta." Hans moders och faders bild stå så klart för hans ögon. Hvar äro de nu? Blicka de månne nu ned på sitt olyckliga barn? Hvad veta vi människor! gråtande sjunker han ned på sina knän och beder till den osynliga, men barmhärtige allfadern, om att dock få någon tröst, någon lindring i sin smärta.

Han går åter ut, för att se om det ej ändå med sista posten på julaftonen, kunde ha kommit något bref, eller julhälsning från någon vän. "Jo, det fanns nu verkligen något, däribland ett vykort, hvilket tycktes särskildt slå an på det sjuka sinnet, och hvad innehöll detta vykort? — en vänlig julhälsning, en tillönskan om en glad jul och en påminnelse om vårt gamla kära hemland Sverige. Det var allt — någonting i och för sig helt vanligt detta, men, det var från en god vän, hvilken han alls ej hade väntat skulle hinna med att den gången äfven tänka på en sådan obemärkt medmänniska. — Tankar och reflektioner följde på hvarandra. hvem var då denna vännen — en för de flästa landsmän här ute väl bekant man, en visserligen ännu helt ung man, men som dock kunnat svinga sig upp till en högre befattning här i landet, och som genom sitt vinnande sätt och vänsälla förtroendeingifvande utseende också vunnit så mycken popularitet. — Också han har haft att arbeta sig upp och fram genom många svårigheter. Saknade icke också han fördelen af att i egen familjekrets fira sin jul, men, ändå tänker han på andra, och söker att hjälpa och sprida lifsglädje hvar han kan. Med ens står det klart för enslingen, att han är ej ensam, ändå vänner som tänka på honom, och en gnista af ljus, kanske också hopp, börjar tändas och spira i den sorgbundna själen och med nytt mod kan han fira sin jul och på juldagsmorgonen gå upp i templet och instämma i sången: "Ära vare Gud i höjden och frid på jorden", etc.

— — —

Nytt år stundar. Nya vedermödor och sorger, men också kanske fröjder och lycka. Lifvet är så växlingsrikt, men må vi alla möta det nya året med en fast föresats att skaka af oss den kalla isiga likgiltighetsmanteln, som så gärna under den ofta nog så hårda kampen för tillvaron härute, vill breda sig öfver våra sinnen, och hvar i sin stad, ännu mera söka att sprida sann lifsglädje och lefnadsmod — ett mera vänligt bemötande, ett vänligt ord, och ett mera varmt deltagande i andras sorg eller nöd, det kostar ej så mycket, men är af så oberäkneligt värde för oss människor. Det kan skingra sorgens och dysterhetens dimmor, och gifva mången lefnadstrött medmänniska nytt mod och hopp, och göra lifvet för oss en och hvar härute i främlingslandet ljusare och drägligare.

Får nu tillönska så väl denna tidnings redaktion, som alla dess medarbetare, vänner och läsare, ETT GODT NYTT ÅR.

Landsman.

MANNEN FRÅN CANADA.

(Forts. fr. sid. 2.)

därom. Intet mer har jag dessa sista dagar fruktat, än att du skulle dö, utan att jag fick säga dig detta.

Sjuklingen lyssnar. Han rör på läpparna för att svara, och endast sedan han under flera minuter, samlat sina krafter, kommer det med matt stämma:

— Den stunden trodde jag aldrig skulle komma, Erik Stjernblad, då jag kunde säga dig, som tog min käraste ifrån mig, ett förlåtelsens ord, och du må tro, att det kostade på mig att icke låta dig nedskjutas som en hund af fienden. Nu har jag sock förlåtit dig, och som en sista bön — ty jag känner, att jag icke länge kan lefva — beder jag dig att taga väl vara på den kvinna, som jag en gång hoppades skulle blifva min brud, men som jag vet blef din. Jag vill äfven bedja dig att icke omtala för någon mitt verkliga namn. Må man glömma hvem jag varit och endast minnas min sista handling...

Han tystnar och sluter uttröttad sina ögon. Än en gång öppnar han dem och framviskar:

— Hur har allt gått?

— Bättre än vi hoppats, svarar officeren. Men jag skall icke uttröttа dig, utan endast omtala, att fiendens landstigningsförsök, ledt af den patrull, som öfverraskade oss, tillbakaslagits, och till julen kunna vi vänta fred. Lyckans sol synes åter ha gått upp för Sverige.

— Lyckans sol har gått upp för Sverige, mumlar den sårade. Lyckans sol... Sverige...

Med Sveriges namn på sina läppar lämnar Mannen från Canada det jordiska.

•

På den plats, där No. 15 lades till hvila under en gran i batteriets närhet, reste hans kamrater ett enkelt kors, på hvilket stod skrifvet:

"Mannen från Canada".

Mera behöfdes icke häller, ty de som kändt honom, visste, att han varit trogen sitt fädernestand. Och däraf slöt man, att han äfven varit trogen sitt nya fosterland.

En stor seger.

Resultatenu af dominionvalen på New Zealand äro som följer: För mr. Masseys regering 38, för oppositionen 20, för socialdemokraterna 5, tre platser icke bestämda. Detta resultat anses som en stor seger för premierminister Massey.

Sv.-amerikansk kyrka nedbrunnen.

Svenska lutherska kyrkan i Pontiac, R. I., blef totalt förstörd genom eldsvåda vid ½2-tiden på middagen i måndags f. v. Eldflammor sågos utkomma från kyrkans torn, och innan en timma förgått, var hela kyrkan i aska. Troligt är att eldens uppkomst härleder sig från de elektriska trådar, hvilka antagligen varit i olag. Endast silfret och några böcker blefvo räddade.

Orkan rasar i Sverige.

Stockholm, d. 6 dec. — Under de senaste tjugufyra timmarna ha orkaneller cyklonartade stormar rasat öfver hela landet, orsakande kolossal förstörelse. Flera järnvägslinjer till kusten rapporteras förstörda.

Colorado-strejken afblåst.

Colorados stora kolstrejk i både de norra och södra kolfälten blef i onsdags officiellt förklarad upphäfd genom beslut fattadt vid speciellt konvent af United Mine Workers Colorado distrikt. Beslutet var enhälligt Konventet antog regeringens förslag att afblåsa striden och lämna strejkafgörandet till den af president Wilson utsedda undersöknings-komitén.

Anbud på kol.

Statens järnvägar ha gifvit Förenta Staterna anbud på 130,000 ton kol enligt ett telegram från Stockholm i måndags f. v. Leveransen skall ske under de tre första månaderna nästa år. Detta är första gången ett sådant anbud gifvits.

ECZEMA SPECIFIC

botar absolut Ekzema, Salt Rheum, Barber Itch, Black Head, Finnar, gamla sår, skaf, klåda, Itching Piles och många andra hudsjukdomar. Sänd per post $1.50. Skrif och förklara eder sjukdom. Har hundratals goda råd.

S. ALMKLOV, apotekare,
Bx R. Cooperstown, N. Dak.

KAFE KAFE KAFE

För att rädda den kaffeälskande allmänheten från fullständig torka har Mrs. Anderson, 290 Lizzie St., öppnat kafé. Förstklassig servering, trefliga rum, samt i allt ett godt bemötande.

OBS.! HEMBAKADT BRÖD!

Kom och gör ett försök.

G. NOBLE,
LÄSSMED.

Dörrexpert. Specialist på Yale-lås. Kassaskåpskombinationer. Rakhyflar slipas.
Tel. Garry 2040. 237 Notre Dame ave.

THE LIGHTFOOT TRANSFER

Specialitet: Möbel och pianoflyttning.
$1.25 pr timme, en man och vagn.
$1.50 pr timme, två man och vagn.
Kontorstelefon: Garry 5071
Nattelefon: Garry 1227.
Kontor: 544 Elgin ave., Winnipeg.

S. STAKAN
DEN FASHIONABLE
FÖRSTKLASSIG DAMSKRÄDDARE
Kjolar och klädningslif till salu.
315 LOGAN AVE., WINNIPEG.

BAD, MASSAGE OCH "PHYSICAL CULTURE"

Bright's disease, reumatism, diabetes, dropsy, galisten, förstoppning, njur- och blässjukdomar och all slags nervositet kureras genom vår behandling med Robinsons berömda brunnsvatten. Tusentals fall, som uppgifvits af läkare hafva botats af denna metod. Skrif eller besök oss och erhåll upplysningar.

288 Graham Ave.
Tel. Main 1560, Winnipeg.

COAL WOOD
J. G. HARGRAVE & CO. Ltd
WHOLESALE & RETAIL
334 MAIN ST
WINNIPEG

ELEKTRISKA START
MASKINER
GASOLINE OCH KEROSINE

Vi hafva den enda elektriska startmaskinen i marknaden. Fabrikanterna hafva öfvervunnit svårigheterna i startande till den grad, att en kvinna med deras elektriska startare kan sätta i gång en 50 hästkrafters maskin ensam. Vår 2 hästkrafters gasolin maskin säljes för $48.50 f. o. b. Winnipeg. På större maskiner uppgifves pris på anhållan.

KELLY-DUPLEX kvarnar
FYRA ORSAKER HVARFÖR DETTA ÄR DEN BÄSTA KVARNEN I MARKNADEN.

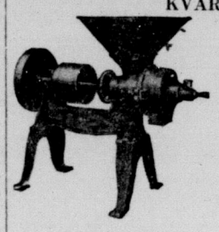

Pris på begäran.
Efterskrif katalog, som visar fullständigt lager af farmmaskiner.

FÖR DET FÖRSTA — Den har en malningsyta precis dubbelt så stor som någon annan kvarns af samma storlek och kan därför göra dubbelt så mycket arbete, under det andra saker äro lika bra.

FÖR DET ANDRA — Den kan göra lika mycket arbete, med andra saker lika bra, som andra kvarnar af dubbel storlek kan göra; d. v. s. att göra lika stort arbete, då Kelly-Duplex andra kvarnar måste hafva gjutsömmar åt faktiskt två gånger så stor diameter som denna kvarn.

FÖR DET TREDJE — Den gör icke blott två gånger så mycket arbete som andra kvarnar af samma storlek eller lika mycket arbete som kvarnar af dubbel storlek, utan gör den arbetet med mycket mindre kraft.

FÖR DET FJÄRDE — Den maler mjölet med en finhet som ingen annan kvarn kan åstadkomma.

HENRY RUSTAD, 108 Carlton Building WINNIPEG, MAN.

SPECIELLT MEDDELANDE

HELA VÅRT LAGER AF
FÖRSTKLASSIGT TILLVERKADE PÄLSVAROR
SÄLJES TILL
VÄLDIGT REDUCERADE PRISER

På grund af det närvarande finansiella tillståndet hafva vi beslutat att börja vår försäljning en månad tidigare än vanligt, så att de som söka

JULPRESENTER

blifva i stånd att köpa förstklassiga pälsvaror till mycket reduceradt pris.

Holt, Renfrew & Co:s pälsvaror äro af standard kvalitet.

Vi tillverka dem af de finaste skinn, som kunna erhållas.

Vårt förstklassiga lager har förts i marknaden till lägre pris än ni skulle betala för pälsverk af sekunda kvalitet.

Kom in och jämför kvaliteter och priser.

Holt Renfrew & Co., Ltd.
430 MAIN ST. WINNIPEG, MAN.

FÖRENINGEN "NORDEN'S"
—SEDVANLIGA—
JULFÄST
—AFHALLES—
TISDAGEN DEN 29 DEC., KL. 8 E. M.
I SCOTT MEMORIAL HALL

Godt program af lokala förmågor.

Fritt kaffe, frukt och konfekt.

Rikt dekorerad JULGRAN

Tänk på festen i tid!

Inträde: 50c.; Barn 5—12 år 25c.
Fest-komitén.

GRAND CAFE

Äkta svensk servering af svensk personal. "MEAL TICKETS".
Godt kaffe med tillbehör. — Väl tillagad svensk mat.
Lokalen har utvidgats med ett stort musik- och sällskapsrum, en passande samlingsplats för den svenska ungdomen.
C. H. LARSON, ägare. 385 Logan Ave. Förut Norden Café.

$1.00 VÄRDE FÖR ENDAST 10 CENTS!
Sänd oss 10c., så erhåller ni vår
SVENSKA KALENDER OCH ÅRSBOK FÖR 1915.

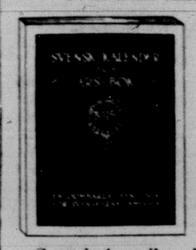

Sänd oss 10c., så erhåller ni vår Svenska Kalender och Årsbok för 1915, 144 sider! Största, innehållsrikaste och värdefullaste svenska kalender i Amerika.

Innehåller bland annat: Fullständig Almanack för 1915. Omkring 20 sidor skämt och lustiga historier. Statistiska upplysningar om Sverige, U. S. och alla andra länder. Varor, som fritt införas i Sverige. Karta öfver Sverige. Järnvägsbiljetter inom Sverige. Sveriges konsuler i U. S. och Canada. Inkomstskattelagen (ny). Currency Law (ny), Shermans Antitrustlag (modifierad), Konkurslagen, Lagar om medborgarskap, Pass, Immigranter, Homestead, Senatorval, o. s. v. U. S. tulltariff. Fullständiga postunderrättelser. En mängd affärsformulär. Kokbok, upptagande äkta svenska maträtter. Tolstois krigsprofetia (af efantligt intresse just nu). U. S. presidenter. Mycket af andra upplysningar m. m., som af utrymmesskäl icke kunna specificeras.

Svensk-Amerikansk Sångbok och Musikalbum för 1915.

I år ha vi utgifvit 1sta häftet af en kommande serie af efvannämnda sångbok och musikalbum. Tryckt å finfint papper, storlek 7½10 tum, synnerligen elegant omslag. En prydnad för hemmet. Innehåller ord och musik (piano): Du gamla du friska, Ack Värmeland du, Den lustige kopparslagaren, Men det gjorde mamma, Finska rytteriets, Björneborgarnas och Kronobergs reg. par. marscher, Fiskar- och Kvässarvalserna samt America, Home Sweet Home, Old Kentucky, Yankee Doodle, Old Black Joe, Old Folks at Home, The Red, White and Blue, Battle Hymn of the Republic, Annie Laurie. — Det vanliga priset å dessa stycken, ord och musik är $2.00. Vårt pris är 25 cents. Men, till alla köpare af vår Kalender för 1915 skola vi sälja vår Sångbok för 15 cents eller 25 cents för båda, portofritt.

Skynda rekvirera! Sänd frimärken i likvid till
GUS BROBERG & CO., Dept. 10, 342 N. Clark St., Chicago, Ill.

THE ELM FUEL AND FEED
J. JOHNSON.
Upplagsplats och kontor:
Hörnet Talbot & Wolf St., Elmwood. Telefon St. Johns 2518.
Alla sorters Ved, Kol och Koks. Hafre, Korn, Hvete, Hö o. s. v.
Alla sorters mjöl. Ved uppköpes.

Dominion Ticket Office
703 Main Street Winnipeg

Har gjort speciella arrangemanger med några af de ledande bankerna i Sverige, Norge och Danmark för att sända pängar till dessa länder. En absolut garanti gifves, att pängarna sändas på kortaste möjliga tid till hvilken plats som helst. Vår kurs är i dag $26.00 för 100 kronor (eller kr. 3.85 för dollarn). Underkastad marknadsfluktuationer.

Vi sälja äfven ångbåtsbiljetter till och från de skandinaviska länderna till låg kurs. Vi köpa och sälja svenska och norska pär gar.

NÄMN S.C.T., NÄR NI GÖR UP PKÖP HOS VÅRA ANNONSÖRER!

HAVE YOU GOT ONE?

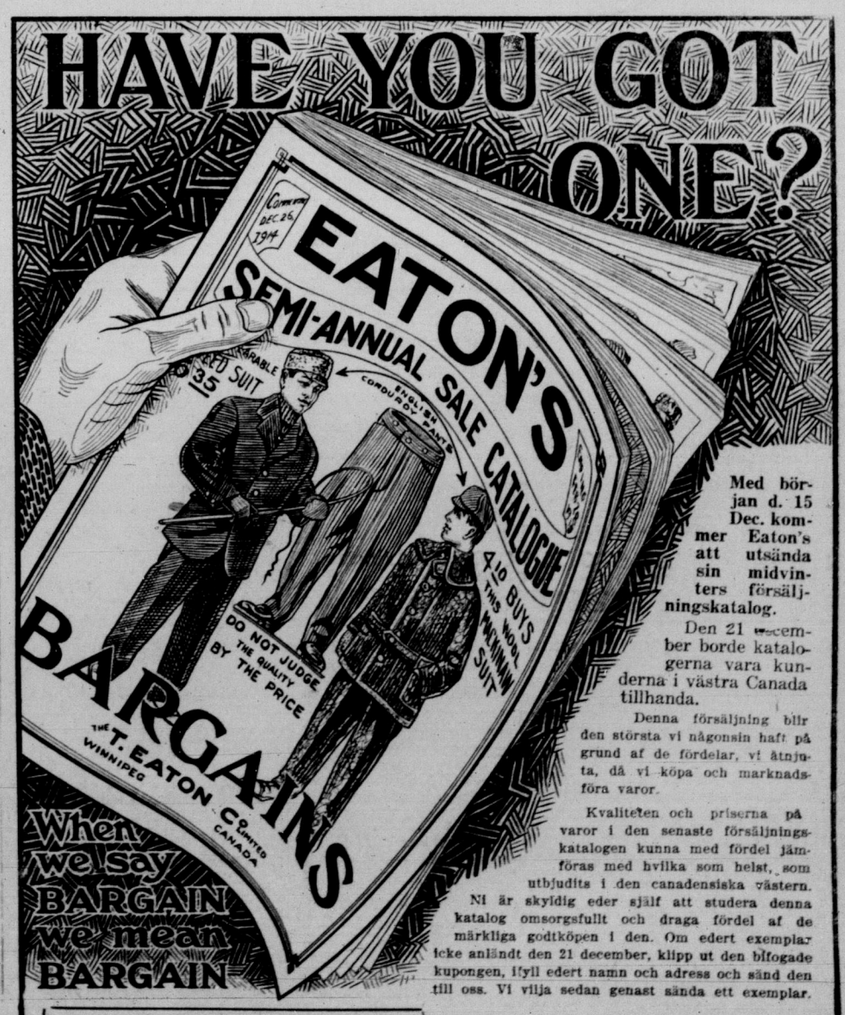

Med början d. 15 Dec. kommer Eaton's att utsända sin midvinters försäljningskatalog.

Den 21 december borde katalogerna vara kunderna i västra Canada tillhanda.

Denna försäljning blir den största vi någonsin haft på grund af de fördelar, vi åtnjuta, då vi köpa och marknadsföra varor.

Kvaliteten och priserna på varor i den senaste försäljningskatalogen kunna med fördel jämföras med hvilka som helst, som utbjudits i den canadensiska västern.

Ni är skyldig eder själf att studera denna katalog omsorgsfullt och draga fördel af de märkliga godtköpen i den. Om edert exemplar icke anländt den 21 december, klipp ut den bifogade kupongen, fyll edert namn och adress och sänd den till oss. Vi vilja sedan genast sända ett exemplar.

KUPONG.
The T. Eaton Co., Limited, Winnipeg, Man.
Sänd mig midvinterförsäljningskatalogen.
Namn .....
Postkontor .....
Provins .....

T. EATON Co LIMITED
WINNIPEG CANADA

Sjukhjälpsföreningen Norden

möter 1:e onsdagen i hvarje månad på Scott Memorial Hall.

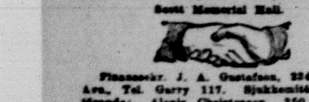

Finanssekr. J. A. Gustafson, 224 Logan Ave., Tel. Garry 117. Sjukkommitténs ordförande: Alexia Christenson, 350 Pacific Ave. (Room 7). Ph. Garry 4283.

STRINDBERG No. 259 V. O. of A.

Logen No. 259 Strindberg V. O. of A. möter 1:a och 3:e fredagen i hvarje månad å Scott Memorial Hall, kl. 8.15 e.m. — Sekreterare John E. Lidholm, 1064 Union Trust Bldg., Phone Main 2074.

Logen "Framtidens Hopp"

möter hvarje torsdag kl. 8.30 å Scott Memorial Hall, 218 Princess St. Nya medlemmar intagas vid hvarje möte. — Carl Wigert, 896 Jasper Ave.

Skandinaviska Socialdemokratiska Föreningen i Winnipeg

möter 1:a och 3:e söndagen hvarje månad kl. 3 e. m., på Andersons Café, Lizzie st. Politiskt intresserade personer vinna inträde.

UR PLATTYSKT FOLKLIF.

(Forts. fr. sid. 6.)

stod han ju och talade så han fullt ut redde sig, men plattyskan gjorde, att han kände sig obehagligt främmande, äfven om han egentligen inte misstänkte att samtalet på något vis angick honom själf. Han önskade sig dock därifrån fortast möjligt, åtminstone tills vidare, samt satte genast efter måltiden sin åstundan i verkställighet, i det han gick tillbaka till närmaste svenska farmaregård, där han nu som förut fick dela rum och nattläger med en i mängt och mycket likasinnad arbetare från samma provins i gamla Sverige som Erland Falk.

Söndagen uppgick skön och härlig. På fyra mils afstånd funnos två svenska kyrkor, men predikobesöken voro ej vidare täta, och denna söndag kom ingen predikant dit, hvarför husets folk på förmiddagen samlade sig till en gemensam andaktsstund, då Roseni härliga, på samma gång allvarliga, betraktelser förelästes.

Som emellertid Erland Falk hade en känsla af att det var oegentligt att stanna här hela dagen, när han slutat arbeta här, och på samma gång det kunde gränsa till ohöflighet gent emot hans nya arbetsgifvare, begaf han sig på eftermiddagen åter öfver till Kriesels, visserligen med något återhållsamma steg.

I Kriesels stora sälskapsrum fann han åtskilliga muntra ungdomar församlade. Efter presentationen gjorde en eller annan af dem ett vänligt försök att få Erland att göra sig bemärkt, vädjade till hans omdöme i förekommande samtalsämnen. Men svaren blefvo ytterst knapphändiga. Det var för Erland som om hans tankegång kommit i baklås. Så började flickorna sjunga till orgel, visserligen goda sånger, mycket goda, Sankeys öfversatta till tyskan, och andra liknande. Men under det en af flickorna sjöng, kunde ett lustigt infall komma in i hennes hjärna och hon hade knappt afslutat den sköna värsen, förrän den nästa sekund direkt åtföljdes af ett skallande skratt, i det hon genast vände sig om mot någon af de närvarande kavaljererna med en lång harang om hvad som plötsligt kommit henne i tankarna.

Visserligen kan sådant som till kristendomen hörer ofta vara uppblandadt med hvad som är värre än detta. Men det var dock för mycket för Erlands känsliga sinne. Han hade klart för sig, att bönen "Helgadt varde ditt namn" sattes först såsom utgörande en sorts grund för uppfyllandet af de öfriga, och han smög sig försiktigt ut i köket, där han först samtalade med husfrun, hvilken han icke utan en viss öfverraskning fann vara en gudfruktig och allvarlig kvinna, som gaf honom ett långt fördelaktigare intryck som människa än döttrarna.

De sistnämnda hade emellertid ej alldeles glömt af Erland, hvilken under tiden satt sig att läsa, sedan mrs Kriesel fortsatt sitt husmoderliga stök på annat håll. En af döttrarna, Theresia, kom ut i köket och satte sig på soffan vid motsatta väggen från där Erland satt. Hon afvaktade, om han ej skulle säga något, och själf erfor han en själsspänning, som endast kunde lättas genom att han yttrade sig i ord. Men det blef nog åtskilligt mer saltadt än den unga flickan väntat. Han påminde henne nämligen om hvad hans Mästare sagt:

"För hvarje fåfängt ord skola människorna göra räkenskap på domedag." — — —

Erland ansåg sig ha skäl att motse ett spefullt uttryck i hennes ansikte. Men hans förmodan slog ej in, den unga flickan medgaf (nästan lika saktmodigt som en svensk flicka, tyckte han), att hvad han sagt var sannt.

Som Erland emellertid ej sade något mer vid tillfället, uppgaf Theresia sitt försök att hålla sällskap och begaf sig in till den öfriga ungdomen.

— — —

Åren gingo, och som Erland var en stadig och ordentlig ung man, en af de få på vida trakter som ej begagnade spritvaror, kom han att arbeta ganska mycket hos Kriesels, hvilka afskydde nordentliga arbetare. Men fast, så att säga, hans tungas band lossnade något under tiden, förblef han dock i visst hänseende en främling för husets lifliga döttrar. Hans karaktärsläggning tycktes vara för djupt puritansk för att gifva rum för tillräckligt närmande att bilda något parti. Samtidigt voro också hans svagheter orsaken. Den länge, senige, ljuslette ynglingen ägde visserligen kroppskrafter som mer än en gång förvånade Kriesels, i det han ensam lyftade spisiar, fyllda koffertar o. dyl., som två af dem annars hade svårt för att handtera. Svenskens djupt rotade beundran för kroppsstyrkan var en af hans svagaste sidor och han var till och med benägen att öfverskatta sig själf. Han slet med hårdt ackordsarbete, dels för att få hänsjunka i sina egna betraktelser, dels för att få vara fri på kvällar och söndagar. Däremot afskydde han maskineri, beräkning i jordbruk, stökarbete o. s. v., och trots upprepade öfvertalningsförsök kunde ej Kriesels förmå honom att för alltid stanna hos dem och bli en fullständig jordbrukare. Erland Falk kom och gick som säsongsarbetare, ville ej ha egen farm. Han påminde i visst hänseende om Sven Dufva och saknade framför allt det tyska födgeniet.

På grund af ofta åhörda samtal om frieri och dylikt kom dock äfven han till sist att tänka på att han borde ha en följeslagarinna genom lifvet.

Julen stundade.

I Minnesota, liksom på många andra håll, är det ju brukligt att om en ung man har särskildt tycke för en flicka, han ger henne en julpresent, hvilken i många fall, då den med hjärtlighet mottages, nästan gör tjänst som ett förlofningstecken.

En vacker dag nämnde Therese liksom i förbigående för Erland, att hon var den enda af systrarna som saknade eget porträttalbum. Hon lät honom äfven förstå, att hon gärna skulle vilja ha ett sådant som julgåfva.

Erland trodde sig fatta hennes mening. För att ej dröja vid hans många funderingar, må kort och godt sägas, att han köpte albumet, ett fullt lika godt sådant eller snarare något bättre än dem som Thereses systrar hade. Då alla på julaftonen voro församlade och julgåfvor växlades, öfverlämnade han albumet åt Therese, i djup förväntan på hvad komma skulle, ty han visste att hon var mera tilltagsen än han själf.

Just för ögonblicket voro så många inne i sällskapsrummet, att han ej ansåg sig kunna vänta henne säga något vidare som angick honom ensamt, hvarför han gick ut i köket tills vidare.

Men besynnerligt nog tog det endast några få minuter, förrän Theresia blifvit ensam därinne. Erland tog detta som ett lyckligt varsel och steg genast in till henne, där hon satt i en gungstol med albumet i knäet. Då han betraktade hennes ansikte, fann han, att hon visserligen märkte hans närvaro, men ej låtsade om honom, hennes drag tycktes hårda, stela och kalla som en marmorbilds, i det hennes blick var riktad åt motsatta väggen.

Fast det var på själfva julkvällen, kan man dock säga, att det dagades för Erland Falk. Han förstod, att det varit endast albumet Theresia velat åt, kanske lika mycket för att kunna säga att hon fått en julpresent af en ung man som för albumets materiella värde.

Men i det Erland tyst smög sig undan, förstod han äfven något mer. Det blef klart för honom, att från en kvinnas synpunkt var han ej mycket värd, då det gällde att knyta ett band för lifvet, detta i trots af att han mången gång af olika personer fått smickrande påminnelser om att han ägde en del egenskaper som de flesta saknade. Om han förr varit ödmjuk, blef han det nu i dubbel mening. Erland fick syn på, att han ingenting vidare kunde, att han måste utveckla de gåfvor han fått, lära sig äfven något mera praktiskt, om han skulle hoppas förvärfva ett hem och en maka. "En vis man är bättre än en stark". Så småningom fick Erland äfven ett timligt lefnadsmål, hvilket dock ej kom honom att släppa det eviga målet ur sikte.

Någon bitterhet mot Theresia var det alldeles främmande för Erland Falk att hysa. Deras vägar skildes, och några år därefter grundade de nästan samtidigt hem på olika håll. Men mycket hade den tystlåtne Nordens son lärt af de lifliga plattyskarna, och han hade med sin rena och upphöjda vandel gifvit dem ett exempel, som de å sin sida aldrig glömde.

LILLE GEORGS JULAFTON.

(Forts. fr. sid. 6.)

sken som från många solar och han kunde rakt inte se, så grannt var allting därinne. Men till slut, när hans ögon blifvit vana vid skenet, såg han hur det såg ut. Väggarna voro betäckta med ljusgrön sammet och kring fönster och dörrar hängde vackra väfnader med riktiga guldbroderier och långa guldfransar. Vid den ena väggen stod en snöhvit säng och i den låg en prinsessa med guldhår. Omkring sängen stod en hel armé af tennsoldater på vakt. Somliga satt till häst, somliga trumpetade och andra stodo med gevär på axeln. Georg stod länge och såg på den vackra prinsessan, som sof. När han ändtligen vände sig om och såg att han var alldeles ensam i salen, alla prinsessorna hade försvunnit, hvart, visste han inte.

Till en början tyckte nog Georg att det var litet kusligt, men han fick snart mod i sig för att se sig om litet i den vackra salen.

Alldeles bredvid sängen hvari prinsessan låg, stod en riktig gunghäst som hade riktiga tömmar och riktig sadel, ja, till och med riktiga ögon. "Det måtte väl vara prinsessans käraste leksak", tänkte Georg för sig själf, eftersom den står så nära sängen. På ett annat ställe stod ett stall med flera hästar, somliga hvita, somliga bruna, där var en som var svart och hade stora hvita fläckar, den tyckte Georg mycket om. Men bäst var allt gunghästen med sadeln, ty den kunde man rida på.

Nu hände något som kom Georg att riktigt hoppa till af förskräckelse. På ett enda ögonblick blef det ett väldigt ljus i bortersta ändan af salen. Georg tänkte först att försöka springa därifrån, men i detsamma kom en annan prinsessa in och fattade Georg vid handen och sade till honom att stanna och se på julgranen. Julgranen? Någon sådan hade Georg inte sett, men när prinsessan pekade bort mot andra ändan af salen såg Georg en stor och vacker julgran med åtminstone tusen ljus på.

"Jaså", tänkte George, "det var den, som blixtrade till så väldigt."

Prinsessan förde honom så fram till granen och nu kunde han se den riktigt. Å, hvad den var grann! Så många änglar hade Georg aldrig sett förut och inte så mycket glitter häller.

"De måste allt vara mycket rika prinsessor", tänkte han i det att prinsessan förde honom därifrån, ty nu skulle Georg gå och sofva. Och tänk bara hur förvånad Georg blef, då han fick sin sofplats bredvid den vackra prinsessan i hennes egen säng. Prinsessan bäddade ner honom bland kuddar, hvilka han aldrig i hela sitt lif sett maken till. Han kunde rakt inte sofva, så förundrad var han.

När Georg vaknade på morgonen var prinsessan redan uppe, men bredvid honom vid sängen stod gunghästen och på sadeln satt en pappers-lapp, hvarpå det stod skrifvet med guldbokstäfver: "Till lilla Georg från lilla Nea".

Georg gnuggade sig i ögonen och nu förstod han, att han alls inte varit i "Prinsessans sal", ty bredvid sängen stod ju mamma och pappa och Nea och allihop de andra. Nu var det klart för honom, att han drömt, men var i alla fall en sann dröm han drömt, ty han blef tagen från hvar han låg under granen, fast inte af prinsessor, utan af Neas fader, och han förde honom till Nea själf och den vackra julgranen, det var Neas julgran som hennes mamma tändt på julmorgonen. Gunghästen, det var den som Nea hade bifvit honom.

Såväl Georgs som Neas föräldrar hade vakat hela natten, ty Georg hade varit ganska sjuk. Nea däremot hade frisknat till fort under natten när hon fick se, att Georg var hos henne.

Snart voro de båda lika hurtiga som förr och nu äro Georgs och Neas föräldrar mycket goda vänner.

Nea och Georg blefvo vänner för hela lifvet och ännu idag tala de om Georgs julafton i "Prinsessans sal".

De svenska föreningarna i Winnipeg uppmanas att utse delegater till ett sammanträde, som kommer att hållas på Svenska Canada Tidningens kontor, onsdagen den 30 dec. 1914. Vid detta sammanträde skall planer utläggas för den beramade fästen för de arbetslösa, hvarom nämnes bland Winnipeg-nyheterna.

En stor förändring. "Jag var sängliggande", skrifver herr V. Ardeen i Calcite, Colo., "men är nu uppe och i stånd att gå. Det har Kuriko gjort för mig. Efter ett helt år af sjukdom har ett underverk skett med mig på två dagar. Alla mina vänner äro förvånade öfver hvad Kuriko har uträttat, och de komma i skaror till mitt hem för att få höra talas om denna "underverksmedicin", som de nu kalla den. Jag skall göra allt hvad jag kan för att Kuriko skall bli känd här på platsen, såsom en ersättning för hvad medicinen har gjort för mig."

Liknande saker berättas gång på gång om denna gamla, under många år prófvade örtmedicins förtjänster.

Friska, Lyckliga Barn

och Fullväxta finnas i de hem, hvarest

DR. PETER'S

KURIKO

är husmedicinen. Den afskiljer alla orenheter från systemet och alstrar nytt, rikt, rödt blod och bygger solida ben och starka muskler. Tillredd af helsogifvande rötter och örter är den särskildt lämplig för barn och personer med svaga konstitutioner.

I bruk öfver ett hundra år, är den ej längre ett experiment.

I olikhet med andra medicíner kan den icke erhållas å apoteken, utan tillhandahålles allmänheten direkt af de ende tillverkarne och egarne. Adressera

DR. PETER FAHRNEY & SONS CO., 25 So. Hoyne Ave., CHICAGO, ILL.

Den tillhandahålles allmänheten direkt från laboratoriet genom lokalagenter, tillsatta af fabrikanterna. Den kan icke köpas på apoteken, enär den ej är en handelsvara. Tillskrif Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 19—25 So. Hoyne Ave., Chicago, Ill.

Härmed fästes våra läsares uppmärksamhet på, att Dr. Peters Kuriko numera levereras i Canada fri från alla tullomkostnader. Detta betyder en stor inbesparing i kostnaden.

Wilson talar.

Följande sin vana infann sig president Wilson själf inför kongressen, då den nu i förbundshufvudstaden öppnades förliden vecka, och läste sitt budskap. Presidenten betonade i detsamma, att Förenta Staterna aldrig kommer att bli till tänderna rustadt, emedan landet vill freden, han förordade vidare ögonblicklig lagstiftning om vattenkraftens utnyttjande, likaledes en af guvernementet ägd handelsflotta, utsträckt självstyrelse för Phillippiner, ratifikation, af Londonkonventionen om säkerheten till sjöss.

ONE-DAY SIMPSON SERVICE

Hvarje sida är fylld med godtköp—hvarje artikel pålitlig Simpson-vara, närmare kostnadspriset än någonsin förut. För att erhålla det mesta för edra pängar, behöfver ni denna bok. Sänd oss ett brefkort idag.

Vi betala leveranskostnader.
Vi gifva en-dags besiktning.

THE ROBERT SIMPSON COMPANY LIMITED TORONTO

SE HIT.

En god farm, nära skola och järnvägsstation, säljes genast på goda vilker. Tillskrif ägaren för närmare upplysningar.

A. Carlson,
Erickson P. O., Man.

Symaskiner och fonografer säljas eller uthyras. — Delar till alla sorters maskiner. Använda maskiner till godtköpspris. Nya Singers — kontant eller lätta vilkor.

J. E. BRYANS,
531 Sargent ave. Winnipeg.

KAN NI ENGELSKA?

$500,000,000.00

Denna ofantliga summa förlora de invandrare ÅRLIGEN, hvilka försumma att i en god Skola genomgå en kurs i engelska språket. För Eder personligen betyder detta en förlust af ungefär $10 hvarje månad. Detta är bevisadt genom statistik, som utarbetats af amerikanska undervisningsministerium. Arbetsgifvarne meddela, att de funnit sin personals arbete vara värd ända till 70 proc. mera efter en sådan kurs. — Hvarför skulle Ni då längre försumma det utmärkta tillfälle som härmed erbjudes Eder? Ingenstädes kan Ni lära engelska lättare, bekvämare och billigare än genom vår skriftliga, personliga och OMSORGSFULLA undervisning i ERT EGET HEM pr korrespondens. Flera svenskar lära engelska genom vår Skola än i någon annan Skola i världen. TUSENTALS landsmän hafva genomgått denna korrespondenskurs i engelskan, och ALLTID med GLÄNSANDE RESULTAT. Det finnes ingen anledning hvarför ej Ni skulle göra detsamma. Vi GARANTERA ER UTMÄRKT RESULTAT, eller returnera vi den lilla skolafgiften. De kunskaper Ni vinner äro för Er värda MÅNGA HUNDRATALS DOLLARS. Hvarför skulle ni då icke skaffa Er kostnadsfria upplysningar om denna sak? Insänd därför nu blott Ert namn och adress genast, och Ni mottager omgående utförliga kostnadsfria upplysningar, jämte tusentals beedigade intyg. Skrif NU GENAST till

Svenska Korrespondens Skolan
Afd. C, Station J., New York City.

KÖP EDRA JULKLAPPAR HOS DINGWALLS.

Mr. F. E. Ullström är hos oss i år i vår södra butik, McArthur bldg., och vill med största nöje expediera sina många vänner.

D. R. DINGWALL, Limited.
Juvelerare och urmakare. Portage ave & Main St., nära Logan

1:ma Eskilstuna RAKKNIFVAR $2.00
Finaste Barnängens RAKPULVER, i hvita porslinsflaskor med patentinrättning ..... 50c.
Barnängens 1:ma RAKTVÅL i tennkapslar ..... 15c.
THE SWEDISH CANADIAN SALES, LIMITED,
WINNIPEG, CANADA

Tillverkad i Canada.

är en blandning af tio medicinska rötter, örter, barker och frön, bildande ett utmärkt toniskt medel och blodrenare. Det stimulerar matsmältningen och påskyndar svinens växt och fetma utan att förorsaka matsmältningssjukdomar. Det kostar endast en cent för tre måltider — mindre än en cent per dag för hvarje svin.

Det är icke hvad ett svin äter, utan hvad det smälter och assimilerar, som gifver styrka, snabb växt och fetma. International Stock Food Tonic gifver god aptit, rent blod, fullkomlig matsmältning och assimilation, god hälsa och snabb växt. Det intager icke sädens plats, men blandas med säd för att gifva bättre hälsa och större förtjänst genom att förbättra matsmältningen och assimilationen hos djuren.

Det faktum, att International Stock Food Tonic med framgång dagligen användts af farmare och kreaturs uppfödare öfver hela världen under ett kvarts sekel är ett odisputabelt bevis för alla rättvisa män, att det måste besitta mycket öfverlägsna egenskaper. Den växande försäljningen under mer än tjugosex år kan icke på annat sätt förklaras. Den vara, som säljes mest i världen, kan endast byggz på egen förtjänst. Försäljningen af International Stock Food Tonic har ständigt ökats under de senaste tjugosex åren, till det säljes och användes öfver hela världen. Det användes och rekommenderas nu af öfver tre miljoner praktiska farmare. Det är otvifvelaktigt det mest populära, det mest pålitliga och mest framgångsfulla tonikpreparation i världen. Till salu af handlare öfver allt i 50c. och $1.00 paket och 25 pounds burkar.

FRITT — Efterskrif vår nya bok "International Veterinary Digest", som innehåller orsaker, symptom och botemedel för kreatur och höns. Vi vilja sända er en — absolut kostnadsfritt, portobetald, om ni skrifver och begär den och omtalar, huru mycket kreatur ni äger.

INTERNATIONAL STOCK FOOD CO. Limited
Dept. W TORONTO - ONTARIO

White Star-Dominion Line

TURER SOM VANLIGT.

Denna linje är väl och fördelaktigt känd för skandinaverna på grund af den uppmärksamhet, som visas passagerarna, matackomodationerna och de utmärkta måltiderna.

"Lamentic" och "Megantic" äro bland de finaste fartyg på den canadensiska sjöfarten, och de andra ångarna äro kända för att vara mycket komfortabla.

DÅ NI RESER TILL SVERIGE ELLER SKICKAR EFTER VÄNNER

bed agenterna att registrera dem på White Star Dominion Line.

EN GÅNG EN VÄN — ALLTID EN VÄN.

Wm. McLEOD, 333 Main Street. Winnipeg.

POLYFON.

NYHET FÖR U. S. och CANADA.

Epokgörande svensk uppfinning inom telefontekniken.
Svensk tillverkning. Förstärker ljudet mångfaldigt. Utestänger buller.
Nödvändig för alla telefoner.
Apparaten är välgjord och stark, kan ej komma i olag och behöfver aldrig justering.
300,000 brukas i Europa.
Pris $2.00 fraktfritt per post.
Agenter önskas öfver hela landet. Hög provision.

C. Fr. Palmquist,
Room 805, 167 W. Washington Street, Chicago, Ill.

Arliga Julexkursioner

Val af Vägar — Fem Månaders Giltighet.

NEDSATTA PRISER till ATLANTISKA HAMNAR i förening med biljetter till GAMLA LANDET.

Dagligen-den 7 Nov. till 31 Dec.

Fullständiga underrättelser gifvas på begäran af alla Canadian Northern agenter eller af

R. CREELMAN, Gen. Pass. Agent, WINNIPEG.

The Walker CANADA'S FINEST THEATRE

NOW PLAYING — THIS WEEK.
Every afternoon at 2 o'clock and every evening at 7.45. Continuous performances.

THE ONLY AUTHENTIC PICTURES OF THE EUROPEAN WAR, TAKEN BY EDWIN F. WEIGLE, OF THE CHICAGO TRIBUNE.

ALL NEXT WEEK
Mats. Christmas Day and Sat.
The return of last Season's Dramatic Novelty,
THE BIRD OF PARADISE.
The Play of a woman's soul. Same original Hawaiian dancers and singers Evgs. and Xmas Day Mat. $1.50 to 25c. Sat. Mat. 1.00 to 25c.
WEEK OF DEC. 28th.
"MILESTONES".

Bruka eder "Homestead"-rätt.

Värdefulla "Homesteads" passande för jordbruk, och likaledes skogland. Utmärkt jord. Uppodlade farmar till salu. Skrif efter fullständiga upplysningar till: BAUDETTE REALTY & DEVELOPMENT CO., Baudette, Minn.

FRITT.

Alla kristna borde läsa dessa pamfletter:
"Hvar äro de döda?" "Hvilket är det sanna evangeliet?", "Glada kristna", "Seger öfver grafven".
Förklarade enligt Skriften och sända fritt på begäran.
Eller vi vilja sända de fyra pamfletterna här ofvan och en speciell broschyr "Hvad säger Skriften om Helvetet?" (78 sidor) med postporto för 10c.

BIBLE STUDY CLUB,
59 Alloway Ave. Winnipeg.

Uppfinnare.

Det europeiska kriget har förorsakat, att Förenta Staterna och Canada äro afhängiga af deras egen fabrikat; skrif idag efter min FRIA BOK öfver patent samt listan öfver de mäst efterfrågade uppfinningar. Patent förskaffa förmögenhet.

H. J. Sanders,
Patentadvokat,
105 Webster Building, La Salle & Van Buren Sts., Chicago, Ill.

THE HOUSEKEEPERS DELIGHT
Stephens'
Dries overnight.
11

STOR BAL

hålles å
Morrow's Hall, Elmwood,
hvarje lördags afton.
Herrar 25c. Damer fritt.

!!! FISK !!!

Behöfver ni fisk, färsk eller saltad, sänd eder beställning till oss. Vi sända C. O. D. Prislista sändes på begäran. Skrif till

THE RORVIK FISH CO., Ltd.
Prince Rupert, B. C.

D. GEORGE

Diskar, skåp, stolar och alla slags kontors- och hemmöbler repareras. Förändringar i mellanväggar i kontor eller hem utföras. — Möbler packas för skeppning.
Tel. Sher. 2733
Möbler repareras, sättas rotting i och uppstoppas. Fransk polering och "hardwood finishing". 369 Sherbrooke St. Winnipeg.

Norrmannalagets JUL BAL

hålles
FREDAGEN D. 25 DEC. 1914.
—å—
SCOTT MEMORIAL HALL, 218 Princess Street.
INTRÄDE:—Damer 25c. Herrar 50c.

1. Grand March.
2. Vals.
3. Reilander.
4. Two-Steps.
5. Damernes vals.
6. Pariser Polka.
7. Tyven, Tyven.
8. Social Vals.
9. Polka.
10. Damernes Pariser Polka.
11. Vals.
12. Damernes Two-Steps.
13. Mazurka.
14. Reilander.
15. Vals.
16. Two-Steps.

FURNITURE on Easy Payments
OVERLAND
MAIN & ALEXANDER

Croto REGISTERED BOTAR SNABBT Garanteradt
BOTEMEDEL FÖR REUMATISM
Pris $1.50
Skaffa det från eder apotekare.
THE CROTO DRUG CO., Winnipeg.

FÖR OMEDELBAR FÖRSÄLJNING

ETT BEGAGNADT
MASON & RISCH PIANO
(Af rosenträ).
$175.00

Det är ett ovanligt fint instrument till ett speciellt julpris, garanteradt att vara mycket godt.

Vi hafva alltid en hel del första klassens pianon till godtköpspriser.

Besök oss eller telefonera efter närmare upplysningar.

J. J. H. McLean & Co LIMITED
Winnipegs största musikhandel.
Platsen för Heintzman & Co. Piano och Victrola.
J. W. KELLY, J. REDMOND, W. J. ROSS,
Ensamägare.
329 Portage ave. Winnipeg, Man.

60 Män önskas

att lära barberareyrket. Endast två månaders lärotid. Fria redskap, och lön betalas under lärotiden. Platser erhållas genast då kursen fullberdats med $15 till $20 lön i veckan. Vi ha hundratals platser där ni kan öppna egen affär.

Stor efterfrågan på barberare. Skrif efter fri katalog eller, än bättre, besök oss.

Om ni önskar blifva skicklig barberare lära

INTERNATIONAL BARBER COLLEGE,
Alexander Ave., Winnipeg, andra dörr väster om Main St.

Låt oss garfva edra hudar och förvandla dem till rockar, kappor, täcken, mitts etc. Vi kunna garfva och förvandla häst- och kohudar till fina kappor och rockar eller rober, bättre än ni kan köpa dem från handlande. Vi kunna äfven "dress" och "make up" pälsar såsom mink, muskrat, bäfver och utter till finaste damkappor, muffar och kragar. Vi garfva äfven kreatursudar för selar etc.

Uppstoppning af djurhufvuden.
Efterskrif prislista.

THE CAMROSE ROBE TANNERY
CAMROSE, ALTA.

Naturaliseringspapper

utfärdas af undertecknad. Ansökning om medborgarpapper måste ske personligen. Upplysningar lämnas, om ni tillskrifver

J. A. HAMBERG,
Svenska Canada Tidningen.
325 Logan ave., Winnipeg.

Imperial Bank of Canada.

Etablerad 1875.
HUFVUDKONTOR — TORONTO.

Tecknadt kapital	$10,000,000
Inbetaldt kapital	7,000,000
Reservfond	7,000,000
Tillgångar	72,000,000

Växlar eller "Money Orders" utfärdas, betalbara till fulla värdet i Sverige och Norge eller hvarje annan plats i världen.
Högsta ränta gifves på sparbanksinsättningar från $1.00 och mera.

D. G. ROY
MANAGER KENORA-FILIALEN.